

Studii din Galateni

De A. T. Jones – articole publicate în Review and Herald între
1899 – 1900

INTRODUCERE, 25 Iulie, 1899

Am primit mai multe scrisori prin care eram întrebat care lege este subiectul luat în considerație în cartea Galateni.

Răspunsul este: niciuna dintre legi. Subiectul discutat în cartea Galateni este evanghelia și numai evanghelia.

Atât de accentuat este acest lucru încât, în prima parte a celui dintâi capitol este declarat și repetat, „Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!” Versetele 8, 9.

„Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obârșie omenească; pentru că, n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.” Versetele 11, 12.

În Galateni, nu este pusă în discuție o lege sau alta, ci singura chestiune este adevărul evangheliei. Știm aceasta pentru că, atunci când relatează ce a făcut, Pavel spune că a făcut-o „pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.” Gal. 2:5. S-a împotrivit lui Petru pe față în Antiohia, deoarece el și cei ce urmau exemplul lui „nu umblau drept după adevărul Evangheliei.” Vers. 14.

Nu se pune problema unei legi sau a altei legi, ci a unei evanghelii sau a altei evanghelii. După cum vedem, primele cuvinte din carte sunt acestea: „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai

spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!”

De aceea, în cartea Galateni, problema luată în discuție nu este deloc o problemă de două legi, ci este o problemă de două evanghelii – adevărata evanghelie a lui Hristos, pusă în contrast cu pervertirea acestei evanghelii.

Acum, vă cer vouă, cei care sunteți interesați de cartea Galateni, să citiți cartea aceasta de șapte ori, având acest gând în minte. După aceea veți fi pregătiți pentru a studia ceva din cartea aceasta, studii pe care le vom reda în curând în coloanele acestei reviste. Chiar dacă nu citiți repede, puteți citi ușor cartea Galateni într-o jumătate de oră.

1 August, 1899, - Subiectul cărții Galateni este evanghelia. Gal. 1:8, 9. Din felul în care este discutat subiectul, se vede că este vorba de două evanghelii – adevărata evanghelie în contrast cu o evanghelie falsă, - adevărata evanghelie în contrast cu pervertirea acestei evanghelii. Vers. 6, 7.

Evanghelia cea adevărată este evanghelia căii adevărate de salvare din păcat. Iar pentru că subiectul din Galateni este adevărata evanghelie în contrast cu o evanghelie falsă, de aceea, subiectul cărții Galateni este adevărata cale de salvare din păcat în contrast cu o cale falsă, - adevărata cale de mântuire prezentată în contrast cu pervertirea acestei căi.

Conform cu aceasta, citim aici că atunci când Petru și ceilalți nu au umblat „drept după adevărul evangheliei,” iar Pavel i s-a împotrivit pe față din această pricină, iată cuvintele cu care i s-a împotrivit: „fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii. ... Nu vreau să fac zădarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.” Gal. 2:16, 21.

Iar când își adresează apelul direct Galatenilor, o face prin cuvintele: „Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul, ori prin auzirea credinței?” Gal. 3:2.

Apoi: „Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească?” vers. 3.

Apoi: „Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?” vers. 5.

Apoi: „că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci „cel neprihănit prin credință va trăi.” Vers. 11. Și: „Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har.” Gal. 5:4.

Este foarte limpede că subiectul cărții Galateni este adevărata evanghelie, - evanghelia mântuirii, a îndreptăririi, a neprihănirii, prin credință, - împotriva evangheliei false; împotriva pervertirii evangheliei lui Hristos, - împotriva evangheliei mântuirii, a îndreptăririi, a neprihănirii, obținute prin fapte, prin lege, prin puterea omenească.

Problema pusă în discuție în cartea Galateni este doar problema mântuirii prin har, nu prin lege; prin credință, nu prin fapte; prin Duhul, nu prin puterea omenească; prin Hristos, nu prin sine.

Fie ca toți cei ce sunt interesați de „Legea din Galateni”, sau de evanghelia din Galateni, sau din orice altă carte, să citească cartea Galateni și de șapte ori cu gândul acesta în minte, și vor fi mai pregătiți pentru studiile din Galateni pe care le vom reda în curând în aceste pagini.

8 August, 1899, - Deși este adevărat că marele subiect în cartea Galateni este adevărata evanghelie în contrast cu evanghelia falsă, mântuirea prin credința lui Isus Hristos și nu prin faptele legii, totuși se pune întrebarea: „Care lege este cea la care se referă expresia, „faptele Legii”, folosită de mai multe ori?”

Iată răspunsul: nu este vorba de nicio lege anume, așa încât celelalte legi să fie excluse; este vorba de orice lege, de toate legile, de ideea de lege în general. Revised Version pune ca și notă marginală de fiecare dată, „fapte de lege”, iar alte traduceri redau direct în text „fapte de lege,” referindu-se la ideea de lege în general.

Termenul grec susține de asemenea acest gând, căci de fiecare dată când apare expresia, sau ceva asemănător, apare scris fără niciun articol, *ergon nomos* – fapte de lege, sau *nomos* – lege

(Gal. 2:16 de trei ori; 3:2, 5, 10); în timp ce în alte locuri, ca de pildă în Gal. 3:12, 13, 19, 21, 24, este scris de fiecare dată cu articolul hotărât *tou nomos* – al Legii, sau *ho nomos* – Legea.

Expresia referindu-se deci la ideea de lege în general, când spunem că oamenii sunt îndreptățiți prin credința lui Hristos și nu prin fapte de lege, prin natura lucrurilor se înțelege că e vorba de orice lege și de toate legile, și de aceea este vorba și de cea mai înaltă dintre toate legile – Legea lui Dumnezeu – tot așa cum este vorba de celelalte. Că nu există îndreptățire, nici neprihănire, nici mântuire prin vreo lege oricare ar fi ea, nici prin faptele vreunei legi oricare ar fi aceasta; ci numai prin credința lui Isus Hristos.

Că mai mult decât o lege este inclusă în argument este evident din textul însuși.

(a) În capitolul 5:14 este scris: „Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”, ceea ce este de netăgăduit o referire directă la Legea lui Dumnezeu, în timp ce în același capitol, și chiar în toată cartea, chestiunea, legea implicată, este circumcizia – legea lui Moise (Ioan 7:23).

(b) În capitolul 6:13 este scris, „Căci nici ei, care au primit tăierea împrejur, nu păzesc Legea.” Aici este vorba în mod clar atât de legea lui Moise cât și de Legea lui Dumnezeu, de legea ceremonială cât și de legea morală. Pentru că scrie că cei ce sunt tăiați împrejur nu păzesc legea. Ei au fost tăiați împrejur tocmai ca să păzească legea circumciziei – legea lui Moise. De aceea, dacă aici ar fi vorba doar de o singură lege, nu s-ar putea spune despre cei ce sunt tăiați împrejur că nu păzesc legea. Dar când se păstrează în minte gândul că tăierea împrejur, atât în mintea lui Dumnezeu (Deut. 30:6) cât și în invențiile acestor polemisti era semnul care arăta că Legea lui Dumnezeu este păzită, iar aceia ce erau atât de tenace în ce privește tăierea împrejur nu păzeau Legea, este foarte clar că atât legea tăierii împrejur cât și Legea lui Dumnezeu este cuprinsă în expresia „Căci nici ei, care au primit tăierea împrejur, nu păzesc Legea.”

(c) Același lucru este arătat de asemenea în capitolul doi, versetele 12 – 14 și 17 – 19.

(d) Toate acestea arată că în Galateni este implicată aceeași problemă ce a fost stârnită de „Fariseii care crezuseră,” și care este

descrișă în Fapte 15: „Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți.” Vers. 1. Adică oamenii trebuie să se taie împrejur ca să fie mântuiți! Ei „trebuie să se taie împrejur și să țină Legea” ca să fie îndreptățiți, să fie neprihăniți, să fie mântuiți! Îndreptățirea, neprihănirea, mântuirea, trebuie să fie obținute prin fapte de lege!

Dar acolo, Petru a arătat că Dumnezeu rezolvase deja problema, când a zis, „Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvântul Evangheliei, și să creadă. Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nicio deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință. Acum, deci, de ce ispitiți pe Dumnezeu, și puneți pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta?” Versetele 7-10.

Iar când Iacov a pronunțat hotărârea, și aceasta a fost formulată și trimisă în biserici, aceasta a dovedit că era vorba de ideea de lege în general – incluzând toate legile, și nu era vorba de o lege anume care să le excludă pe toate celelalte. Căci fraza aceea spunea „să se ferească de pângăririle idolilor (legea morală), de curvie (legea morală), de dobitoace sugrumate (legea ceremonială) și de sânge (legea ceremonială).” Vers. 20.

Nu este vorba de meritul vreunei legi în sine, nici măcar de cel al legii ceremoniale, nici de meritul relativ al anumitor legi. Este vorba doar de lege ca mijloc de a obține îndreptățirea, neprihănirea, mântuirea. Acest gând este subliniat de faptul că atunci când unii din Ierusalim au vrut ca Tit să fie tăiat împrejur în acord cu vederile lor despre îndreptățire, Pavel nu a vrut să se supună lor „nicio clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.” Gal. 2:4, 5. Totuși, când chestiunea a fost rezolvată și hotărârea a fost vestită, iar Pavel și Sila s-au dus prin cetățile din Siria și Cilicia, învățând „pe frați să păzească hotărârile apostolilor și prezbiterilor din Ierusalim,” când au ajuns la Derbe și Listra și au găsit acolo pe Timotei, al cărui tată era grec, iar Pavel a vrut să-l ia cu el, Pavel „l-a luat, l-a tăiat împrejur, din pricina Iudeilor, care erau în acele locuri”, Fapte 15:40, 41; 16:1-4. Aceasta înseamnă că, atât timp cât oamenii se țineau de tăierea împrejur ca fiind esențială, sau ca un mijloc de îndreptățire,

Pavel nu a vrut să sprijine așa ceva nici pentru o clipă. Dar când nu s-a pus problema îndreptării, a făcut-o pentru ca evanghelia să poată câștiga mai mult prin aceasta. Atât timp cât legea era susținută ca fiind esențială, ca mijloc de îndreptare, sau ca având o parte în îndreptare, Pavel nu a vrut să recunoască așa ceva niciun pic. Dar dacă s-a înțeles faptul că îndreptarea se obține numai prin credință, fără nicio faptă a niciunei legi de niciun fel, atunci a recunoscut și a luat în considerare meritul, scopul și rostul unei legi, și de fapt al fiecărei legi.

În felul acesta, subiectul cărții Galateni este mântuirea prin evanghelie, nu prin lege; este îndreptarea, neprihănirea, viața, prin credința lui Hristos, nu prin fapte de lege. Cartea arată că vreuna din legi, sau toate legile de orice fel, sunt absolut excluse ca mijloace de îndreptare, de obținere a neprihănirii, a mântuirii. „căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.” Gal. 2:21.

În ce privește legea despre care este vorba, fie cea morală, fie cea ceremonială, fie legea în abstract, în diferite versete, este ușor de descoperit după detaliile ce însoțesc argumentul, dacă marele gând – cele două evanghelii – este păstrat continuu în minte.

Acum, toți cei ce sunt interesați de cartea Galateni, să citească această carte și de șapte ori, cu ideea acestui articol în minte, și atunci vor fi pregătiți pentru studiile din Galateni pe care nădăjduim să le începem de săptămâna viitoare.

13 August, 1899, - S-a pus o altă întrebare despre cartea Galateni, întrebare ce necesită un alt studiu preliminar înainte să începem studiul cărții în detaliu.

Întrebarea care se pune este: Întrucât legea ceremonială, legea morală, și ideea de lege în general, toate sunt implicate în argument, ce se întâmplă cu punctul de vedere ce a fost susținut de atâta timp, și care pare să se sprijine pe o autoritate, cum că legea ceremonială este subiectul principal în ce privește legea din cartea Galateni?

Răspundem că acest punct de vedere este corect. Totuși când răspundem astfel, trebuie să ținem minte ce se înțelege prin termenul „lege ceremonială,” și îndeosebi prin legea ceremonială ce apare în cartea Galateni. Merită să studiem aceasta.

Că subiectul nu este în special legea ceremonială exprimată prin jertfe și daruri, este evident din faptul că de la începutul cărții până la sfârșit, nu se face nici măcar o referire nici la daruri, nici la jertfe.

Că este vorba de lege ceremonială exprimată prin tăierea împrejur, și despre însemnătatea ei printre „Fariseii care crezuseră”, este evident din faptul că, mereu și mereu se face referire la tăierea împrejur.

Care, deci, era însemnătatea tăierii împrejur printre „Fariseii care crezuseră”? Cât de mult însemna tăierea împrejur pentru sistemul acesta ceremonial fariseic? – Rabbi Iehuda Hakkadosh a declarat că „Atât de însemnată este tăierea împrejur încât, dacă nu ar fi existat aceasta, Cel Sfânt, binecuvântat să fie El, nu ar fi creat lumea;” și că „dacă nu ar fi fost tăierea împrejur, cerul și pământul nu ar fi putut exista.” „Ea este la fel de importantă ca și toate celelalte porunci.” „Cât de măreață este tăierea împrejur, din moment ce este echivalentă cu toate poruncile Legii!” – Farrar, „Viața lui Pavel,” cap. 15, nota de la sfârșit pentru par. 4, și cap. 22, nota pentru par. 5.

Se vede evident de aici că pentru acei „frați mincinoși” (Gal. 2:3-5) cărora li se răspunde în scrisoarea către Galateni, tăierea împrejur cuprindea toate poruncile Legii, - chiar toate poruncile Legii morale, fiind egală cu oricare dintre porunci. Așa se face că unul care era tăiat împrejur, prin aceasta se credea că are certificatul care atesta că este păzitor al Legii. Aceasta se vede în mod evident și din cerința lor: „Trebuie să vă tăiați împrejur și să păziți Legea;” precum și din expresia din Gal. 6:13, „Căci nici ei, care au primit tăierea împrejur, nu păzesc Legea.”

Este adevărat că în înțelegerea lui Dumnezeu, adevărata tăiere împrejur semnifică deplina și desăvârșita păzire a Legii. Dar, adevărata tăiere împrejur a fost, și este întotdeauna „a inimii, a duhului, și nu a literei,” iar tăierea împrejur exterioară, în carne, a fost doar un semn al acesteia. De aceea, este scris, „Domnul, Dumnezeul tău, îți va tăia împrejur inima ta, și inima seminței tale, ca să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, și cu tot sufletul tău.” Deut. 30, 6. Iar a iubi pe Domnul cu toată inima și cu tot sufletul, aceasta este păzirea tuturor poruncilor.

Cu ce greșeau atunci, oamenii care îi sâcâiau pe galateni și pe toți ceilalți cărora le predica Pavel, când insistau că „Trebuie să se taie împrejur și să păzească Legea,” și că tăierea împrejur cuprinde toate poruncile? – Greșeau prin faptul că pentru ei totul venea din fapte; totul trebuia făcut pentru a fi îndreptățiți, pentru a fi mântuiți – dacă nu faceți așa, „nu puteți fi mântuiți.”

Pe de altă parte, în timp ce în înțelegerea lui Dumnezeu tăierea împrejur cuprinde de asemenea toate poruncile, în cazul acesta totul vine din credință. Pentru Domnul, semnul tăierii împrejur era o pecete a neprihănirii care se capătă prin credință (Rom. 4:11; Gal. 3:5-7) – „credința care lucrează prin dragoste.” Gal. 5:6. Și pentru că „dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui,” este vorba de acea credință care păzește toate poruncile.

Pentru „Fariseii care crezuseră”, pentru acei „frați mincinoși,” oamenii trebuiau să împlinescă faptele tăierii împrejur și ale păzirii legii, pentru a fi îndreptățiți. Pentru Domnul și pentru Pavel, oamenii sunt îndreptățiți prin credință fără vreuna din faptele Legii.

Pentru „Fariseii care crezuseră,” oamenii trebuiau să facă fapte bune pentru a fi îndreptățiți. Pentru Domnul și pentru Pavel, oamenii trebuie să fie îndreptățiți pentru a face fapte cu adevărat bune.

Pentru „Fariseii care crezuseră,” totul venea din fapte, prin puterea pe care o are trupul, și era exterior și formal. Pentru Domnul și pentru Pavel, totul trebuie să vină din credință, prin puterea Duhului, și este interior și spiritual, iar ceea ce este exterior este doar manifestarea vieții celei noi dinăuntru.

Pentru „Fariseii care crezuseră,” totul era ceremonial; și aceasta pentru că era exterior, pentru că venea din fapte, din puterea omenească și din dorința eu-lui; totul era făcut, și trebuia să fie făcut în scopul de a fi îndreptățit prin aceasta, de a fi neprihănit prin aceasta, de a fi salvat prin aceasta. În felul acesta, chiar legea morală însăși a fost făcută să fie ceva doar ceremonial – legea morală, legea ceremonială, toate legile, au fost reduse în felul acesta la un vast sistem unic de ceremonialism. Iar în acest sistem vast de ceremonialism, tăierea împrejur era însuși nucleul.

Sistemul acesta și spiritul acesta al ceremonialismului este cel combătut și renegat în cartea Galateni. Aceasta este legea

ceremonială care, peste tot și prin tot, este marele subiect în ce privește Legea din cartea Galateni. Aceasta este cea care, ca evanghelie falsă, subminează sufletele, denaturează adevărata evanghelie și se opune ei.

Țineți minte însă că nu înseamnă că așa ceva este adevărate lege ceremonială. În felul acesta de lege ceremonială nu este nimic adevărat. Este cu numai ceremonialism: tăierea împrejur a fost denaturată, legea morală a fost denaturată, tot ceea ce este lege a fost denaturat prin aceasta; și s-au luptat să denatureze până și evanghelia. Dar nu s-a reușit: cartea către Galateni a fost scrisă pentru a pune legea ceremonială, legea morală și evanghelia pe adevăratele lor poziții în ce privește relațiile dintre ele; și pentru a desființa pentru totdeauna ceremonialismul.

Toate acestea se vor vedea în mod clar pe măsură ce vom studia cartea către Galateni în detaliu. Între timp, fiecare să citească și de șapte ori cartea către Galateni, cu gândul acesta în minte, și va fi mai bine pregătit pentru studiul detaliat de săptămâna viitoare.

Studii în Galateni

22 August, 1899, - „Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos, și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți, și toți frații care sunt împreună cu mine, către Bisericile Galatiei.”

Primele două capitole ale cărții către Galateni sunt o explicație și o apărare a calității de apostol a lui Pavel, precum și a evangheliei predicate de el. Acest prim verset este o apărare a calității lui de apostol. Din această cauză spune că el este „apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos, și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți.”

O altă traducere spune, „Pavel, apostol nu de la oameni, nici prin intermediul vreunui om, ci prin Isus Hristos și Dumnezeu, Tatăl nostru, care L-a înviat din morți.”

O alta spune: „Pavel, apostol nu prin om, nici cu ajutorul unui om, ci numit de Isus Hristos și de Cel ce L-a înviat din morți, Dumnezeu Tatăl.”

Revised Version declară: „Pavel, apostol nu de la oameni, nici prin om, ci prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți.”

Apărarea dovedește că adevărata lui calitate de apostol a fost tăgăduită, și că el a găsit împotrivire și a fost acuzat că ar fi doar un apostol de la oameni, numit și trimis doar de vreun om sau de oameni.

Opoziția aceasta nu a fost semănată doar printre bisericile din Galatia. A fost semănată pretutindeni, îndeosebi în bisericile pe care le întemeiasă Pavel. Existau „frați mincinoși, furișafi,” care nu aveau altă treabă și alt mesaj, decât să meargă pe urmele lui Pavel și să semene semințele neîncrederii și ale răului. La conciliul din Ierusalim aceștia au fost descriși ca unii care „au zdruncinat sufletele” celor ce au crezut predicarea lui.

Semințele acestea rele au fost semănată la Corint. După ce Pavel a plecat de acolo, frații mincinoși le-au spus fraților că el nu era apostol. Au citat ca dovadă faptul că el nu L-a văzut pe Isus, că era doar un făcător de corturi și trebuia să lucreze pentru a trăi, ba chiar că nu era apostol pentru că nu avea soție!

În scrisoarea sa către Corinteni, le răspunde astfel (folosim traducerea Conybeare and Hawson, întrucât aceasta, împreună cu a noastră, prezintă lucrurile mai clar): „Se tăgăduiește că sunt apostol? Se tăgăduiește că nu sunt sub autoritatea omului? Se tăgăduiește că L-am văzut pe Isus Domnul nostru? Se tăgăduiește că voi sunteți roadele muncii mele în Domnul? Dacă pentru alții nu sunt apostol, cel puțin pentru voi sunt; căci voi înșivă sunteți pecetea care dovedește realitatea faptului că sunt apostol, în Domnul; acesta este răspunsul meu pentru cei ce pun la îndoială autoritatea mea. Tăgăduiesc ei dreptul meu de a fi susținut (de cei convertiți de mine)? Tăgăduiesc ei dreptul meu de a duce cu mine în călătoriile mele o soție credincioasă, ca și ceilalți apostoli, și frați ai Domnului, cum face și Chifa? Sau cred ei că numai eu și Barnaba nu avem dreptul să fim susținuți, decât dacă muncim cu mâinile noastre? ... Dacă am semănat pentru voi sămânța darurilor spirituale, ar fi prea mult dacă aş secera ceva recoltă din darurile voastre trupești? Dacă alții se bucură de dreptul acesta peste voi, cu cât mai mult ar trebui să mă bucur eu? Totuși, nu m-am folosit de dreptul acesta, ci m-am

lipsit de orice pretenție, ca nu cumva în vreun fel să împiedic înaintarea evangheliei lui Hristos. ... Domnul a poruncit celor ce vestesc Veștile Bune, să fie susținuți prin aceasta. Dar eu nu mi-am exercitat niciunul din aceste drepturi, și nici nu vă scriu ca să se facă cu mine așa. Căci mai degrabă aș muri decât ca vreun om „să-mi strice pricina de laudă.”” 1Cor. 9:1-15.

Ei au făcut să circule și relatări defăimătoare, și în realitate afirmau că Pavel susține și învață învățătura nesănătoasă, „de ce să nu facem răul ca să vină bine din el?” Rom. 3:8.

Acestea sunt doar unele dintre „primejdiile din partea fraților mincinoși,” pe care Pavel le citează printre multele alte primejdii care îl înconjurau tot timpul, așa încât viața lui creștină nu degeaba a fost numită un „martiriu îndelungat.” Frați mincinoși de felul acestora, ca și în alte locuri, s-au furișat și prin bisericile din Galatia, și perverteau evanghelia pe care aceștia o primiseră, atrăgându-i de la libertate la robie, de la Duhul către firea pământească, de la îndreptățirea prin credință la îndreptățirea prin fapte, și în felul acesta „zdruncinau din temelie” tocmai mântuirea sufletelor lor.

Despre Pavel s-a spus de asemenea în mod adevărat că „În toată viața lui, destinul nefericit al lui Pavel a fost acela de a aprinde cele mai virulente animozități. Aceasta s-a întâmplat pentru că, deși era conciliant și curtenitor prin temperamentul lui, totuși argumentele lui aveau atâta intensitate și erau atât de directe încât trezeau opoziția somnolentă. Un polemist moale întotdeauna va întâmpina o toleranță apatică. Dar orice polemist a cărui credință sinceră în învățăturile lui îl face teribil de serios, se poate aștepta ca viața să-i fie făcută amară de mânia celor pe care i-a silit să-și facă datoria neplăcută de a-și revizui propriile supoziții. Nimănui nu-i place să fie dintr-o dată trezit. Iudeii s-au aprins de mânie pe cel ce le tulbura somnul adânc al opiniilor preconcepute. Învățătorii lor împluterniciți nu au avut plăcere să fie detronați din ignoranța lor infailibilă, papală ... Dacă argumentele sunt de așa fel încât nu pot fi respinse, și totuși cei ce le ascultă nu vor să cedeze în fața lor, acestea vor stârni în mod inevitabil o furie oarbă.”

Aceasta s-a întâmplat nu doar cu Iudeii care nu au crezut, ci și cu „aceia dintre Farisei care crezuseră,” – cu aceia dintre Iudei care, fără să cunoască adevărata credință, s-au gândit să lege creștinismul

cu legăturile grele ale ceremonialismului lor. Așa se întâmplă întotdeauna cu aceia ce insistă că vinul cel nou trebuie să fie pus în burdufurile cele vechi. Dar creștinismul cere întotdeauna ca burdufurile cele vechi să fie înnoite cu totul, ca să poată primi și să poată ține vinul cel nou.

VERSETELE 3-5, - 29 August, 1900, - „Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl, și de la Domnul nostru Isus Hristos! El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.”

„Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl, și de la Domnul nostru Isus Hristos!” Acesta este salutul folosit în toate epistolele lui Pavel, cu excepția celei către Evrei. Într-un mod puțin diferit este folosit și de Petru în ambele lui epistole.

Salutul acesta nu este nicidecum doar o formă. Epistolele acestea ne-au fost date ca și cuvânt al lui Dumnezeu, ceea ce și sunt cu adevărat. Salutul acesta, deci, deși adesea repetat, - sau tocmai pentru că este așa des repetat, - este pentru noi cuvântul lui Dumnezeu care ne întâmpină cu deplina asigurare a favorii și păcii eterne oferite fiecărui suflet.

Har înseamnă favoare. Așadar, cuvântul acesta al lui Dumnezeu extinde favoarea Lui peste fiecare suflet care îl citește, sau îl ascultă.

Numele Lui este Îndurător – adică un izvor de har. Numele Lui înseamnă ceea ce este El. Și El este „același, ieri, azi și în veci.” În El nu este „nici schimbare, nici umbră de mutare.” De aceea, harul, favoarea îmbelșugată, se extinde întotdeauna de la El, către fiecare suflet. Oh, dacă toți ar crede aceasta!

„Și pace.” El este „Dumnezeul păcii.” Nu există adevărată pace în afară de pacea lui Dumnezeu. Și, spune Dumnezeu, „cei răi nu au pace.” Cei răi sunt „ca marea înfuriată, care nu se poate liniști.”

Dar, cu toate că lumea toată zace în cel rău, Dumnezeuul păcii rostește pacea fiecărui suflet. Căci Hristos este Domnul păcii. „El este pacea noastră,” care din cei doi, din Dumnezeu și din om, a făcut una; a nimicit în trupul Lui vrăjmășia, „ca să facă pe cei doi –

Dumnezeu și omul - să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace,” Efes. 2:14, 15, „făcând pace, prin sângele crucii Lui.” Col. 1:20. „Făcând pace, prin sângele crucii Lui,” „El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape”: pace vouă, tuturor. De aceea, tot timpul, și pentru totdeauna, salutul pe care îl are El pentru fiecare suflet, este: Pace ție! Și pacea aceasta vine de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Isus Hristos!

Oh, dacă fiecare om ar crede aceasta! Pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere i-ar păzi atunci inima și mintea prin Hristos Isus.

„Pacea lui Dumnezeu să stăpânească în inimile voastre.” Lăsați-o să stăpânească. Aceasta este tot ce cere de la voi. Nu o refuzați, nu o alungați; lăsați-o să stăpânească.

„S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre.” O, frate, soră, o, tu care ești păcătos, oricine ai fi, oricât ai fi de încărcat de păcate, Hristos s-a dat pe Sine însuși pentru păcatele tale. Lasă-L să le ia; le-a cumpărat – păcatele tale – cu prețul teribil al răstignirii Lui. Lasă-L să le ia.

El nu-ți cere să arunci păcatele de la tine ca să poți veni la el și să fii cu totul al Lui. El îți cere să vii, cu toate păcatele tale, cu tot ce ai, și să fii complet al Lui, cu păcatele tale și cu tot ce ai. Iar El le va îndepărta de la tine, va separa de tine pentru totdeauna toate păcatele tale. El S-a dat pe Sine Însuși pentru tine, pentru păcate și pentru tot. Te-a cumpărat pe tine, păcatele tale, și tot ce ai. Dă-i voie să ia ceea ce a cumpărat, dă-i voie să ia ceea ce este al Lui. Dă-i voie să te ia pe tine, păcatele tale și tot ce ai.

„El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău.” Observați că, pentru a ne smulge din lumea aceasta rea, El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre. Aceasta dovedește că în fiecare dintre noi, ceea ce ține de lumea aceasta rea, sunt păcatele noastre.

Acestea erau „păcatele noastre.” Ele ne aparțineau nouă. Noi eram răspunzători pentru ele. Iar în ceea ce ne privește, lumea aceasta rea prezentă, se află în eurile noastre personale, în păcatele noastre. Dar, Domnul să fie binecuvântat, El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, pentru păcatele noastre și pentru tot ce avem. S-a dat pe

Sine pentru păcatele noastre, pentru noi înșine, și pentru tot. Și a făcut aceasta ca să ne poată salva din lumea aceasta rea.

Vreți să fiți eliberați din lumea aceasta rea? Dați-i voie lui Isus să vă ia pe voi, păcatele voastre și tot ce aveți, ceea ce a cumpărat și ceea ce, din acest motiv, aparține Lui cu drepturi depline. Vă rog, nu-L jefuiți de ceea ce este al Lui, rămânând astfel în lumea aceasta rea, măcar că în același timp ați vrea să fiți eliberați de lumea aceasta rea. Vă rog, nu comiteți păcatul suplimentar de a reține pentru voi ceea ce nu vă aparține.

Întrucât acestea erau păcatele noastre, Și El S-a dat pe Sine însuși pentru ele, se vede foarte clar că El ni S-a dat pe Sine însuși nouă, pentru păcatele noastre. Așadar, dacă S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele voastre, păcatele voastre au ajuns să fie ale Lui; și dacă S-a dat pe Sine însuși vouă pentru păcatele voastre, El a ajuns să fie al vostru. Dați-i voie să ia păcatele voastre, care sunt ale Lui, și luați în schimbul lor pe El, care este al vostru. Un schimb binecuvântat; căci în El locuiește trupește toată plinătatea lui Dumnezeu; și totul este „după voia lui Dumnezeu.”

De ce să nu-I dăm Lui „slavă în veci și în vecii vecilor”? De ce să nu spunem noi, și toți oamenii, Amin?

GALATENI 1:6 până la 2:14, - 5 Septembrie, 1899. Întrucât „aceia dintre Farisei care crezuseră” au spus că Pavel nu este un adevărat apostol, tot la fel au spus că evanghelia pe care o predica el, nu este adevărata evangheliie. Iar după cum primul verset din epistolă este o apărare ce susține calitatea lui de apostol ca fiind adevărată, tot așa cap. 1:6 până la 2:14, cuprinde o apărare ce susține evanghelia predicată de el ca fiind cea adevărată, și singura evangheliie adevărată.

De aceea, el scrie: „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evangheliie. Nu doar că este o altă Evangheliie; dar sunt unii oameni care vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evangheliie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evangheliie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!”

Întrucât „frații mincinoși” afirmau că el predica, și era tot timpul gata să-și schimbe atitudinea, doar ca să placă oamenilor, el îi interpelează cu cuvintele din versetul 10: „Caut oare să am crezare înaintea oamenilor, sau să-L împac pe Dumnezeu? Dacă aș încerca să fac pe placul oamenilor, nu aș mai fi ceea ce sunt – un sclav al lui Hristos.” (traducerea Farrar.)

Apoi se întoarce la apărarea evangheliei pe care o predica, în versetele 11, 12: „Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obârșie omenească; pentru că, n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.”

Iar că nu era posibil să o fi primit doar de la vreun om, dovedește, - în versetele 13, 14, - prin faptul că, „Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religiunea Iudeilor. Cum, adică, prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu, și căutam să o smulg din rădăcină; și cum îi întreceam în religiunea Iudeilor pe mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine, fiind însuflețit de o râvnă nespus de mare pentru datinile strămoșești.” (traducerea Conybeare și Hawson.) Cu alte cuvinte, pe când era Fariseu, îi întrecea pe mulți din zilele lui și din poporul lui, era mult mai zelos pentru tradiția părinților decât erau alții, și îi întrecea cu mult în persecutarea bisericii lui Dumnezeu, străduindu-se să o smulgă din rădăcină, așa cum sălbăticiunile scot via din rădăcină. Așa că, întrucât toate acestea sunt adevărate, nu era posibil ca el să primească numai de la un simplu om ceea ce predica acum.

Însă frații mincinoși afirmau că, și dacă el nu și-a primit evanghelia de la un simplu om, în cea mai mare parte a primit-o de la adevărații apostoli, și nu direct de la Domnul, așa cum au primit-o adevărații apostoli. Această idee el o combate printr-o serie de fapte indiscutabile:

1. Versetele 15-17: „Dar când Dumnezeu - care m-a pus deoparte din pântecul maicii mele, și m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între Neamuri, de îndată, nu am discutat cu niciun învățător omenesc, nici nu m-am suit la Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi m-am întors din nou la Damasc.” (traducerea Farrar.) Și chiar acești frați mincinoși care acum

descumpăneau pe creștinii galateni, știau că la Damasc a predicat evanghelia, și i-a înfruntat pe Iudeii care locuiau acolo, „dovedind că Acesta este Hristosul.” Și că a făcut aceasta multe zile. Apoi, că a trebuit să plece din Damasc din cauza Iudeilor care căutau să-l omoare – și toate acestea s-au petrecut înainte ca el să fi întâlnit personal pe vreunul dintre aceia ce au devenit apostoli înainte ca și el să devină apostol.

2. Versetele 18-20: „După trei ani, m-am suit la Ierusalim să fac cunoștință cu Chifa, și am rămas la el cincisprezece zile. Dar n-am văzut pe niciunul altul dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului. În cele ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu, nu mint.”

3. Versetele 21-24: „După aceea m-am dus în ținuturile Siriei și Ciliciei. Și eram încă necunoscut la față Bisericilor lui Hristos, care sunt în Iudea. Ele auzeau doar spunându-se: „Cel ce ne prigonea odinioară, acum propovăduiește credința pe care căuta să o nimicească odinioară.” Și slăveau pe Dumnezeu din pricina mea.”

4. Capitolul 2:1-5: „După patrusprezece ani, m-am suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba; și am luat cu mine și pe Tit. M-am suit atunci, în ascultare față de o descoperire, și le-am arătat fraților din Ierusalim vestea bună (Evanghelia) pe care o propovăduiesc eu între Neamuri; dar fraților conducători le-am comunicat-o în particular, ca nu cumva eforturile mele, din prezent sau din trecut, să fie fără rod. Nici chiar Tit, care era cu mine, cu toate că era Grec, n-a fost silit să se taie împrejur. Dar comunicarea aceasta (cu apostolii din Iudea) am avut-o din pricina fraților mincinoși, furișai și strecurați printre noi, ca să pândescă slobozenia pe care o avem în Hristos Isus, cu gând să ne aducă la robie sub jugul lor; noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nicio clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână nealterat, spre binele vostru.” (traducerea Conybeare și Hawson.)

În prezentarea aceasta a lucrurilor sunt mai multe aspecte, și fiecare dovedește ca neîntemeiată acuzația că el și-ar fi primit evanghelia de la apostolii din Ierusalim:

(a) El le-a comunicat evanghelia pe care o predica, în loc ca ei să i-o fi comunicat lui.

(b) A făcut aceasta, nu cu scopul anume de a-i învăța pe apostoli ceva, ci din cauza zvonurilor false produse de frații

mincinoși, pentru ca apostolii să poată înțelege adevărul în această chestiune.

(c) L-a luat pe Tit cu el, iar apostolii l-au primit, împreună cu el, fără să-l silească să se taie împrejur. În felul acesta, apostolii din Ierusalim au negat complet pretenția „Fariseilor care crezuseră,” care spuneau că „dacă nu vă tăiați împrejur, nu puteți fi mântuiți.”

(d) Nu s-a supus niciun pic cerințelor fraților mincinoși. A făcut aceasta în prezența apostolilor din Ierusalim, iar apostolii nu i-au cerut să se supună.

(e) Nu numai că apostolii nu i-au cerut să cedeze în anumite privințe, dar „Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi,” i-au dat efectiv lui și lui Barnaba, „mâna dreaptă de însoțire.” Vers. 9.

(f) Mai mult, cei ce erau socotiți a fi cineva, cei cu vază, spune Pavel, „nu mi-au adaus nimic” – „nu mi-au dat alte instrucțiuni.” Vers. 6.

Aceasta a constituit o combatere limpede și concludentă a pretenției că el ar fi primit evanghelia de la apostoli. Dar Pavel nu se oprește nici aici. Ceea ce este deja concludent, el face să fie și mai copleșitor prin menționarea următoarelor fapte:

5. (versetele 11-16) „Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stăut împotriva în față, căci era de osândit. În adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu Neamurile; dar când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați împrejur. Împreună cu el au început să se prefacă și ceilalți Iudei, așa că până și Barnaba a fost prins în lațul fățarniciei lor. Când i-am văzut eu că nu umblă drept după adevărul Evangheliei, am spus lui Chifa în fața tuturor: „Dacă tu, care ești Iudeu, trăiești ca Neamurile, și nu ca Iudeii, cum silești pe Neamuri să trăiască în felul Iudeilor?” Noi suntem Iudei din fire, iar nu păcătoși dintre Neamuri. Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.”

După ce s-a împotrivit în public chiar lui Petru, chemându-l să se întoarcă la adevărul evangheliei, și prin el s-a împotrivit chiar lui Iacov, deoarece „venirea unora de la Iacov” l-a făcut pe Petru să se clatine, nu era nevoie să se mai spună ceva. De fapt ce mai putea fi

spus pentru a stabili pentru totdeauna că evanghelia pe care o predica nu o primise de la oameni, nu o primise de la Domnul prin oameni, nu o primise nici măcar de la apostoli, ci direct de la Domnul?

Astfel, în cartea către Galateni este prezentată singura evanghelie adevărată, în puritatea ei desăvârșită, direct de la Domnul, prin mâna lui Pavel. Dacă cineva pierde înțelesul acestei evanghelii perfecte din Cartea Galateni, pierde înțelesul întregii cărți către Galateni.

12 Septembrie, 1899, - Cei ce au cauzat toate aceste probleme în bisericile din Galatia, făcând să fie necesară epistola către Galateni, au fost „unii din partida Fariseilor, care crezuseră.” Tot aceștia au fost cei ce au tulburat frații din Antiohia, și au stârnit controversa ce a condus la întrunirea conciliului din Ierusalim. Tot aceștia sunt cei ce, chiar și după ce s-a ținut acel conciliu, l-au făcut pe Petru să se abată, în Antiohia, de la adevărul evangheliei, lucru ce l-a forțat pe Pavel să-i stea împotriva în față. Aceștia, din partida Fariseilor, au fost cei ce au răspândit evanghelia falsă împotriva celei adevărate, și au subminat sufletele care erau deja salvate – atât în Antiohia cât și în Galatia. Pentru un studiu complet al cărții către Galateni, este esențial, din aceste motive, să știm ce susținea partida aceasta a Fariseilor.

Atunci când Isus a vrut să ofere o ilustrație unora care se încredeau în ei înșiși crezând că erau neprihăniți, și îi disprețuiau pe alții, „a ales un Fariseu.” Fariseul acesta, chiar și în rugăciune, mai întâi a mulțumit lui Dumnezeu pentru că nu era ca ceilalți oameni, după care s-a prezentat pe sine înaintea Domnului ca să capete aprobare pentru faptele pe care le făcuse. Luca 18: 9, 12. Se vede foarte clar că marea particularitate a partidei Fariseilor era neprihănirea proprie – pretenția de a fi neprihăniți pe baza faptelor pe care le făceau.

În consecință, tot ceea ce făcea un Fariseu, făcea pentru a obține neprihănirea prin ceea ce făcea. Iar dacă era ceva ce nu era înclinat să facă, trebuia să se forțeze să facă, printr-un angajament, și apoi pretindea meritul neprihănirii prin ceea ce făcea.

Iar meritul și rezultatul pretins, era acela al neprihănirii lui Dumnezeu: deoarece cuvântul lui Dumnezeu fusese cel sfințit, porunca lui Dumnezeu fusese urmată prin acea faptă.

Cuvântul „Fariseu” vine din ebraicul „parash”, (Strong s 6567) care semnifică „separat” sau „pus deoparte.” Fariseii erau cei separați, puși deoparte față de restul poporului, prin neprihănirea superioară a lor, pe care o dețineau din cauză că făceau mai mult decât ceilalți; și erau separați, puși deoparte pentru Dumnezeu, deoarece neprihănirea lor consta în împlinirea Legii lui Dumnezeu. Tot ceea ce a poruncit, a cerut sau a sfătuit Dumnezeu, trebuia să fie făcut, pentru ca ei să poată obține neprihănirea făcând aceasta. Iar pentru a fi foarte siguri că puteau pretinde pe drept neprihănirea odată ce lucrul era făcut, era esențial ca fiecare obligație să fie îndeplinită atât de corect încât să nu poată exista niciun dubiu în dreptul ei. Iar pentru a fi posibil așa ceva, fiecare cerință din cuvântul lui Dumnezeu era tratată pe diviziuni și subdiviziuni până în cele mai mici amănunte, chiar până la fiecare literă din fiecare cuvânt, pentru ca fiecare să fie îndeplinită în mod scrupulos și ceremonial. „Însăși rațiunea de a exista a Fariseului, era aceea de a crea „garduri” de tradiție orală în ce privește Legea.” Farrar, „Viața lui Isus”, Excursur 9, par. 1. Aceste „garduri” aveau, firește, rostul de a proteja Legea față de călcarea ei. Acestea erau asigurări oferite împlinitorului lor despre faptul că, împlinindu-le, era ferit de călcarea Legii, și de aceea erau o asigurare că era împlinitor al Legii.

Aceasta a condus la o completă pervertire nu doar a fiecărei porunci și rânduiei a Domnului, ci tocmai a ideii cuprinse în fiecare poruncă și rânduială.

Dumnezeu a dat cele zece porunci, nu pentru a fi un mijloc de a obține neprihănirea prin împlinirea lor, ci (1) pentru a da adevărata cunoaștere a păcatului, pentru ca iertarea și mântuirea să fie găsite prin credință; și (2) pentru a mărturisi despre neprihănirea ce a fost obținută prin credință.

Acest lucru este arătat (a) în slujbele care au fost poruncite, și (b) în termenii folosiți când era vorba de tablele Legii. (c) În slujba poruncită se spunea clar că dacă făceau ceva împotriva poruncilor Domnului privitoare la lucruri care nu trebuie să fie făcute și se făceau astfel vinovați, trebuiau să aducă ca jertfă un vițel, să-și

mărturisească păcatul și, cu sângele acestuia preotul să facă ispășire pentru ei, și astfel le va fi iertat. Lev. 4:13-21. Aici se vede rolul celor zece porunci de a da cunoștința păcatului și a vinovăției; Aici se vede iertarea și împăcarea cu Dumnezeu fără faptele Legii, ci doar prin credință. (d) Termenii folosiți când se vorbește despre Lege sunt, „tablele mărturiei;” chivotul în care se afla Legea, era numit „chivotul mărturiei;” iar cortul în care se afla chivotul, se numea „cortul mărturiei.” Mărturia este dovada oferită de un martor; și că acesta este înțelesul cuvântului folosit aici este cert deoarece cortul este în mod clar numit „cortul mărturiei.” Numeri 17:7, 8; 18:2; 2Cron. 24:6. Tablele mărturiei erau tablele care slujeau de martori, arătând în sine că Legea a fost dată nu cu scopul de a fi un mijloc de a obține prin ea neprihănirea lui Dumnezeu, ci de a da mărturie despre neprihănirea lui Dumnezeu obținută fără ea.

Dumnezeu a dat rânduielile jertfelor, darurilor de mâncare, arderilor de tot și jertfelor pentru păcat, nu ca mijloace de a obține neprihănirea prin ele, ci ca expresie a credinței care obține neprihănirea lui Dumnezeu fără ele – care obține neprihănirea lui Dumnezeu printr-o jertfă și un dar oferite deja de Dumnezeu, și promise că vor fi trimise la vremea potrivită.

Dumnezeu a dat tăierea împrejur, nu ca mijloc de a obține neprihănirea prin aceasta, ci ca un semn al neprihănirii lui Dumnezeu care se obține prin credință și se păstrează prin credință, înainte ca omul să fie tăiat împrejur.

În felul acesta Fariseii au pervertit în fapte și neprihănire obținută prin fapte, tot ceea ce Dumnezeu a dat ca să țină de credință. Tot ceea ce Dumnezeu a dat ca să fie o binecuvântare și o desfătare, ei au schimbat într-o povară și un jug de robie. Și pentru că acesta nu aducea pace celor ce se trudeau din greu și cu încordare, pentru că nu putea să le aducă pacea, multiplelor distincții fine extrase din cuvântul clar al lui Dumnezeu, au adăugat o mulțime de reguli ale lor proprii. Numai poruncii Sabatului au fost adăugate patru sute și una cerințe. Un întreg tratat a fost devotat spălării mâinilor (Marcu 7:1-5). Un alt tratat se ocupa cu metoda corectă de ucidere a unei păsări. „În felul acesta, litera Legii și-a pierdut simplitatea ei în nenumăratele complicații, până când Talmudul a ajuns să spună cum Akibha a fost văzut cu surprindere în viziune de către Moise,

extrăgând din fiecare trăsătură a fiecărei litere, coșuri întregi de decizii.” Farrar.

Un alt rău se afla împachetat în următoarele: Facilitatea pe care o oferea interpretarea ce fusese dezvoltată în urma extragerii infinitei varietăți de distincții din propoziții, cuvinte, ba chiar din litere, în scopul de a descoperi gradul exact de ascultare cerut pentru a obține neprihănirea, a fost mai degrabă folosită pentru a oferi inimii supuse poftelor, evadarea pe care o dorea de sub obligativitatea Legii lui Dumnezeu. Marcu 7:9-13; Matei 23:11-28.

„Cunoaștem scrupulozitatea minuțioasă și plină de zel în ce privește respectarea Sabatului, respectare ce se risipește în toate acele *abhoth* și *toldoth*, - în acele reguli și interdicții primare și derivate, în interferențele dintre reguli și interdicții, în combinațiile de reguli și interdicții, în cazurile de cazuistică și de conștiință care apăreau inerent în toată varietatea posibilă de circumstanțe în care se puteau aplica aceste combinații și interferențe, - ceea ce a degradat Sabatul și, dintr-o „desfătare, sfânt pentru Domnul, și vrednic de cinstit”, a fost făcut în parte o povară apăsătoare, lipsită de milă, și în parte o rețea de șiretenii destinate în mod ipocrit, în cel mai josnic spirit păgân, să păcălească Divinitatea cu ceva ce doar seamănă cu respectarea plină de acuratețe. ...

„Învățătorilor care erau la înălțime în ce privește cazuistica, ce putea construi „reguli” din fiecare particulă inutilă, a ajuns să le fie ușor să câștige crezare datorită ingeniozității cu care elaborau prescripții pe care Moise le-ar fi ascultat mut de uimire. Dacă este ceva mai limpede specificat în lege decât altceva, este necurăția târâtoarelor; totuși Talmudul ne asigură că „nimeni nu este numit ca membru al Sinedriului dacă nu posedă suficientă ingeniozitate încât să dovedească din legea scrisă că o târâtoare este curată din punct de vedere ceremonial,” și că a existat un discipol ireproșabil, la Iabne, care a putut aduce o sută cincizeci de argumente în favoarea curăției ceremoniale a târâtoarelor. Sofisticăria de genul acesta era folosită și în zilele în care tânărul student din Tars stătea la picioarele lui Gamaliel.” – Id. „Viața și lucrarea lui Pavel,” cap. 4, par. 2-6.

„În felul acesta, prin impunerile și ceremonialismul lor, Fariseii au dezvoltat spre perfecțiune iubirea personală față de neprihănirea proprie dobândită prin meritul propriilor lor fapte. O

ilustrație perfectă găsim în ceea ce spunea Gabbi Simeon, fiul lui Iochai: „Dacă ar exista doar treizeci de persoane neprihănite în lume, eu și fiul meu am fi două dintre acestea; și dacă ar exista doar douăzeci, eu și fiul meu am fi dintre aceștia; dacă ar exista doar zece, eu și fiul meu am fi dintre ei; iar dacă ar exista doar cinci, eu și fiul meu am fi dintre cei cinci; dacă ar exista doar două, eu și fiul meu am fi cele două; iar dacă ar fi doar una, eu însumi aș fi acea persoană.” – Emphatic Inaglott, comentariu la Luca 18:11.

„Ei au primit interpretări confuze și nesfinte asupra legii date lor de Moise; ei au adăugat tradiție peste tradiție; au restricționat libertatea gândirii și acțiunii până când poruncile rânduielilor și slujbele lui Dumnezeu s-au pierdut într-o repetare neîncetată de rituri și ceremonii lipsite de înțeles. Religia lor a ajuns un jug de robie.” „Vederile poporului au ajuns așa de înguste încât au ajuns sclavi ai propriilor lor regulamente nefolositoare.” „Încrederea în ei înșiși și în propriile lor regulamente, împreună cu prejudecățile însoțitoare față de celelalte popoare, i-au făcut să reziste Duhului lui Dumnezeu care ar fi corectat erorile lor.” „Astfel, fiind atât de pământești, despărțiți de Dumnezeu în spirit în timp ce afirmau că-I slujesc, ei făceau exact lucrarea pe care voia Satana să o facă, - urmând pe o cale care arunca umbre asupra caracterului lui Dumnezeu și îi făcea pe oameni să-L privească ca pe un tiran. Când oficiau jertfele în Templu, se purtau ca și actorii într-o scenă de teatru. Rabinii, preoții și conducătorii încetaseră să privească dincolo de simbol, ca să descopere adevărul semnificat prin ceremoniile lor exterioare.” Ei se așteptau să obțină neprihănirea acceptabilă înaintea lui Dumnezeu prin împlinirea ceremoniei de oferire a simbolului care, pentru ei, nu avea alt înțeles și alt scop decât acela de a fi un mijloc de câștigare a neprihănirii prin îndeplinirea ceremoniei. De la început la sfârșit, totul în tot ce privește religia Fariseilor, fie că era vorba de legea morală, fie de legea ceremonială dată de Dumnezeu, sau de propriile lor tradiții, totul era ceremonialism, și numai ceremonialism. Iar Pavel fusese unul dintre Farisei, și încă „din cea mai îngustă partidă.”

În aceasta se gândeau „aceia din partida Fariseilor care crezuseră”, să târască și să încătușeze creștinismul. Ei doreau să preschimbe credința divină a lui Hristos, în ceremonialismul lor omenesc, îngust, de jos. Oh, da! Este bine să crezi în Isus, dar nu este

destul. „Dacă nu vă veți tăia împrejur și nu păziți Legea (întregul lor sistem abundent de interpretare a Legii, atât morale cât și ceremoniale, toată adunătura lor de ceremonialism), nu puteți fi mântuiți.” Iar faptul că și după ce ar fi făcut tot ce rânduse și tot ce cerea sistemul Fariseilor, tot nu puteau fi mântuiți, o mărturisește strigătul disperat al rabinilor: „Dacă măcar o persoană ar putea măcar pentru o zi să păzească toată Legea, fără să o calce cu nimic, - nu, dacă măcar o persoană ar putea păzi măcar acel punct din Lege care se referă la respectarea datorată Sabatului, - atunci necazurile lui Israel s-ar sfârși, iar Mesia ar veni în cele din urmă.” Id. par. 3. Iar din fiecare inimă cu adevărat conștientă, iese celălalt strigăt disperat, „O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de trupul acesta de moarte?” Rom. 7:24.

Dar în marea Sa îndurare și în bunătatea Lui dumnezeiască, fără să ceară toată trudă împovărătoare a ceremonialismului fariseic, ca răspuns la strigătul plin de dor al inimilor împovărate, Mesia a venit și a adus tuturor oamenilor darul fără plată al neprihăririi lui Dumnezeu, și al mântuirii lui depline. Saul Fariseul a găsit-o și aceasta l-a făcut să fie pentru totdeauna Pavel Creștinul, cel care nu a mai dorit niciodată „neprihănirea pe care o dă Legea, ci acea neprihănire care se capătă prin credința lui Hristos, și anume neprihănirea lui Dumnezeu care se capătă prin credință.” După aceea, având în Hristos neprihănirea desăvârșită, mântuire deplină și puterea unei vieți fără sfârșit; după ce a găsit în Hristos evanghelia vie în locul formei moarte a Legii; deoarece nu a mai vrut să admită multitudinea de impuneri, străduințele zadarnice, neprihănirea proprie lipsită de valoare, și evanghelia falsă a Fariseilor, a fost persecutat, iar lucrării sale în evanghelia lui Hristos i s-au pus piedici până în ziua morții sale, din partea acelorora dintre Farisei care crezuseră, tot așa ca și partea Iudeilor care nu crezuseră, din partea fraților mincinoși tot așa ca și din partea dușmanilor pe față.

Aceasta a făcut necesar să fie scrisă cartea către Galateni.

19 Septembrie, 1899, - Opoziția pe care aceia din „partida Fariselor care crezuseră,” o purtau împotriva lui Pavel și adevăratei evanghelii, precum și dificultatea și confuzia pe care erau capabili să o creeze, a devenit mai puternică și mai semănătoare de confuzie din cauza

încurajării pe care o găsiseră în atitudinea apostolilor, îndeosebi a lui Petru și a lui Iacov, fratele Domnului. Spunem „încurajarea pe care o găsiseră,” pentru că în realitate și intenționat, nu a fost oferită nicio încurajare din partea acestor frați, lucrării și purtării acelorora dintre Farisei care crezuseră. Totuși, deși apostoli nu au dat în mod intenționat nicio încurajare, nici Petru și nici Iacov, fratele Domnului, atitudinea ezitantă și înclinată spre compromis a acestora a fost de așa natură încât „Fariseii care crezuseră” au găsit încurajare în ea, au făcut un mijloc din ea și au folosit-o din plin pentru a da efect eforturilor lor.

Frații aceștia, în bunăvoința intenționată a inimii lor, se gândeau să armonizeze cele două elemente, luând o poziție intermediară. Ei nu au discernut imediat cu claritate adevărata și importanta problemă ce era implicată în realitate. Ei nu au perceput că diferența dintre învățătura lui Pavel și aceea a „Fariseilor care crezuseră” era una de principiu, esențială și vitală; de aceea ei se gândeau să stea pe un teren neutru, teren pe care – fiecare partidă, îndeosebi Pavel, modificând câte ceva din „expresiile tari”, și cedând din „pozițiile extreme”, - să poată găsi armonie. De la început ei au văzut că cele două nu se aseamănă prea mult și doreau să le modifice treptat, așa încât ceva nou să se formeze, sau să se dezvolte, din ambele. Ei nu și-au dat seama că cele două vederi sunt bazate pe principii absolut antagonice, că nu au nimic în comun, și de aceea singura cale corectă trebuia să fie aceea de abandona complet ceea ce era vechi, și unirea completă cu ceea ce era nou.

Întrucât atât Petru cât și Iacov au fost implicați în problema din epistola către Galateni, și cel puțin incidental în evenimentele care au făcut necesară scrierea ei, este esențial pentru un studiu inteligent și pătrunzător al cărții Galateni, ca faza aceasta a subiectului să fie înțeleasă.

Cu toții știm că la câțiva ani după Cincizecime a fost necesară o viziune specială, și că esența acestei viziuni a trebuit să fie arătată de trei ori pentru a dărâma tradiționalismul din mintea lui Petru și pentru a-i deschide ochii față de adevărul divin că Dumnezeu nu caută la fața omului. Fapte 10. Și că acesta a fost subiectul viziunii și faptul care a făcut-o necesară, este certificat prin chiar cuvintele lui Petru când a vorbit despre acest subiect. Atunci când, în ascultare

față de cuvântul Domnului, s-a dus la casa lui Corneliu și a vorbit celor mulți care erau adunați acolo, primele cuvinte pe care le-a rostit au fost acestea: „„Știți că nu este îngăduit de Lege unui Iudeu să se însoțească împreună cu unul de alt neam sau să vină la el; dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat.” Fapte 10:28. Interlinearul Grec, traducerea cuvânt cu cuvânt, redă cuvintele lui Petru astfel: „Știți cât de neîngăduit este de Lege ca un om, un Iudeu, să se unească, sau să vină aproape de un om din alt neam.” Nu doar simplu că nu este îngăduit de Lege, ci „Știți cât de neîngăduit este de Lege.”

Adevărul este că așa ceva nu a fost niciodată neîngăduit de Lege, ci doar de tradiționalismul și invențiile fariseice. Aceste invenții și tradiții fariseice, tradiționalismul, niciodată nu au avut dreptul de a fi recunoscute ca lege sau obligație. Dar, întrucât erau recunoscute așa, singurul lor efect a fost acela de a face fără efect tot cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, atât în Legea cât și în evanghelia lui Dumnezeu. Cât de neîngăduit era acest lucru prin ceremonialismul fariseic, merită arătat aici, și se vede din învățătura aceasta a rabinilor: „Cine mănâncă împreună cu o persoană netăiață împrejur, este ca și cum ar mânca împreună cu un câine; cine îl atinge, este ca și cum s-ar scărda împreună cu un lepros.” – Farrar, „Viața și lucrarea lui Pavel,” cap. 15, nota la par. 4, la sfârșit.

Având în vedere aceste lucruri, cât de expresivă este declarația care spune că atunci când Corneliu a căzut la picioarele lui și i s-a închinat, „Petru l-a ridicat ... și vorbind cu el, a intrat în casă”, arătând că Petru l-a atins, a umblat și a vorbit împreună cu el în mod familiar, ca și cu un frate. Iar explicația acestei purtări a fost aceea că „Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat.” Dumnezeu nu a arătat niciodată altceva: numai tradiționalismul și ceremonialismul fariseic au arătat în felul acesta.

Lucrurile însă nu s-au oprit aici. „Apostolii și frații, care erau în Iudea, au auzit că și Neamurile au primit Cuvântul lui Dumnezeu.” Și nu doar atât ci au auzit și despre fapta îngrozitoare pe care făcut-o Petru asociindu-se cu Neamurile. „Și când s-a suit Petru la Ierusalim, îl muștrau cei tăiați împrejur, și ziceau: „Ai intrat în casă la niște oameni netăiați împrejur, și ai mâncat cu ei.” Că cuvântul mântuirii lui Dumnezeu a fost predicat unor oameni pierduți, și că aceștia l-au

primit, nu însemna nimic, ba chiar era mai rău decât nimic, deoarece a fost făcută o faptă îngrozitoare, ca un creștin să stea împreună cu niște oameni netăiați împrejur, și chiar să mănânce cu ei! Dar „Petru a început să le spună pe rând cele întâmplate.” Și după ce le-a relatat totul le-a adresat un apel: „Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar, ca și nouă, care am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?” Apoi, „după ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu, și au zis: „Dumnezeu a dat, deci, și Neamurilor pocăință, ca să aibă viața.” Fapte 11:1-18.

Totuși, deși cu ocazia aceea ei au recunoscut adevărul și au recunoscut că purtarea lui Petru fusese corectă, nu s-au ținut de adevăr. Căci, după ce evanghelia a început să se răspândească printre Neamuri, unii veniți din Iudea s-au dus în Antiohia și au început să-i învețe pe frați că „Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți.” Fapte 15:1. Controversa provocată astfel de Fariseii care crezuseră a fost cauza care a condus la conciliul din Ierusalim. În cadrul conciliului, Petru a stat ferm și deschis de partea adevărului, după cum a fost instruit prin viziune și prin Duhul Sfânt, și așa cum a stat când frații din Ierusalim i-au cerut socoteală pentru purtarea sa. El a spus aici aceleași cuvinte ca și înainte. Fapte 15:7-15. Conciliul a decis în această direcție și a făcut public tuturor bisericilor decizia luată în conformitate.

Totuși, după toate acestea, unii dintre Farisei și-au nutrit tradiționalismul și ceremonialismul, și în curând au început din nou să-l susțină, îndeosebi împotriva lui Pavel. Iar după acest conciliu, când Petru s-a dus în Antiohia, el a rămas ferm și deschis de partea adevărului și „mânca împreună cu Neamurile; dar când au venit” unii „de la Iacov” și de la Ierusalim, și și-au impus cu tărie tradiționalismul și ceremonialismul, Petru a abandonat efectiv instrucțiunea primită în viziune. A cedat din fermitatea și consistența pe care a avut-o la Ierusalim când i s-a cerut socoteală, și în timpul conciliului, și a uitat de relația frățească pe care o avea cu creștinii convertiți dintre Neamuri – cu cei netăiați împrejur. Gal. 2:12.

Această purtare, după cum spune raportul biblic, a fost cauzată de „venirea unora” nu din Iudea, nici măcar de la Ierusalim, ci „de la Iacov.” Aceasta dovedește că înainte să ajungă la Petru, ei l-au tulburat pe Iacov. Apoi, venind de la Iacov, s-au folosit de

prestigiul lui Iacov ca să-l tulbure pe Petru și să-l tragă înapoi. Iacov luase și el poziție fermă și deschisă pentru adevăr în cadrul conciliului. Cuvântarea lui este cea care a hotărât chestiunea în cadrul conciliului. Cuvintele deciziei lui au fost adoptate exact așa de către conciliu și au fost făcute publice ca fiind hotărârea conciliului. Totuși, chiar pe el au reușit să-l târască înapoi de la adevăr tradiționaliștii și ceremonialiștii farisei „care crezuseră.”

Poziția reală a lui Iacov de atunci, și de fapt poziția lui și de mai târziu, este arătată în raportul ultimei vizite a lui Pavel la Ierusalim – vizită care a fost ultima tocmai din cauza acestei atitudini a lui Iacov; și aceasta la mult timp după ce a fost scrisă epistola către Galateni. Raportul este redat în Fapte 21:18-26. Vizita aceasta a fost făcută în special pentru a-i câștiga pe frații din Ierusalim. Pavel și tovarășii lui au sosit la Ierusalim, iar frații l-au primit cu bucurie. „A doua zi, Pavel a mers cu noi la Iacov, și toți prezbiterii s-au adunat acolo.” Aceasta dovedește că Iacov era unul dintre conducătorii ce constituiau obiectul vizitei. Deși toți prezbiterii s-au adunat acolo, Pavel și tovarășii lui „au mers ... la Iacov.”

Și ce au găsit ei acolo? – Când Pavel „le-a dat ziua bună, le-a istorisit cu deamărunț ce făcuse Dumnezeu în mijlocul Neamurilor prin slujba lui. Când l-au auzit, au proslăvit pe Dumnezeu. Apoi i-au zis: „Dar, gândește-te.” Și au început să se silească să-l abată chiar și pe el de la adevărul evangheliei către un compromis făcut cu tradiția și ceremonialismul.

„În loc să facă dreptate celui căruia îi făcuseră rău, se vedea că ei încă îl socotesc responsabil pentru prejudiciile existente, ca și cum el le-ar fi dat motive pentru astfel de sentimente. Nu au stat cu noblețe în apărarea lui, și nu s-au străduit să arate partidei nemulțumite eroarea lor, ci au aruncat toată povara asupra lui Pavel, sfătuindu-l să adopte o cale prin care să se înlăture înțelegerile greșite.” – „Schite din viața lui Pavel”, pag. 211, 212. Sfaturile acestea au venit chiar din partea lui Iacov, cel care a stat atât de ferm și sincer în timpul conciliului, și care după ce a auzit din gura lui Pavel o declarație completă a evangheliei pe care o predica, nu a mai putut adăuga nimic, și de aceea i-a dat mâna dreaptă de însoțire!

Ei i-au zis: „Vezi, frate, câte mii de Iudei au crezut, și toți sunt plini de râvnă pentru Lege. Dar ei au auzit despre tine că înveți

pe toți Iudeii, care trăiesc printre Neamuri, să se lepede de Moise, că le zici să nu-și taie copiii împrejur, și să nu trăiască potrivit cu obiceiurile. Ce este de făcut? Negreșit, mulțimea are să se adune, căci vor auzi că ai venit. Deci, fă ce-ți vom spune noi. Avem aici patru bărbați, care au făcut o juruință. Ia-i cu tine, curățește-te împreună cu ei, și cheltuiește tu pentru ei, ca să-și radă capul. Și astfel vor cunoaște toți că nu este nimic adevărat din cele ce au auzit despre tine, ci că și tu umbli întocmai după rânduială, și păzești Legea. Cu privire la Neamurile, care au crezut, noi am hotărât și le-am scris (că nu trebuie să respecte astfel de lucruri ci - KJV) să se ferească” etc., etc.

„Frații au sperat că prin acest act Pavel va contrazice lămurit relațiile false despre el. Dar, în timp ce Iacov îl asigură pe Pavel că decizia conciliului anterior (Fapte 15) în legătură cu Neamurile convertite și cu legea ceremonială, era încă socotită ca fiind bună, sfatul dat nu era consistent cu decizia aceasta care fusese aprobată de Duhul Sfânt. Nu Duhul Sfânt este cel care a sugerat sfatul acesta. Acesta a fost rodul lașității.” Ibid., pag. 212.

Realitatea aceasta aruncă o lumină puternică asupra expresiei care spune că „venirea unora de la Iacov” l-a făcut pe Petru să se îndepărteze de Neamuri, așa încât „s-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați împrejur.” Acest fapt ne oferă o idee mai clară despre influența puternică ce se exercita pentru a-l abate pe Petru de la adevăr – influență ce era cu adevărat așa de puternică încât „până și Barnaba a fost prins în lațul fățarniciei lor.”

Dar Pavel cunoștea evanghelia pe care fusese trimis să o predice. El știa că evanghelia aceasta este adevărul. Și, cu toate că fusese lăsat singur în fața celei mai puternice influențe umane din lume îndreptate împotriva lui, nu i-a păsat de aceasta. Ci „când i-am văzut eu că nu umblă drept după adevărul Evangheliei, am spus lui Chifa în fața tuturor: „Dacă tu, care ești Iudeu, trăiești ca Neamurile, și nu ca Iudeii, cum silești pe Neamuri să trăiască în felul Iudeilor?” Noi suntem Iudei din fire, iar nu păcătoși dintre Neamuri. Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin

faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.”

Atât Petru cât și Iacov au ajuns în cele din urmă la credința limpede, dar a luat timp pentru aceasta. Iar în timp ce ei se limpezeau, purtarea lor nu a avut puțină influență în crearea condițiilor care au făcut necesară scrisoarea către Galateni.

26 Septembrie, 1899, - Într-un studiu anterior despre acest subiect, - și anume al patrulea, - am remarcat că este adevărat că „Legea ceremonială este subiectul principal, în ce privește legea, în cartea Galateni,” totuși nu este vorba de legea ceremonială așa cum a fost dată de Domnul. Am văzut că și acolo unde legea ceremonială dată de Domnul este implicată, este vorba de o așa pervertire a ei încât devenise altceva decât ceea ce trebuia să fie în realitate. În consecință, marele subiect, în ce privește Legea, în ce privește faptele, este mai mult ceremonialismul – întregul ceremonialism – decât adevărata lege ceremonială în vreunul din aspectele ei.

Că tradiționalismul era o parte esențială din învățătura celor care trăgeau înapoi pe creștinii Galateni, este cert, pentru că Pavel îl citează ca pe ceva ce existase în experiența lui, și arată cum a fost eliberat de el prin evanghelia pe care o predica. „Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religiunea Iudeilor. ... și cum eram mai înaintat în religiunea Iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespuse de mare pentru datinile strămoșești. DAR când Dumnezeu - care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele, și m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, CA SĂ-L VESTESC între Neamuri, îndată, n-am întrebat pe niciun om.” Gal. 1:13-16.

Este ca și cum ar fi spus: „Aceste lucruri pe care caută să vi le impună aceștia care vă tulbură, eu însumi le-am susținut chiar mai zelos decât ei; căci „prigoneam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu, și făceam prăpăd în ea.” Dar am fost eliberat de aceasta și am fost răscumpărat prin descoperirea Fiului lui Dumnezeu în mine. V-am predicat, și vă predic acum, pur și simplu ceea ce cunosc din experiența inimii mele și prin descoperirea evangheliei lui Hristos. Știu că evanghelia lui Hristos, evanghelia pe care o predic, eliberează sufletul de toate poverile și de truda pe care o cere tradiția

pentru a avea o neprihănire perfectă. Știu că tot ceea ce ei caută prin mulțimea de cerințe istovitoare ale tradițiilor lor, se găsește în Isus Hristos, spre deplina și desăvârșita bucurie a sufletului, și se obține simplu, doar crezând în El.

Pasajul acesta, în contextul în care este plasat, chiar dacă nu ar exista altele, ar fi suficient să arate că, deși poate fi inclus și altceva, ceremoniile „datinilor strămoșești” ale Iudeilor au fost implicate cu siguranță.

Dar aceasta nu este tot. Ceea ce a condus la criza din Antiohia în cazul lui Petru, și care este criza din introducerea făcută adevăratului subiect din cartea Galateni, a fost chestiunea de a mânca împreună cu Neamurile, împreună cu oamenii netăiați împrejur. Aceasta, de asemenea, a fost ceea ce a marcat criza din lucrarea lui Petru, ca Iudeu față de Neamuri, după cum este arătat prin experiența pe care a avut-o cu viziunea de la Iope, și în casa lui Corneliu, și prin ceea ce el concludă în cuvintele: „„Știți că nu este îngăduit de Lege unui Iudeu să se însoțească împreună cu unul de alt neam sau să vină la el; dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe nici un om spurcat sau necurat.” Fapte 10:28.

Dar, a mânca împreună cu Neamurile nu era deloc ceva neîngăduit de Lege, ci nu era îngăduit de tradiționalismul lor. Exclusivismul acesta nu a fost poruncit niciodată și nici nu a fost insuflat de ceva ce Domnul ar fi încredințat Iudeilor. Scripturile, pe care ei le aveau, erau împotriva acestui fapt. Exclusivismul acesta ieșise cu totul din construcțiile lor zidite pe propria lor neprihănire exclusivistă. Totuși, acesta a fost un punct vital și un element esențial în argumentarea „Fariseilor care crezuseră”, care a făcut necesară epistola către Galateni. Și așa stând lucrurile, este cert că legea ceremonială tradițională a Iudeilor era o parte esențială din legea ceremonială care constituie subiectul principal, în ce privește Legea, în cartea Galateni.

Este adevărat că și legea ceremonială pe care a dat-o Dumnezeu joacă un rol în controversa care a făcut necesară scrisoarea către Galateni; și totuși, aceasta, așa cum a dat-o Dumnezeu, nu este obiectul controversii. Tăierea împrejur este inclusă, dar este atât de pervertită față de adevărata intenție și însemnătate pe care i le-a dat Dumnezeu, și atât de încărcată de

tradiționalism, încât a devenit doar încă o parte din ceremonialismul fariseic absolut.

Din istoria lui Iacov în acest context, îndeosebi în Fapte 21, se vede clar că și restul din adevărata lege ceremonială era inclus – până la a se contrazice singuri prin aducerea de jertfe pentru păcat în timp ce mărturiseau a crede în Hristos. Una din jertfele ce trebuiau aduse de Nazireu pentru curățire era „un miel de un an fără cusur, ca JERTFĂ PENTRU PĂCAT .” Num. 6:14. Când Pavel, din respect pentru frații din Ierusalim, îndeosebi pentru Iacov, fratele Domnului, a cedat de dragul aparenței încât să însoțească pe unii care efectiv practicau această ceremonie contradictorie pentru un credincios în Isus, pe când vorbeau cu preotul despre jertfele ce trebuiau aduse, mulțimea a năvălit în Templu, a pus mâna pe Pavel și l-au scos afară. Nu este chiar corect să spunem că mulțimea s-a dezlănțuit, ci adevărul este că Dumnezeu a dat drumul mulțimii ca să-l salveze pe Pavel de efectul respectului său față de sfatul rău al fraților care căutau compromisul.

„Dacă ținem seama de marea dorință a lui Pavel de a fi în armonie cu frații lui, de duiosia spiritului său față de cel slab în credință, de respectul față de apostolii ce fuseseră cu Hristos, și față de Iacov, fratele Domnului, de scopul lui de a fi totul pentru toți oamenii în măsura în care putea face aceasta fără să-și sacrifice principiile, - dacă ținem seama de toate acestea, este mai puțin surprinzător faptul că a fost constrâns să devieze de la modul lui ferm și decis de acțiune. Dar în loc să se ajungă la ținta dorită, eforturile acestea de împăciuire nu au făcut altceva decât să precipite criza, să grăbească suferințele prezise ale lui Pavel, să-l despartă de frații lui în ce privește eforturile lui, să lipsească biserica de unul dintre stâlpii ei cei mai puternici, și să aducă întristare în inimile creștine de pretutindeni.

„Cuvintele de mustrare ale Mântuitorului adresate bărbaților din Nazaret se aplică în cazul lui Pavel nu doar Iudeilor necredincioși, ci și fraților săi în credință. Dacă conducătorii bisericii și-ar fi supus pe deplin sentimentele lor de amărăciune față de apostol, și l-ar fi acceptat ca pe unul chemat în mod special de Dumnezeu ca să ducă evanghelia la Neamuri, Domnul l-ar fi cruțat pentru ei, ca să lucreze mai departe pentru mântuirea sufletelor. Cel

care vede sfârșitul de la început, și înțelege inimile tuturor, a văzut care va fi rezultatul invidiei și geloziei nutrite față de Pavel. Dumnezeu, în providența Lui, nu rânduise ca munca lui Pavel să înceteze așa de curând, dar nu a făcut nicio minune ca să schimbe șirul de circumstanțe la care a condus purtarea lor.

„Același spirit conduce și astăzi la aceleași rezultate. Neglijarea de a aprecia și folosi proviziile harului divin, a lipsit biserica de multe binecuvântări. Cât de adesea ar fi prelungit Domnul viața unora dintre slujitorii Lui credincioși, dacă eforturile acestuia ar fi fost apreciate. Dar, dacă cei din biserică permit dușmanului sufletelor să le pervertească înțelegerea, așa încât ajung să reprezinte și să interpreteze greșit cuvintele și acțiunile slujitorului lui Hristos, dacă își îngăduie să stea în calea acestuia și să împiedice folosința sa, Domnul îndepărtează de la ei binecuvântarea pe care le-o dăduse.

„Satana lucrează în continuu prin agenții lui ca să descurajeze inima și să distrugă pe aceia pe care Dumnezeu i-a ales să facă o lucrare măreață și bună. Poate că aceștia sunt gata să-și sacrifice până și viața pentru înaintarea cauzei lui Hristos, totuși, marele înșelător va sugera îndoială, lipsă de încredere, gelozie față de ei, care, dacă vor fi întreținute, vor submina încrederea în integritatea caracterului lor, și astfel vor bloca lucrarea folositoare a acestora. Prea adesea Satana reușește prin lucrarea pe care o face prin proprii lor frați, să aducă asupra lor o așa întristare și angoasă a inimii încât Dumnezeu, plin de îndurare, intervine ca să dea odihnă slujitorilor Lui persecutați. După ce mâinile sunt încrucișate pe pieptul fără suflare, după ce glasul de avertizare și încurajare este adus la tăcere, atunci moartea va face ceea ce viața nu a reușit să facă; atunci, cei îndărătnici s-ar putea să se trezească să vadă și să prețuiască binecuvântările pe care ei le alungaseră.” – „Schițe din viața lui Pavel,” pag. 214, 231, 232.

Din partea Fariseilor care crezuseră, a „fraților mincinoși care se furișau” și duceau în confuzie pe creștinii Galateni, și slăbeau până și pe Petru și pe Iacov, Legea morală juca doar un rol incidental. Dar varietatea infinită de rânduieli ceremoniale, pe care „tradiția orală” le investise și le așezase ca garduri în jurul Legii, și care pentru ei valorau mai mult decât Legea însăși dată de Dumnezeu, - acestea erau incluse, și erau o parte esențială de partea

lor în controversă. Un lucru simplu, cum ar fi acela de a neglija spălarea mâinilor, etc., după cum este amintit și în Marcu 7, „era la fel de rău ca o omucidere, și implica pierderea vieții veșnice.” – Farrar, „Viața lui Hristos,” cap. 31, ...

Oricum, în cartea Galateni, în expunerea pe care o face Pavel singurei evanghelii adevărate, este inclus rolul Legii morale, ca să arate atât faptul că este imposibil să fii îndreptățit prin vreo lege, chiar și dacă e vorba de Legea morală, și ca să arate că tocmai scopul credinței în Hristos, tocmai scopul adevăratei evanghelii, este de a realiza în oameni neprihănirea acestei Legi, deplina ascultare de cele zece porunci.

Dacă este nevoie și de altceva pentru a arăta mai clar sau mai sigur că ceremonialismul este acea lege ceremonială implicată în cartea Galateni, iată:

„În Corint au ajuns de la bisericile din Galatia vești care descopereau o stare de mare confuzie, și chiar de apostazie absolută. Învățătorii iudaizanți se opuneau lucrării apostolului, și căutau să distrugă roadele eforturilor lui.

„Aproape în fiecare biserică existau membrii care erau Iudei din naștere. Învățătorii Iudei au avut acces ușor la aceștia, și prin ei au câștigat un loc de intrare în biserici. Era imposibil, prin argumente din Scriptură, să răstorni învățăturile predicate de Pavel; așa că ei au recurs la măsurile cele mai lipsite de scrupule ca să-i contracareze influența și să-i slăbească autoritatea. Ei au declarat despre el că nu fusese un ucenic al lui Isus, și că nu primise nicio acreditare de la Acesta, și totuși își permitea să dea învățături exact opuse celor susținute de Petru, Iacov, și de ceilalți apostoli. În felul acesta emisarii Iudaismului au reușit să îndepărteze pe mulți dintre creștinii convertiți, de învățătorul lor în evanghelie. Odată ce au câștigat în acest punct, i-au condus să se întoarcă la respectarea legii ceremoniale, ca și cum ar fi fost esențială pentru mântuirea lor. Credința în Hristos și ascultarea de cele zece porunci erau privite ca și cum ar avea o importanță minoră. Dezbinarea, erezia și senzualismul au câștigat repede teren printre credincioșii din Galatia.

...

„Învățăturile pe care le primiseră galatenii nu puteau în niciun fel să fie numite evanghelie; acestea erau învățăturile oamenilor și

erau exact opuse învățăturilor rostite de Hristos. ... În bisericile din Galatia, eroarea pe față, fără mască, înlocuia credința evangheliei. Se renunțase în mod virtual la Hristos, adevărata temelie, în favoarea ceremoniilor învechite ale Iudaismului. ...

„Apostolul insista asupra galatenilor, arătându-le că unica lor cale sigură este de a părăsi călăuzele false care au condus în mod greșit, și să se întoarcă la credința pe care au primit-o de la Izvorul adevărului și înțelepciunii. Învățătorii falși erau ipocriți, oameni nerenăscuți, cu inima nesfințită, și cu viața coruptă. Religia lor consta într-un șir de ceremonii, prin a căror împlinire se așteptau să primească favoarea lui Dumnezeu. Ei nu găseau desfătare în învățatura care spunea, „dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.” O astfel de religie cerea un sacrificiu prea mare. Așa că se agățau de erorile lor, înșelându-se singuri și înșelând pe alții.

„A înlocui formele exterioare ale religiei cu sfințenia inimii și a vieții, este și astăzi la fel de neplăcut inimii nerenăscute ca și în zilele apostolilor. ... Pavel ... spune despre vizita pe care a făcut-o la Ierusalim, că a făcut-o pentru a asigura o rezolvare chestiunilor care agitau bisericile din Galatia, și anume dacă Neamurile trebuie să se supună tăierii împrejur și să păzească legea ceremonială.” – „Schițe din viața lui Pavel,” pag. 188 – 193.

Cât despre chestiunea discutată la Ierusalim, citim:

„Ei (anumiți Iudei veniți din Iudea) susțineau cu multă siguranță, că nimeni nu poate fi mântuit dacă nu este tăiat împrejur și nu ține întreaga lege ceremonială. Ierusalimul era metropola Iudeilor, și acolo se găsea cel mai mare exclusivism și bigotism. Creștinii Iudei care aveau Templul în fața ochilor, permiteau în mod natural minții lor să se întoarcă asupra privilegiilor deosebite ale Iudeilor ca națiune. Întrucât vedeau creștinismul îndepărtându-se de ceremoniile și tradițiile Iudaismului, și pricepeau că sacralitatea deosebită cu care fuseseră investite obiceiurile Iudaice avea să fie pierdută din vedere în curând în lumina credinței celei noi, mulți dintre ei se indignau împotriva lui Pavel ca și cum el ar fi fost acela care, în mare măsură, cauza schimbarea aceasta. Până și ucenicii nu erau cu toții pregătiți să accepte bucuroși decizia conciliului. Unii erau zeloși pentru legea ceremonială și priveau pe Pavel cu gelozie, deoarece gândeau că

principiile lui erau prea lejere în ce privește obligativitatea legii Iudaice.” – Ibid. p. 63, 71.

În felul acesta, se vede că legea ceremonială este subiectul de bază, în ce privește Legea, în cartea Galateni. Este legea ceremonială, atât cea divină cât și cea omenească, dar cea divină este atât de pervertită încât a ajuns să fie numai ceva omenesc. Într-un cuvânt, este ceremonialismul, formalismul mort, manifestat împotriva credinței celei vii.

3 Octombrie, 1899, - Întrucât am trecut de introducere și am ajuns la studiul adevăratei esențe a cărții Galateni, primul lucru ce trebuie să fie remarcat este valoarea excepțională a ceea ce urmează să fie studiat. Valoarea aceasta este adusă la cunoștință în cap. 1, versetele 8, 9, prin cuvintele acestea remarcabile: „Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!”

Aceasta dovedește că, dacă s-ar putea face distincții între cărțile din Biblie, atunci, în toată Biblia, evanghelia în deplina ei curăție o putem găsi în cartea Galateni. Ne putem da seama că, indiferent ce se găsește în celelalte cărți din Biblie, trebuie să recunoaștem că în cartea Galateni evanghelia este prezentată așa de curat încât chiar un înger dacă ar veni din cer și ar prezenta-o altfel, nu o poate face fără să-și atragă blestemul. Așa stând lucrurile, cu siguranță un studiu al cărții Galateni ar trebui să solicite cea mai serioasă atenție și cel mai profund interes al oricui iubește evanghelia lui Hristos.

În studiile noastre am ajuns la capitolul 2:15. Aici, după introducere, în apelul pe care îl adresează Pavel lui Petru în ce privește principiul, se intră pentru prima oară în miezul discuției serioase a evangheliei și a meritelor ei. Atât de legate sunt acestea încât este imposibil să spui exact unde se termină cuvintele lui Pavel către Petru, și unde încep cuvintele clare către galateni. Acest lucru este foarte natural întrucât cuvintele adresate de Pavel lui Petru au fost un argument și un apel pentru „adevărul evangheliei” (vers. 14), iar scrisoarea către Galateni este același lucru. De aceea, întrucât

cuvintele și apelul adresate lui Petru au fost în esență aceleași cu apelul și cuvintele ce trebuiau adresate galatenilor, nu a fost nevoie să se facă o pauză clară pentru a marca punctul în care încetează cuvintele către Petru și unde încep cele către Galateni. Așa că, după introducere, cap. 2:15 este locul în care începe pentru galateni reprezentarea directă a evangheliei.

„Noi suntem Iudei din fire, iar nu păcătoși dintre Neamuri. Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.”

Cuvântul „Legii” care este folosit în aceste două versete nu se referă la o lege anume încât să ceară articolul hotărât „Legea”. Ci, în limba greacă apare pur și simplu cuvântul „lege” – nomos – fără să fie articulat. Traducerea cuvânt cu cuvânt redă textul în felul acesta:

„Noi, Iudei din fire, și nu păcătoși dintre Neamuri, fiindcă știm că omul nu este îndreptățit prin fapte de lege (nomos), ci prin credința lui Isus Hristos, am crezut și noi în Isus Hristos, ca să fim îndreptățiți prin credința lui Hristos, și nu prin fapte de lege (nomos); pentru că nimeni nu va fi îndreptățit prin fapte de lege (nomos).”

De aici se vede clar că în acest text este vorba de lege în general, de ideea de lege: că oameni nu sunt îndreptățiți prin vreuna din legi, și nici prin toate legile laolaltă, ci numai prin credința lui Isus Hristos fără vreuna din faptele vreunei legi de orice fel ar fi ea. În mod evident, nu putea fi altfel. Căci a specifica o lege anume, și a susține că oamenii nu sunt îndreptățiți prin legea aceea, ar fi lăsat portița deschisă pentru ideea că oamenii ar putea fi îndreptățiți prin vreo altă lege. Dar „adevărul evangheliei” este acela că omul nu poate fi îndreptățit nicidecum prin vreo lege, nici prin toate legile laolaltă, ci numai prin credința lui Hristos; pur și simplu crezând în Isus.

Punctul vital din apelul acesta către Petru nu poate fi discernut fără o atenție deosebită. Și anume: Noi, care suntem Iudei din naștere, care avem toate avantajele ce aparțin Iudeilor, care avem părinții, legămintele, legile, orânduielile, toate date de Domnul însuși Iudeilor în mod direct, - noi care astfel suntem Iudei din naștere, nu

păcătoși dintre Neamuri: „am crezut și noi în Isus Hristos, ca să fim îndreptățiți prin credința lui Hristos, și nu prin fapte de lege; pentru că nimeni nu va fi îndreptățit prin fapte de lege.” Tocmai faptul că noi Iudeii, cu toate avantajele native ale tuturor legilor Iudeilor, am crezut în Isus Hristos ca să putem fi îndreptățiți prin credință, - tocmai aceasta, în ea însăși, este o mărturisire deschisă și o dovadă clară a faptului că nu există îndreptățire în lege.

Și pentru că așa stau lucrurile cu noi Iudeii, care avem toate aceste avantaje, care ar putea fi nădejdea Neamurilor care nu au nicio umbră din toate aceste avantaje? Dacă „și noi” trebuie să fim socotiți neprihăniți prin credință, cu cât mai mult Neamurile trebuie să fie socotite neprihănite prin credință! Dacă noi, cei care avem toate legile acestea, nu putem fi socotiți neprihăniți prin ele, ci trebuie să fim socotiți neprihăniți prin credință, fără ele, ce se va face cel dintre Neamuri, care nu are niciuna din aceste legi, dacă nu este socotit neprihănit prin credință, fără ele? Și dacă noi am mărturisit că nu putem fi socotiți neprihăniți prin legile acestea, cum putem cere Neamurilor să creadă că vor fi socotiți neprihăniți prin aceleași legi? De ce să punem pe gâtul Neamurilor un jug pe care noi înșine nu l-am putut purta, și pe care noi l-am aruncat datorită libertății pe care ne-o dă credința lui Hristos? De aceea, „dacă tu, care ești Iudeu, trăiești ca Neamurile, și nu ca Iudeii,” – dacă tu ai părăsit terenul Iudeilor care, dacă ai putea fi îndreptățit în felul acela, este cel mai bun, și te-ai dus pe terenul Neamurilor, cum poți să ceri Neamurilor să plece de pe terenul lor pe acela al Iudeilor, despre care chiar noi am mărturisit că trebuie părăsit?

Cu alte cuvinte, acesta a fost pur și simplu, tocmai argumentul pe care Petru însuși l-a susținut în fața conciliului din Ierusalim, atunci când a arătat adevărul evangheliei dovedit în propria lui experiență, „Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvântul Evangheliei, și să creadă. Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei (notă: nu între ei și noi, ci „între noi și ei”), întrucât le-a curățit inimile prin credință. Acum, deci, de ce ispitiți pe Dumnezeu, și puneți pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta? Ci credem că

noi, ca și EI, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus.” Observați din nou: nu spune că ei sunt mântuiți ca și noi, ci noi suntem mântuiți ca și ei. Iar „ei” au fost socotiți neprihăniți prin credință fără faptele vreunei legi – trebuiau să fie așa; căci ei nu aveau nicio lege. Iar „noi”, Iudeii, pentru că suntem mântuiți ca și ei, trebuie să fim socotiți neprihăniți prin credință, fără faptele vreunei legi, chiar dacă „noi” avem toate legile ce au existat vreodată.

În felul acesta, prin învățătura lui Dumnezeu și prin demonstrația făcută de Duhul Sfânt, s-a arătat clar tuturor că Iudeii și Neamurile sunt mântuiți exact în același fel – printr-o credință comună în Isus Hristos, fără niciuna din faptele vreunei legi. Și că, prin credința aceasta a lui Isus Hristos, zidul de la mijloc de despărțire dintre ei este dărâmat, și toți sunt făcuți una cu Dumnezeu și unii cu alții, în fericirea, neprihănirea, și bucuria pe care o dă evanghelia plină de slavă a Dumnezeului binecuvântat, care este binecuvântat și va fi pentru totdeauna binecuvântat.

GALATENI 2:17, - 10 Octombrie, 1899, - „Dar dacă, în timp ce căutăm să fim socotiți neprihăniți în Hristos, și noi înșine am fi găsiți ca păcătoși, este oare Hristos un slujitor al păcatului? Nicidecum!”

După ce am renunțat la Lege ca mijloc de îndreptățire, am renunțat cu totul la Lege? – Să ne ferească Dumnezeu. Căci, în timp ce căutăm să fim îndreptățiți prin Hristos, este posibil să fim găsiți ca niște păcătoși? Și ce este un păcătos? „Oricine face păcat, încalcă Legea; căci păcatul este călcarea Legii.” 1 Ioan 3:4 (KJV).

Care Lege este aceea a cărei încălcare este păcat? – „păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftești!” Rom. 7:7. Cuvântul acesta, „să nu poftești” – face parte din Lege; este o parte din Lege. Nu este numai porunca, ci este Legea cea care spune: „să nu poftești.” Nu ni se spune că păcatul nu l-am cunoscut decât prin poruncă. Nu ni se spune că nu aș fi cunoscut pofta decât pentru că porunca zice „să nu poftești.” Ci ni se spune că „păcatul nu l-am cunoscut decât prin LEGE. Ni se spune că „n-aș fi cunoscut pofta dacă LEGEA nu mi-ar fi spus: „să nu poftești.”

Legea care spune „să nu poftești”, spune de asemenea „să nu ucizi, să nu furi, să nu ai alți dumnezei în afară de mine, să nu iei în

deșert numele Domnului, Dumnezeului tău.” Este Legea celor zece porunci. Este Legea lui Dumnezeu, cea pe care a rostit-o din cer, și a scris-o de două ori cu propria Sa mână pe table de piatră, și o înscris prin Duhul Lui pe tablele inimii celui ce crede în Isus.

Aceasta este Legea prin care vine cunoștința păcatului. Aceasta este „Legea” a cărei încălcare este „păcat”. Și aceasta este Legea, și singura Lege prin care, în timp ce căutăm „să fim socotiți neprihăniți prin Hristos”, am putea fi „găsiți ca niște păcătoși.” Și, pentru că acest cuvânt din Galateni recunoaște că se poate ca în timp ce căutăm să fim socotiți neprihăniți să fim găsiți păcătoși; și pentru că nu se poate cunoaște păcatul fără Legea celor zece porunci, este foarte evident că, în timp ce este adevărat că toată Legea trebuie să fie abandonată ca mijloc de îndreptățire, nu trebuie să se renunțe la Lege deloc. Este o dovadă evidentă că LEGEA aceea prin care vine cunoștința păcatului, Legea celor zece porunci, NU trebuie să fie abandonată ca mijloc de a discerne păcatul.

Legea aceea, Legea celor zece porunci, în timp ce, împreună cu toate celelalte Legi, NU trebuie să fie abandonată deloc. Pentru că altfel, Hristos ar fi un slujitor al păcatului. Împotriva unei astfel de sugestii, Domnul aruncă acel hotărât „Să ferească Dumnezeu.” În felul acesta, Domnul a rostit pentru totdeauna al Său „Să ferească Dumnezeu” împotriva oricărei păreri că Legea lui Dumnezeu ar fi desființată, sau „dezlegată”, sau că s-ar fi dus în vreun fel.

Domnul Isus nu a venit în lume ca să slujească păcatului, ci ca să salveze din păcat. Păcatul este călcarea Legii celor zece porunci; și pentru că Domnul Isus a venit să salveze oamenii din păcat, prin natura lucrurilor, El a venit să scape oamenii de încălcarea acestei Legii. Prin Legea aceasta vine cunoștința păcatului. Prin Legea aceasta vine cunoștința păcatului. Și pentru că Isus a venit să salveze oamenii din păcat, misiunea Lui ar fi complet anulată, și cu totul zadarnică dacă Legea ar fi îndepărtată: căci a da Legea la o parte, s-ar da la o parte cunoașterea păcatului, și tocmai mijlocul prin care se poate cunoaște păcatul. Aceasta în sine ar face imposibilă salvarea oamenilor din păcat. A spune că venirea Domnului Isus a creat o stare de lucruri în care să fie imposibil să salvezi oamenii din păcat, nu ar însemna altceva decât a face din Hristos un slujitor al păcatului. Ar însemna ca Hristos să confirme păcatul în lume pentru

totdeauna. Și aceasta cu siguranță ar satisface pe satana pentru totdeauna. De ce să nu strige Dumnezeu împotriva acestei idei pentru totdeauna, „Să ferească Dumnezeu”? La acest „Să ferească Dumnezeu”, oricine nu vrea să ajungă direct în mâinile Satanei, nu poate să spună altceva decât Amin!

De aceea, „dacă, în timp ce căutăm să fim socotiți neprihăniți în Hristos, și noi înșine am fi găsiți ca păcătoși,” ca și călcători ai Legii celor zece porunci, sprijinește Hristos aceasta? – „Să ferească Dumnezeu.” Îndreptățește el pe oameni, pentru ca ei să fie liberi să încalce Legea? – „Să ferească Dumnezeu.” Credem noi în Isus pentru ca să putem continua să fim păcătoși? – „Să ferească Dumnezeu.” Căutăm „să fim îndreptățiți (făcuți neprihăniți) prin Hristos, ca să putem continua să păcătuim? – „Să ferească Dumnezeu.” Și tot poporul să spună pentru totdeauna, Amin.

Să rămână pentru totdeauna în inima și în mintea fiecărui suflet, că îndreptățirea, (a fi făcuți neprihăniți) prin credința lui Isus Hristos, înseamnă, în sine, în fiecare sentiment al său, abandonarea totală a păcatelor, și distrugerea trupului păcatului pentru ca de acum înainte să nu mai slujim păcatului. Căci altfel, zidesc din nou prin fapte ceea ce am distrus prin credință. Și dacă „zidesc din nou lucrurile pe care le-am stricat, mă fac singur un călcător al Legii.” Credința nu va justifica niciodată păcatul. Cele două sunt pentru totdeauna în opoziție; căci „tot ce nu vine din credință, este păcat.” Și în Hristos Isus nimic nu are valoare, decât credința care lucrează prin dragostea aceea care păzește poruncile lui Dumnezeu.

GALATENI 2:18,19, - 17 Octombrie, 1899, - „Căci, dacă zidesc iarăși lucrurile pe care le-am stricat, mă arăt ca un călcător de lege. Căci eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu.”

Ce vor să spună aceste cuvinte, „dacă zidesc iarăși lucrurile pe care le-am stricat”? Sunt cel puțin două gânduri cuprinse în aceste cuvinte.

1. Principala idee a celor ce-i întorceau pe creștinii Galateni, era îndreptățirea prin LEGE. Pe de altă parte, adevărul evangheliei, pe care Pavel l-a predicat Galatenilor, și pe care nici măcar „un înger din cer” nu-l poate contrazice, este îndreptățirea prin CREDINȚĂ.

Pavel a arătat deja, în versetele 15, 16, că până și cei ce sunt Iudei din fire, și au astfel toate legile pe care le-a dat Domnul, au crezut în Hristos ca să poată fi îndreptățiți prin credință și nu prin faptele Legii; și aceasta pentru motivul acceptat că nimeni nu poate fi socotit neprihănit prin faptele Legii.

Aceasta a însemnat o completă abandonare și distrugere a ideii de îndreptărire prin Lege. Iar acum, după ce am abandonat ideea de îndreptărire prin Lege, pentru ca, crezând în Isus, să fiu îndreptătit prin credința în Isus Hristos, și după ce sunt îndreptătit prin credință, să zidesc din nou ideea și speranța de a fi îndreptătit prin Lege? După ce am abandonat ideea de îndreptărire prin Lege, pentru a avea îndreptățirea prin credință, după ce am primit îndreptățirea prin credință, să adopt din nou ideea îndreptățirii prin Lege? – Să ne ferească Dumnezeu. Deoarece, dacă pentru a fi îndreptătit prin credință a trebuit să abandonez orice idee de îndreptărire prin Lege, dacă acum adopt din nou ideea îndreptățirii prin Lege, trebuie să abandonez orice idee de îndreptărire prin credință. Dar dacă abandonez îndreptățirea prin credință, mă fac un călcător de Lege, deoarece „tot ce nu vine din credință, este păcat.” De aceea, dacă zidesc din nou structura îndreptățirii prin Lege, pe care am distrus-o datorită îndreptățirii prin credință, mă fac un călcător de Lege; deoarece prin Lege vine cunoștința păcatului.

2. Ceea ce am distrus atunci când am abandonat orice idee de îndreptărire prin Lege, și am adoptat îndreptățirea doar prin credința lui Hristos, este „omul cel vechi,” „trupul păcatului.” Și a zidi din nou ceea ce am distrus, nu înseamnă altceva decât a aduce înapoi din morți omul cel vechi, înseamnă a învia trupul păcatului, și tocmai aceasta mă face un călcător de Lege.

Îndreptățirea prin credința lui Hristos înseamnă în esență abandonarea totală a tuturor păcatelor comise, ștergerea tuturor „păcatelor dinainte,” și de asemenea distrugerea trupului păcatului, așa ca „să nu mai fim robi ai păcatului.” De aceea, în timp ce căutăm să fim îndreptățiți prin credință, noi nu trebuie să fim găsiți păcătoși. Căci, dacă zidesc din nou trupul păcatului pe care l-am distrus, mă fac un călcător de Lege. Și dacă adopt iarăși ideea de îndreptărire prin Lege, zidesc din nou, prin fapte, ceea ce am distrus prin credință, deoarece a căuta îndreptățirea prin Lege, înseamnă a căuta

îndreptățirea prin propriile noastre fapte, iar faptele noastre sunt pur și simplu faptele cărnii, care toate sunt păcat. Căci faptele cărnii au fost arătate, „și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderea, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea.”

Dacă zidesc din nou structura îndreptățirii prin Lege, pe care am abandonat-o pentru a fi îndreptățit prin credință, mă fac un călcător de Lege, pentru că „eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu.” Dacă faptul că am abandonat ideea de îndreptățire prin Lege și am adoptat îndreptățirea prin credință, m-a făcut să fiu mort față de Lege și viu pentru Dumnezeu, înseamnă că a adopta din nou ideea de îndreptățire prin Lege, ceea ce în sine înseamnă abandonarea îndreptățirii prin credință, aceasta mă va face viu față de Lege și mort pentru Dumnezeu. Dar a fi mort pentru Dumnezeu nu înseamnă altceva decât a fi mort în greșeli și păcate. A fi mort pentru Dumnezeu înseamnă a fi viu față de Lege, și de aceea a fi viu față de Lege înseamnă a fi un călcător de Lege.

De aceea, frații mei, îndreptățirea prin credință pentru totdeauna, fără vreuna din faptele vreunei legi de orice fel, - aceasta este unica temelie a speranței mântuirii.

GALATENI 2:20, - 24 Octombrie, 1899, - „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.”

Nu este deloc nepotrivit să scoatem în evidență ce spune acest verset, arătând ceea ce nu spune.

Nu spune că, vreau să fiu răstignit împreună cu Hristos. Nu spune, aș vrea să fiu răstignit împreună cu Hristos, ca El să poată locui în mine. Ci spune, „Am fost răstignit împreună cu Hristos.”

Din nou: nu spune că Pavel a fost răstignit împreună cu Hristos; că Hristos trăia în Pavel, că Fiul lui Dumnezeu l-a iubit pe Pavel și S-a dat pe Sine însuși pentru el. Toate acestea sunt adevărate, dar nu aceasta spune versetul, și nici nu este aceasta

însemnătatea lui. Pentru că versetul înseamnă exact ceea ce spune. Și spune că: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.”

În felul acesta, versetul este o temelie solidă și frumoasă a credinței creștine pentru fiecare suflet din lume. În felul acesta este posibil ca orice suflet să spună, cu deplina asigurare a credinței, „El m-a iubit.” „El S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” „Am fost răstignit împreună cu Hristos.” „Hristos trăiește în mine.” Citiți de asemenea și I Ioan 4:15.

Ca să spună cineva, „Am fost răstignit împreună cu Hristos,” nu înseamnă că vorbește speculativ. Nu înseamnă a crede ceva pe bănuite. Nu înseamnă a spune ceva ce nu are nicio certitudine. Orice suflet din lume poate spune, cu toată sinceritatea, și să fie foarte adevărat, „Am fost răstignit împreună cu Hristos.” Aceasta este doar acceptarea unei realități, acceptarea unei lucrări care este deja făcută, deoarece cuvântul acesta este declararea unei realități.

Este o realitate faptul că Isus Hristos a fost răstignit. Iar când el a fost răstignit, am fost și noi răstigniți. Căci El a fost una cu noi. Numele Lui este Emanuel, care înseamnă „Dumnezeu cu noi,” – nu Dumnezeu cu El, ci „Dumnezeu cu noi.” Dacă numele lui nu este Dumnezeu cu El, ci „Dumnezeu cu noi,” și dacă Dumnezeu când a fost cu El, nu a fost Dumnezeu cu El, ci Dumnezeu cu noi, atunci nu se vede că El a fost „noi”? El trebuia să fie „noi”, pentru ca atunci când Dumnezeu a fost cu El să nu fie Dumnezeu cu El, ci „Dumnezeu cu noi.” Iar dacă El a fost răstignit, atunci nu înseamnă că „noi” am fost răstigniți?

Acesta este mărețul adevăr anunțat în acest text: Isus Hristos a fost „noi.” El a avut aceeași carne și sânge ca și noi. A avut exact natura noastră. A fost în toate privințele ca și noi. „A trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile.” S-a dezbrăcat de Sine, și a fost făcut asemenea oamenilor. El a fost „al doilea Adam.” Și exact așa cum primul Adam a fost noi înșine, tot la fel Hristos, cel de al doilea Adam, a fost noi înșine. Atunci când primul Adam a murit, noi fiind cuprinși în el, am murit împreună cu el. Iar când al doilea Adam a fost răstignit, - pentru că El a fost noi înșine, și pentru că noi am

fost cuprinși în El, - noi am fost răstigniți împreună cu El. Așa cum primul Adam a cuprins în sine întreaga familie umană, tot așa cel de al doilea Adam a cuprins în Sine întreaga familie umană. Iar când cel de al doilea Adam a fost răstignit, întreaga familie umană – natura omenească cea veche și păcătoasă, - a fost răstignită împreună cu El. Așa că este scris: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit ÎMPREUNĂ CU EL, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.”

Așa se face că orice suflet din lumea aceasta poate spune cu adevărat, pe deplin biruitor în credința creștină, „am fost răstignit împreună cu Hristos,” vechea mea natură umană păcătoasă este răstignită împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fiu rob al păcatului. Rom. 6:6. Totuși trăiesc, dar nu trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Întotdeauna port în trupul meu moartea Domnului Isus, - răstignirea Domnului Isus, căci am fost răstignit împreună cu El, - pentru ca și viața lui Isus să se manifeste în trupul meu. Căci eu, care trăiesc, sunt întotdeauna dat la moarte de dragul lui Isus, pentru ca viața lui Isus să se vadă în trupul meu muritor. 2Cor. 4:10, 11. De aceea, viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit, și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.

Prin faptul acesta binecuvântat al răstignirii Domnului Isus, ce a fost realizat pentru fiecare suflet uman, nu doar este pusă temelia credinței pentru fiecare suflet ci, prin aceasta este dat darul credinței, fiecărui suflet. Astfel, crucea lui Hristos nu este doar înțelepciunea lui Dumnezeu desfășurată de Dumnezeu pentru noi, ci este chiar puterea lui Dumnezeu manifestată pentru a ne elibera de orice păcat, și pentru a ne aduce la Dumnezeu.

O, tu care ești păcătos, frate, soră, crede aceasta! Primește aceasta! Predă-te în fața acestui adevăr minunat. Spune-o, spune-o cu deplina asigurare a credinței, și spune-o tot timpul: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” Spune-o, pentru că acesta este adevărul, este adevărul, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, care salvează sufletul din orice păcat.

GALATENI 2:21, - 31 Octombrie, 1899, - „Nu vreau să fac zădarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.”

Aceasta este una din declarațiile universale și pline de forță a principiului etern atât de frecvent întâlnit în scrierile lui Pavel. Este punctul culminant al argumentului pe care a început să-l desfășoare în protestul lui față de Petru, când, „înaintea tuturor” Pavel i-a stat împotriva în față, pentru că „nu umbla drept după adevărul Evangheliei.” Cititorul va vedea mai clar acest moment critic, dacă vom privi încă odată problema așa cum a început ea cu cuvintele lui Pavel adresate lui Petru:

„Când i-am văzut eu că nu umblă drept după adevărul Evangheliei, am spus lui Chifa în fața tuturor: „Dacă tu, care ești Iudeu, trăiești ca Neamurile, și nu ca Iudeii, cum silești pe Neamuri să trăiască în felul Iudeilor?” Noi suntem Iudei din fire, iar nu păcătoși dintre Neamuri. Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.”

Aceasta înseamnă a spune că: Noi, care suntem Iudei din fire, care avem avantajele ce aparțin Iudeilor, care avem părinții, toate legămintele, legile și orânduielele, date toate Iudeilor direct de Dumnezeu Însuși, - noi, care suntem Iudei din fire, și nu păcătoși dintre Neamuri, **CHIAR ȘI NOI** am crezut în Isus Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința lui Hristos și nu prin faptele Legii; căci nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii. Însuși faptul că noi, Iudeii, cu toate avantajele native ale tuturor legilor date Iudeilor, am crezut în Hristos ca să fim îndreptățiți prin credință, - aceasta, în sine, este o mărturisire deschisă despre faptul că nu există nicio îndreptățire prin Lege. Dacă nici măcar noi nu putem fi socotiți neprihăniți prin toate aceste legi, legi pe care chiar Domnul ni le-a dat, ci trebuie să fim îndreptățiți prin credința în Hristos, aceasta este atât o mărturisire, cât și o demonstrare a faptului că nu există nicio posibilitate de îndreptățire prin Lege.

În aceasta nu este nicio tăgăduire, sau zădărniciere a harului lui Dumnezeu. Este adevărat că harul lui Dumnezeu ne-a dat toate aceste legi, lucru care constituie cu adevărat un avantaj. Dar aceste legi, - oricare dintre ele, sau toate laolaltă, - nu au fost date ca noi să fim îndreptățiți sau să găsim neprihănirea prin ele. Singurul mare subiect al tuturor acestor legi a fost, și este Hristos. În marea lui îndurare Dumnezeu ne-a dat toate aceste legi ca să putem vedea mai clar, să discernem mai limpede, și să-l cunoaștem mai deplin pe Hristos. Toate au fost date ca să fim socotiți neprihăniți – nu prin legi, - nu prin împlinirea legilor, - ci crezând în Isus.

De aceea noi, care suntem Iudei din fire, și care, fiindcă suntem așa avem toate avantajele tuturor legilor ce au fost date Iudeilor, - dacă până și noi am crezut în Isus ca să putem găsi neprihănirea prin credința lui Isus Hristos și nu prin faptele Legii, făcând așa, nu zădărniciim harul lui Dumnezeu; căci acesta este tocmai scopul tuturor acestor legi care, ele însele au fost date prin harul lui Dumnezeu. Și pentru că Hristos, și neprihănirea ce se capătă prin credința în Hristos, a fost și este scopul tuturor acestor legi, atunci, „dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.”

În sfârșit, întrucât Hristos a murit pentru călcările noastre de lege, și a înviat pentru îndreptățirea noastră, ca să caute cineva acum să fie îndreptățit prin lege și nu prin credința în Hristos, înseamnă a tăgădui faptul că Hristos a fost vreodată scopul legilor, și în felul acesta, înseamnă a susține că îndreptățirea este și a fost întotdeauna prin fapte și nu prin credință. Într-un cuvânt, înseamnă completa renegare a lui Hristos acum și întotdeauna: căci El este „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii,” și Cel ce „a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii.”

Drept urmare, este un principiu etern și universal acela că „dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.” „Și tot poporul să zică Amin, și Amin.”

7 Noiembrie, 1899, - (Nota compilatorului: paragraful următor a apărut în pagina editorialului chiar înainte de a începe acest studiu săptămânal din Galateni. Pentru că se vede că are legătură cu studiul, am ales să-l includ aici.)

De curând, un pelerin din India, croindu-și drumul către un loc sfânt, era atât de împovărat cu lanțuri și legături de fier încât, când a decis să facă o parte din călătorie cu trenul, compania i-a cerut să plătească pentru călătorie atât biletul cât și costul încărcăturii. S-a estimat că are asupra lui în jur de două sute de livre de fier; iar pe timpul nopții, în călătoria lui desfășurată stând pe picioare, el trebuia să se priponească ca un animal. Scopul tuturor acestor fapte a fost acela de a face penitență, de a face ispășire, pentru păcatele sale. Relatând întâmplarea, *The Interior*, remarcă în mod foarte just: „Ce altceva este Postul Mare, printre trei sferturi dintre creștini, dacă nu o încercare de a face ispășire înaintea lui Dumnezeu, prin sacrificiu personal? Aceeași gândire ce stă la baza comportării fachirului indian, stă la baza abstenenței din Postul Mare. Este ca și cum omul ar trebui să plătească măcar o parte din pedeapsa păcatului său, prin suferințe fizice. Este ca și cum el ar trebui să ispășească măcar în parte, pentru păcatul acela despre care Biblia spune că a fost șters complet de Răscumpărătorul care El singur este îndestulător. „Old Dan Chaucer” a făcut să răsune gama Reformațiunii în direcția lui pre- Reformațiune, când a scris, „El fie că ne iartă fiecare iotă, fie nu ne iartă deloc.” Dar oricât de direct este prezentată această lecție în evangheliile cele sfinte, încă nu a fost învățată nici de greci, nici de romaniști, nici de protestanți.” „Studiile din Galateni” fiind acum desfășurate în *Review and Herald*, vom fi ajutați în ce privește acest subiect, așa că fiecare ar trebui să le citească.

GALATENI 3:1, - „O, Galateni nechibzuiți! Cine v-a fermecat, ca să nu ascultați de adevăr, pe voi, înaintea ochilor căroro a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit în mijlocul vostru?” (KJV)

Întrucât Hristos a fost zugrăvit ca răstignit în mijlocul lor, le-a fost ușor galatenilor să înțeleagă cuvintele din capitolul 2:20: „am fost răstignit împreună cu Hristos.” Pentru că a fost prezentat ca răstignit în mijlocul lor, a fost ușor pentru toți cei ce o doreau, să fie răstigniți împreună cu El.

Pavel îl predica doar pe „Hristos și El răstignit.” Aceasta predica el oriunde mergea. Și oriunde mergea, Îl predica pe Hristos răstignit în mijlocul oamenilor din locul acela. Aceasta înseamnă că, atunci când a fost în Galatia, L-a predicat pe Hristos răstignit nu doar

în Iudea, ci răstignit de asemenea în Galatia. Când a fost în Corint, L-a predicat pe Hristos răstignit nu doar la Ierusalim, ci pe Hristos răstignit de asemenea și în Corint.

Cu alte cuvinte, Hristos răstignit la Ierusalim și în Iudea, este de asemenea Hristos răstignit oriunde există vreun om pe pământ. Iar predicarea lui Hristos răstignit la Ierusalim și în Iudea, ca să fie o adevărată predicare a acestei realități, trebuie să-L prezinte pe Hristos răstignit acolo unde este predicată această realitate. Aceasta înseamnă predicarea lui Hristos, Mântuitorul prezent întotdeauna și oriunde.

A predica în Galatia, în Corint, la Roma, în Britania, în Statele Unite, pe Hristos răstignit doar la Ierusalim în Iudea, este prea departe atât ca distanță cât și ca timp, pentru ca oamenii să poată înțelege aceasta ca fiind o putere în propriile lor vieți. Însă a predica pe Hristos răstignit la Ierusalim în Iudea, precum și oriunde există un suflet omenesc, - aceasta aduce fiecărui suflet, exact acolo unde se află, pe Hristos, Mântuitorul răstignit, înviat și veșnic viu. Și atunci, și acolo unde fiecare suflet aude predicarea Lui, poate fi răstignit împreună cu El (Rom. 6:6), care este Mântuitorul veșnic răstignit, veșnic înviat, și veșnic viu.

O astfel de predicare, și doar o astfel de predicare, este adevărata predicare a lui Hristos și a Lui răstignit. O astfel de predicare, și doar o astfel de predicare, este adevărata predicare a crucii lui Hristos. O astfel de predicare a crucii lui Hristos este predicarea „puterii lui Dumnezeu;” și o astfel de predicare a lui Hristos răstignit, este „Hristos puterea lui Dumnezeu, și înțelepciunea lui Dumnezeu.” 1Cor. 1:17, 18, 23, 24.

Nu putem face altceva mai bun decât să repetăm, în acest context, ceea ce am spus acum două săptămâni, în legătură cu cap. 2:20: Isus Hristos a fost „noi”. El a avut aceeași carne și același sânge ca și noi. El a avut întocmai natura noastră. În toate lucrurile a fost ca și noi. „A trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile.” El S-a dezbrăcat de Sine Însuși, și a fost făcut după asemănarea oamenilor. El a fost „al doilea Adam”. Și după cum primul Adam a fost noi înșine, în același fel Hristos, al doilea Adam, a fost noi înșine. Când primul Adam a murit, noi, fiind cuprinși în el, am murit împreună cu el. Iar când Cel de al doilea Adam a fost răstignit, - El

fiind noi, iar noi fiind cuprinși în El, - am fost răstigniți împreună cu El. După cum primul Adam a avut în el însuși întreaga familie umană, tot așa al doilea Adam a avut în El însuși întreaga familie umană. Așa că atunci când al doilea Adam a fost răstignit, întreaga familie umană, - vechea natură umană păcătoasă, - a fost răstignită împreună cu El. De aceea este scris: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.”

În felul acesta, fiecare suflet din lumea aceasta poate spune cu adevărat, în deplinul triumf al credinței creștine, „Am fost răstignit împreună cu Hristos;” vechea mea natură umană păcătoasă a fost răstignită împreună cu El, pentru ca trupul acesta al păcatului să fie distrus, așa încât de acum înainte să nu mai slujesc păcatului. Rom. 6:6. Și totuși trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, - răstignirea Domnului Isus, pentru că suntem răstigniți împreună cu El, - pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor. 2Cor. 4:10, 11. De aceea, viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința Fiului lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.

Prin faptul acesta binecuvântat al răstignirii Domnului Isus, ce s-a realizat pentru fiecare suflet, nu este pusă doar temelia credinței pentru fiecare suflet, ci este dat fiecărui suflet darul credinței. În felul acesta, crucea lui Hristos nu este doar înțelepciunea lui Dumnezeu desfășurată de la Dumnezeu către noi, ci este însăși puterea lui Dumnezeu manifestată pentru a ne elibera de orice păcat, și a ne aduce la Dumnezeu.

O, păcătosule, frate, soră, crede aceasta. O, primește aceasta. Cedează în fața acestui adevăr puternic. Spune, spune cu deplina asigurare a credinței, și spune întotdeauna: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” Spune-o, pentru că este adevărul. Este tocmai

adevărul, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, care salvează sufletul din orice păcat.

GALATENI 3:2-5, - 14 Noiembrie, 1899, - „Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul, ori prin auzirea credinței? Sunteți așa de nehibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească? În zădar ați suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zădar! Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?”

În versetele acestea este descoperit secretul profund al neînțelegerii pe care o aveau galatenii, și pe care o aveau îndeosebi cei care îi fermecaseră, neînțelegere ce a făcut necesară scrisoarea către Galateni.

Secretul acesta este că ei susțineau că oamenii sunt îndreptățiți, nu prin credința în Hristos, CI prin credința în Hristos ȘI faptele Legii; că oamenii sunt mântuiți, nu prin credința în Hristos, CI prin credința în Hristos și încă altceva; că aceia care încă nu au crezut în Hristos pot să fie îndreptățiți prin credința în Hristos, dar cei ce cred în Hristos trebuie să fie îndreptățiți prin faptele Legii; că omul ce este doar un păcătos trebuie să fie îndreptățit prin credință, dar după ce a fost îndreptățit și a devenit creștin, trebuie să fie îndreptățit prin faptele Legii; că neprihănirea se obține prin credință, dar trebuie să fie păstrată prin fapte; că neprihănirea lui Hristos trebuie să fie primită în locul tuturor păcatelor noastre, și să ne așeze pe calea dreptății, dar propria noastră neprihănire ne menține pe calea dreptății; că Hristos are merite în tot ceea ce nu putem face noi, dar în tot ceea ce putem face noi, noi înșine avem merite; că noi începem viața creștină prin credință, dar trebuie să o completăm prin fapte: pe scurt, după cum spun cuvintele Inspirației, că începem „prin Duhul”, și ducem la desăvârșire „prin firea pământească.”

Că analiza aceasta este corectă, este arătat prin alte cuvinte ce sunt o parte solidă din istoria controverselor care a făcut necesară scrisoarea către Galateni.

Remarcați că nu Fariseii, ci „Fariseii care AU CREZUT” sunt cei ce au inițiat controversa aceasta, au continuat-o, au dus-o în Galatia și au semănat-o printre creștinii Galateni. Acești așa ziși

credincioși în Hristos sunt cei ce au spus credincioșilor în Hristos „Dacă nu vă tăiați împrejur, nu puteți fi mântuiți.” Acești pretendenți a avea credință în Hristos sunt cei ce au insistat că aceia ce au credință în Hristos trebuie să fie tăiați împrejur și să țină Legea, ca să fie mântuiți. În felul acesta, pentru aceia „dintre Farisei care crezuseră,” credința în Hristos nu este suficientă pentru a salva: trebuie să existe credință în Hristos și încă ceva. Este necesar ceea ce a făcut Hristos, împreună cu ceea ce putem adăuga noi la aceasta.

Acest lucru este confirmat mai departe de faptul, pe care l-am subliniat cu ceva timp în urmă, că această controversă legată de circumcizie, nu era despre meritele circumciziei în sine, ci despre faptul că credincioșii în Hristos trebuie să fie sau nu, circumciși ca să poată fi mântuiți. Acest lucru este sigur deoarece, după ce chestiunea a fost hotărâtă în cadrul conciliului împotriva circumciziei, Pavel l-a circumcis pe Timotei.

Controversa a fost legată și de păzirea legii lui Dumnezeu: nu s-a referit la faptul că legea lui Dumnezeu trebuie sau nu trebuie să fie păzită și la meritele ei, ci chestiunea a fost dacă Legea trebuie să fie păzită pentru ca oamenii să fie mântuiți prin păzirea Legii.

Faza cea mai evidentă în toată această istorie este aceea că oamenii credeau că aceasta este adevărata evanghelie, că aceasta era neprihănirea ce se obține prin credință! Ei au crezut că ei sunt aceia ce țin adevărata credință în Hristos, și că Pavel era un inovator, dușmanul cel mai mare al adevăratei credințe, că el distrugea legea lui Dumnezeu și submina orice neprihănire. Dar adevărul este că ei nu știau cum este neprihănirea ce se obține prin credință. Ei nu aveau o idee corectă despre credință, așa că nu puteau ști cu adevărat cum este neprihănirea ce vine prin credință.

Scrisoarea către Galateni a fost scrisă pentru a corecta eroarea aceasta îngrozitoare, și pentru a le arăta lor și tuturor oamenilor din orice vreme, prin adevărul curat al evangheliei, cum este neprihănirea ce se obține prin credință. A fost scrisă pentru a face limpede că credința lui Isus Hristos, și numai aceasta, mântuiește sufletul, atât la începutul cât și la sfârșitul, și pe tot parcursul vieții de credință; că aceea ce s-a început prin credință poate fi păstrat doar prin credință; că aceea ce s-a început prin credință poate fi dus la desăvârșire doar prin credință; că doar credința este aceea care ne

pune pe calea cea dreaptă, și doar credința ne ține pe calea cea dreaptă; că „în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu este nimic, ci credința care lucrează,” nu credința și faptele, ci „credința CARE lucrează prin dragoste.” Și pentru că dragostea este împlinirea Legii, atunci în Hristos nimic nu are vreun preț în afară de credința care împlinește Legea, - nu credința și împlinirea Legii, ci credința care împlinește Legea. Legea este păzită nu în scopul de a fi mântuiți, ci pentru că suntem mântuiți. Numai omul care este mântuit, care este neprihănit, poate împlini Legea. De aceea el împlinește Legea doar pentru că este mântuit, și este mântuit numai prin har și prin credință. Puterea, virtutea, de a împlini Legea se află în credință, și credința se primește ca un dar fără plată al lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Aceasta nici nu restrânge harul lui Dumnezeu, nici nu face fără valoare legea lui Dumnezeu. Dimpotrivă scoate și mai mult în valoare harul lui Dumnezeu, și întărește legea lui Dumnezeu. Așa este adevărata neprihănire ce se obține prin credință.

GALATENI 3:6-9, - 21 Noiembrie, 1900, - „Tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.” Înțelegeți și voi, deci, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.” Așa că cei ce se bizuiesc pe credință, sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.”

Cei ce i-au dus în confuzie pe Galateni susțineau cu tărie că aceia dintre Neamuri care au crezut în Hristos trebuie să fie tăiați împrejur ca să poată fi mântuiți. Prin natura situației, ei au trasat până la Avraam obligativitatea tăierii împrejur, pentru că în familia lui a fost instituită tăierea împrejur. I-au descumpănit pe creștinii Galateni prin prezentarea acestui argument eronat:

Făgăduința de a moșteni lumea, și de fapt toate făgăduințele, au fost făcute lui Avraam. Avraam a fost tăiat împrejur împreună cu toți cei din familia sa. Este foarte corect să crezi în Isus pentru iertarea păcatelor, dar în plus față de aceasta, trebuie să vă tăiați împrejur și să deveniți în felul acesta copii ai lui Avraam pentru ca,

fiind copii ai lui Avraam, să puteți moșteni lumea care va veni, lume ce a fost făgăduită lui Avraam. Numai adevărații copii sunt cei ce pot primi moștenirea de la tata. De aceea, nu se vede că, dacă vreți să primiți moștenirea lui Avraam, trebuie să fiți copiii lui Avraam? Este foarte limpede. DAR Avraam, cel căruia îi aparține proprietatea, a fost tăiat împrejur. Voi puteți fi copiii lui doar dacă vă tăiați împrejur: căci toți copiii lui trebuie să fie tăiați împrejur. De aceea, nu vedeți că, în timp ce este corect și chiar necesar să credeți în Isus pentru a primi iertarea păcatelor, este esențial ca în plus să fiți tăiați împrejur ca să fiți mântuiți și să moșteniți în felul acesta țara, și toate făgăduințele ce au fost făcute lui Avraam, tatăl? Nu vedeți că Pavel vă lipsește de moștenire, și oprește față de voi toate binecuvântările lui Avraam, tatăl nostru, prin faptul că vă spune să nu vă tăiați împrejur?

Argumentul acesta este cu totul greșit, și este dovedit că este greșit, prin dublul fapt că Avraam a primit făgăduința moștenirii, și de fapt toate făgăduințele, și a primit de asemenea și ceea ce face ca moștenirea să fie sigură, înainte să fi fost tăiat împrejur. Cu alte cuvinte, Avraam a primit făgăduințele pe când era încă dintre Neamuri, și le-a primit cu totul prin credință. Deci, copiii lui Avraam sunt cei ce au credință.

Neprihănirea este garanția moștenirii, și este scris: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta (faptul că a crezut pe Dumnezeu) i s-a socotit ca neprihănire.” Așa că Avraam a obținut neprihănirea lui Dumnezeu, crezând pe Dumnezeu. El a obținut moștenirea, lumea viitoare, de asemenea crezând pe Dumnezeu. În felul acesta, atât moștenirea cât și neprihănirea ce face ca moștenirea să fie sigură, au fost primite de Avraam numai prin credință.

Așadar, copiii lui Avraam sunt cei ce au credință, și, fiind copii ai lui Avraam, sunt moștenitori ai moștenirii făgăduite, care este lumea viitoare.

Tot așa, pe când Avraam nu era tăiat împrejur, pe când în această privință el era încă un „păgân”, i-a dat Dumnezeu făgăduința că va „îndreptăți pe păgâni”, prin cuvintele: „în tine vor fi binecuvântate toate neamurile.” De aceea, pentru că Avraam a fost îndreptățit pe când era încă păgân, și a fost îndreptățit cu totul prin credință, și pentru că Dumnezeu a făgăduit lui Avraam că va

îndreptăți pe păgâni exact așa cum a îndreptătit pe Avraam, rezultă în mod inevitabil că toți păgânii trebuie să fie îndreptățiți prin credință ca să devină copiii lui Avraam. Devenind astfel prin credință copii ai lui Avraam, ei sunt „moștenitori prin făgăduința” ce a fost dată lui Avraam. Așa că, „cei ce au credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.”

Credința aceasta mântuitoare, credința aceasta ce îndreptățește, nu înseamnă credință și tăiere împrejur. Căci „Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința „i-a fost socotită ca neprihănire.” Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur. Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur.”

Acest lucru s-a întâmplat pentru ca „să fie tatăl tuturor celor care CRED, cu toate că NU sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta; și ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al acelor cari, nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur.”

Aceasta înseamnă că, măcar că sunt copiii lui Avraam prin naștere naturală, fapt confirmat prin tăierea împrejur, totuși Avraam este tatăl lor și ei sunt copiii lui doar dacă sunt îndreptățiți prin credința pe care a avut-o Avraam, și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea el pe când, în ce privește tăierea împrejur, era încă dintre Neamuri. Iar acum, de vreme ce Avraam pe când era dintre Neamuri a crezut și a fost îndreptătit și a obținut făgăduințele, iar aceste Neamuri au crezut în El exact așa cum a crezut și Avraam pe când era dintre Neamuri, ca aceia ce erau tăiați împrejur să insiste că aceia dintre Neamuri care cred trebuie să fie tăiați împrejur ca să fie copiii lui Avraam și să fie mântuiți, însemna pur și simplu o dovadă că erau rămași în urmă și că, din nefericire, nu înțelegeau tocmai adevărurile pe care le mărturiseau, și al căror semn îl purtau.

De aceea, credința în Hristos, și numai credința, este cea care este de folos: credința în Hristos este cea care are folosul de a obține iertarea păcatelor; credința în Hristos este cea care obține moștenirea;

credința în Hristos este cea care obține acea neprihănire ce este o garanție a moștenirii. Și credința în Hristos, și doar credința în Hristos, este cea care face capabil pe acela ale cărui păcate sunt iertate, să umble pe calea neprihănirii în așa fel încât să intre cu drepturi depline și sigure de moștenitor, în moștenirea ce a fost dată lui Avraam și seminței lui pe baza neprihănirii ce se capătă prin credință.

GALATENI 3:6-9, - 5 Decembrie, 1899, - Galatenii și celelalte Neamuri au fost îndreptățiți prin credința în Hristos fără să fie tăiați împrejur. Ei au devenit astfel fii ai lui Avraam, deoarece Avraam a fost îndreptățit prin credința în Hristos fără să fie tăiat împrejur. În felul acesta ei au devenit și moștenitori ai moștenirii promise lui Avraam, deoarece Avraam a primit făgăduința moștenirii prin credință, fără să fie tăiat împrejur. De aceea, pentru că erau copiii lui Avraam și moștenitori pe baza făgăduinței făcute lui Avraam, și pentru că aveau acea neprihănire ce le dă dreptul pe deplin la moștenire, - și toate acestea fără tăiere împrejur, - pentru că în toate acestea erau întocmai cum a fost Avraam, și călcau pe urmele credinței pe care a avut-o părintele nostru Avraam pe când era netăiat împrejur, ce nevoie putea să fie ca ei să se taie împrejur?

Acesta este răspunsul ce a fost dat cerințelor Fariseilor care crezuseră, care insistau ca aceia dintre Neamuri care au crezut să fie tăiați împrejur ca să poată fi mântuiți. Acesta este răspunsul dat atât în Romani cât și în Galateni, afirmațiilor Fariseilor care crezuseră. Acesta este argumentul creștin.

Însă aceștia au revenit cu întrebarea: Ce rost a avut atunci, tăierea împrejur? Pentru ce a fost dată tăierea împrejur? Cum s-a ajuns la ea? Și pentru ce a trebuit să fie dată? Ei au argumentat cu faptul că, admitând că Avraam a avut toate acestea înainte să fie tăiat împrejur, iar Neamurile vin și primesc totul prin credință fără să fie tăiați împrejur, realitatea este că după ce a primit totul prin credință, Avraam a fost tăiat împrejur. Apoi, admitând că oamenii au obținut totul prin credință, așa cum le-a obținut Avraam, de ce să nu fie și aceștia tăiați împrejur după ce au primit totul prin credință, așa cum și Avraam a fost tăiat împrejur după ce le-a primit prin credință? Astfel, au pretins Fariseii, nu este destul să spui că Avraam a primit

aceste lucruri prin credință fără tăiere împrejur, și că este destul că Neamurile au primit totul fără să fie tăiați împrejur, întocmai ca Avraam; deoarece Avraam a fost tăiat împrejur, după ce a primit totul fără să fie tăiat împrejur. Așa că Neamurile nu au mers destul pe calea lui Avraam dacă, după ce au primit totul fără tăiere împrejur, nu merg mai departe, așa cum a făcut Avraam, și se taie împrejur.

Aceasta a fost pretenția Fariseilor care au crezut, și care se împotriveau pretutindeni lucrării lui Pavel, insistând că toți aceia dintre Neamuri care cred în Hristos trebuie să se taie împrejur ca să poată fi salvați.

Exact aceeași problemă este pusă de mulți oameni chiar și în zilele noastre. Chiar și acum sunt mulți oameni care întreabă de ce să nu se taie împrejur creștinii, deoarece Avraam a fost tăiat împrejur, și el este tatăl tuturor celor ce cred? Așa că, deși nu se duce mai departe lupta ce a fost începută de Fariseii din Ierusalim în zilele apostolilor, în realitate rămâne aceeași întrebare. Iar cărțile către Romani și Galateni, îndeosebi Galateni, - sunt până în ziua de azi adevăr prezent; motivul nu este doar acela că insistă asupra adevărului veșnic că nu există îndreptățire și nici neprihănire în afara celei ce se obține prin credință, ci și datorită faptului că prezintă adevărul că aceia ce sunt îndreptățiți prin credință, așa ca Avraam, sunt copiii lui Avraam fără să fie tăiați împrejur, și moștenitori ai făgăduinței, fără să fie tăiați împrejur.

Atunci, de ce Avraam a fost tăiat împrejur după ce a primit neprihănirea și făgăduințele, și totuși adevărații lui copii – copiii lui prin credință, - să nu fie tăiați împrejur? Răspunsul este: pentru simplul motiv că tăierea împrejur nu a făcut parte din planul original. Nu a făcut parte, și nu face parte din ordinea originală a lui Dumnezeu în ce privește îndreptățirea sau mântuirea. Adevărul este că, dacă Avraam ar fi continuat să umble în credința în care a umblat înainte să fie tăiat împrejur, niciodată nu ar fi fost tăiat împrejur, nici el nici vreunul din copiii săi.

Atunci, pentru ce a fost tăiat împrejur Avraam? Este important de știut aceasta. Și pentru a ști, este important să privim raportul Bibliei. Totul se găsește acolo, și totul este limpede. În Geneza 11:29-32 găsim raportul despre plecarea lui Avraam din țara lui natală. Apoi, Geneza 12:1 ne spune că „Domnul zisese lui Avram:

„Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.” Aceasta ne arată că Avram plecase din țara sa în ascultare față de chemarea Domnului, deși când a plecat, casa tatălui său și rudenia sa l-au însoțit. În vremea aceea Dumnezeu îi „zisesese” aceste cuvinte, și tot atunci i-a arătat că va îndreptăți pe păgâni prin credință; atunci i-a predicat lui Avram evanghelia, prin cuvintele: „toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” Gen. 12:3; Gal. 3:8.

După ce tatăl său a murit, Avram a mers în țara Canaanului și acolo „Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Gen. 12:7. Dar rudenia lui Avram era încă cu el și, măcar că Domnul i-a făgăduit acum țara, încă nu i-o arătase așa cum i-a făgăduit că i-o va arăta, și nici nu putea să i-o arate până când nu avea să iasă din rudenia sa la fel cum ieșise din țara sa și din casa tatălui său. Însă în capitolul treisprezece, Lot și oamenii lui, adică rudenia care era împreună cu el, s-au despărțit de Avram. Și chiar atunci, „după ce s-a despărțit Lot de el”, Domnul i-a zis lui Avram: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi ți-o voi da ție și seminței tale în veac.” Iar țara pe care Avram a văzut-o atunci, și care i-a fost promisă atunci, cuprindea toată lumea, întrucât făgăduința ce i-a fost făcută atunci a fost făgăduința „că va moșteni lumea”. Rom. 4:13.

Apoi, în Geneza 15, Avram a zis Domnului: „Iată că nu mi-ai dat sămânță și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu.” Atunci Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.” Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.” Avram a crezut pe Domnul și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.” Vers. 3-6.

În același timp, Domnul i-a zis: „Eu Sunt Domnul, care te-am scos din Ur din Haldea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.” Avram a răspuns: „Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?” Drept răspuns, Domnul a făcut un legământ cu Avram, - un legământ al jertfei – prin care a garantat cu însăși viața Lui că va împlini tot ce a promis și tot ce a ieșit din gura Sa. I-a spus lui Avram

să ia „o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel.” Avram a luat toate dobitoacele acestea, le-a despicat în două, în afară de păsări, și a pus fiecare bucată una în fața alteia ca jertfă adusă Domnului pe altar, și a vegheat asupra lor până la apusul soarelui. Atunci „un somn adânc a căzut peste Avram; și iată că l-a apucat o groază și un mare întuneric” și, „după ce a asfințit soarele s-a făcut un întuneric adânc; și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate. În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: „Seminței tale îi dau țara aceasta.” Gen. 12:7-18.

În felul acesta a primit Avram binecuvântarea lui Dumnezeu, cea care avea să-l facă să fie o binecuvântare pentru toate popoarele; a primit făgăduința că va moșteni lumea; a primit făgăduința unei semințe în care aveau să fie binecuvântate toate neamurile; a primit neprihănirea lui Dumnezeu; și Dumnezeu a făcut un legământ cu el, prin care se punea pe El Însuși ca garanție. Toate acestea le-a primit prin credință, fără nicio tăiere împrejur, fără măcar vreo aluzie sau menționare a tăierii împrejur, sau la necesitatea acesteia. Astfel, Domnul a dat lui Avram, iar Avram prin credință a primit, tot ceea ce Domnul are de dat oricui, și tot ceea ce oricine poate primi. Toate acestea s-au făcut prin credință, și numai prin credință, - credință fără fapte, fără tăiere împrejur.

În capitolul șaisprezece din Geneza, „Sarai i-a zis lui Avram: „Iată, Domnul m-a făcut stearpă; intră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii de la ea”. Avram a ascultat cele spuse de Sarai.” Gen. 16:2. Agar a zămislit și a dat naștere lui Ismael. Știm din alte părți din Scriptură, că tot acest aranjament a fost în întregime un plan al minții omenești, izvorât în întregime din lipsă de încredere în făgăduința lui Dumnezeu, izvorât din necredință. Avraam a trebuit să-l renege cu totul, și să suporte testul teribil al jertfirii propriului său fiu pe Muntele Moria înainte să-și poată redobândi adevărata stare de a sta numai prin credință. Planul acela a fost numai un efort al lor de a împlini promisiunea lui Dumnezeu, de a împlini ceea ce, prin natura lucrurilor, numai Dumnezeu putea împlini. A fost un efort al omeneșului de a face lucrările Duhului, și astfel a fost o cădere a lui Avram de la adevărata credință și lucrare a lui

Dumnezeu, în necredință, în planurile eului și în faptele omenești. După aceea a fost dată tăierea împrejur. Și din cauza aceasta a fost dată. A fost dată ca un semn făcut în trupul omenesc, ca o aducere aminte, o aducere aminte umilitoare, a faptului că Avram a recurs la ajutorul omenescului. În felul acesta a rămas o aducere aminte care spune că oricine îl poartă nu trebuie să facă aceeași greșală ca și Avram, ci trebuie să rămână credincios credinței și lucrării lui Dumnezeu.

În consecință, este scris: „Tăierea împrejur, negreșit, este de folos, dacă împlinești Legea; dar dacă tu calci Legea, tăierea ta împrejur ajunge netăiere împrejur.” Iar Avraam este „tatăl celor tăiați împrejur” pentru cei tăiați împrejur, doar, și doar dacă aceștia, calcă „pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur.” În felul acesta, tăierea împrejur a fost dată ca „un semn care să arate că Dumnezeu a tăiat și i-a despărțit de toate neamurile ca pe comoara Lui deosebită.” – Spirit of Prophecy, vol.1, p. 262. Aceasta trebuia să rămână așa până când avea să vină din Avraam sămânța aceea în care puteau fi împlinite toate aceste lucruri.

Este foarte limpede că, dacă Avraam ar fi rămas credincios în ceea ce a primit de la Dumnezeu prin credință, niciodată nu ar fi trebuit să se taie împrejur. Și este la fel de sigur că atunci când cineva primește doar prin credința în Hristos, așa cum a primit Avraam, ceea ce a primit Avraam, nu are nevoie să fie tăiat împrejur.

Întrucât a venit Sămânța aceea care este dătătorul tuturor făgăduințelor, care este Garanția legământului, care este Acela de la care trebuie să vină tot ceea ce a fost promis lui Avram și tot ceea ce Avraam a primit doar prin credință, atunci, oricine crede în El și umblă în El doar prin credință, așa cum a făcut Avram înainte să se taie împrejur, prin natura lucrurilor nu are nevoie să se taie împrejur. Căci în Avram, și în oricine crede, roada acestei credințe a fost păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Gen. 26:5; Gal. 6:1; 1Cor. 7:19. Așa că este scris: „Dacă omul ar fi păzit legea lui Dumnezeu, așa cum a fost dată lui Adam după căderea lui, așa cum a fost păstrată de Noe, și respectată de Avraam, nu ar fi fost nevoie de rânduiala tăierii împrejur.” – Patriarhi și Profeti, p. 364.

Iar întrucât credința lui Isus aduce celui ce crede în Isus, și dă celui ce crede în Isus, desăvârșita păzire a legii lui Dumnezeu,

neprihănirea desăvârșită a lui Dumnezeu, nu este „nevoie de rânduiala tăierii împrejur.” Și tot poporul să zică, Amin.

Acesta este adevărul plin de putere pe care l-a văzut Pavel. Acesta este adevărul plin de putere pe care l-a văzut Ștefan. Și măcar că este prezentat așa de clar în Scriptură, și acum este așa de limpede pentru noi, totuși pentru Iudeii cu gândire firească și pentru formalisții „Farisei care crezuseră,” aceasta a părut să fie o dezrădăcinare a întregii religii, și un atac asupra însăși temeliilor Tronului.

GALATENI 3:10, - 12 Decembrie, 1899, - „Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.”

Motivul pentru care toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem este acela că „prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.”

Întrucât „prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului,” oricine prin Lege, se bizuiește pe faptele Legii, face fapte care sunt doar lucrări ale păcatului; și desigur că este sub blestem, pentru că este sub păcat, și păcatul aduce doar blestem.

Singurul lucru pe care Legea îl spune tot timpul, sau pe care îl poate spune vreodată, vreunui om, este acela că omul este păcătos. După cum este scris, „Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.” Rom. 3:19.

Cum să putem aștepta atunci, ca aceea care îl declară pe om vinovat în toate lucrurile, să aibă vreo posibilitate, în ea însăși, să-l declare nevinovat?

De aceea, „nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.” Rom. 3:20

Pentru ca omul care se bizuiește pe faptele Legii, pentru ca omul prin faptele Legii, să fie altundeva decât sub blestem, ar trebui ca prin Lege să vină cunoștința neprihănirii. Dar, dacă prin Lege ar veni cunoștința neprihănirii, atunci, chiar dacă toată lumea ar fi cuprinsă cu totul de păcat și încărcată de nelegiuire, nimeni nu ar

putea ști aceasta; iar dacă Legea ar aduce unor astfel de persoane cunoștința neprihănirii, aceasta ar ruina universul, deoarece făcând așa, nu ar face altceva decât să declare păcatul drept neprihănire.

Dar păcatul nu este neprihănire; și nicio diferență față de adevărata neprihănire nu poate fi aprobată vreodată, în vreo măsură oarecare. De aceea, întrucât toată lumea aceasta s-a abătut așa de mult încât „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar,” căci „toți au păcătuit,” este foarte esențial ca ei să știe că sunt în păcat, și pierduți, ca să poată fi mântuiți. „Ba încă și Legea a venit ca să se înmulțească greșeala (ca să facă să se vadă păcatul, „pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă”); dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.” Rom. 5:19-21.

Se poate pune întrebarea, Oare Legea, prin faptul că oferă cunoștința păcatului, și condamnă păcatul, nu dă prin contrast, cunoștința neprihănirii? Răspunsul rămâne același: Nu. În ce privește contrastul, Legea transmite, sau dă convingerea despre faptul că există ceva ce este neprihănire; dar cât despre neprihănirea însăși, despre ceea ce înseamnă în realitate neprihănirea și despre cunoașterea ei în viață, cunoaștere care este unica adevărată cunoaștere – nimic din aceasta nu este transmis, și nu poate fi transmis de Lege.

Motivul este acela că singura neprihănire adevărată care există, este neprihănirea lui Dumnezeu. Tot ceea ce nu ajunge la deplina măsură a standardului neprihănirii lui Dumnezeu, nu este nicidecum neprihănire, ci este păcat. Este un adevăr acela că cea mai înaltă măsură a neprihănirii pe care omul o poate vedea sau găsi în Legea lui Dumnezeu, este departe de adevărata măsură a neprihănirii lui Dumnezeu. Și pentru că este departe de neprihănirea lui Dumnezeu, este păcat. De fapt, aceasta este pur și simplu măsura omului de neprihănire, după măsura puterilor sale de înțelegere. Chiar dacă omul ar trăi după această măsură completă a neprihănirii, este doar propria sa neprihănire, în locul neprihănirii lui Dumnezeu. Pentru că aceasta este după propria lui măsură, și nu după măsura lui Dumnezeu; pur și simplu, este neprihănirea proprie, în loc de

neprihănirea lui Dumnezeu, așa că este păcat. În consecință, prin Lege vine doar cunoștința păcatului.

De asemenea, este adevărat că însăși neprihănirea lui Dumnezeu se află în Lege, pentru că Legea nu este altceva decât expresia voinței lui Dumnezeu, transcrierea caracterului Său. Iar pentru că este așa, rezultă prin natura situației, că nimeni nu poate vedea în Lege neprihănirea lui Dumnezeu, nimeni nu poate găsi în Lege neprihănirea lui Dumnezeu, în afară de Dumnezeu Însuși. Aceasta doar pune în evidență marele adevăr că tot ceea ce oricine poate vedea sau găsi vreodată în Lege, fie că e vorba de Dumnezeu sau de om, este PROPRIA SA neprihănire. În ce privește omul, aceasta este păcat, pentru că este departe de neprihănirea lui Dumnezeu. Dar în ce privește pe Dumnezeu, este neprihănire, pentru că este însăși neprihănirea lui Dumnezeu în toată perfecțiunea ei

Aceasta clarifică și întărește adevărul cel mare și veșnic că neprihănirea lui Dumnezeu ce există în Lege nu poate niciodată să ajungă la cineva prin Lege, ci trebuie să vină ca un dar al lui Dumnezeu, doar de la Dumnezeu, „fără Lege.” De aceea este scris: „căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.” Gal. 2:21. „Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege ... și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Rom. 3:22, 23.

Prin Lege vine cunoștința păcatului; prin evanghelie vine cunoștința neprihănirii, „deoarece în ea este descoperită neprihănirea lui Dumnezeu.” Rom. 1:17 – KJV. Toți cei ce se țin de faptele Legii sunt sub blestem, deoarece prin Lege vine cunoștința păcatului; toți cei ce se țin de credința evangheliei sunt eliberați din blestem, „deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință.”

GALATENI 3:10-12, - 19 Decembrie, 1899, - „Căci toți cei ce se biziuesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.” Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea

lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci „cel neprihănit prin credință va trăi.” Însă Legea nu se întemeiază pe credință; ci ea zice: „Cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele”.

Remarcați dovada care este dată pentru faptul că „toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem”. Și anume, faptul că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.”

Dar, pentru că propoziția spune că „toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii sunt sub blestem,” de ce nu spune mai departe propoziția că, Blestemat este oricine stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă? – Motivul este acela că greșeala ce atrage blestemul nu este în Lege, ci în aceia ce ar vrea să împlinească Legea; nu în Lege, ci în oameni.

Nu ar fi posibil ca vreun blestem să vină peste cineva care împlinește Legea cu adevărat. Ci „toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem”, pur și simplu pentru că faptele lor nu sunt cu adevărat faptele Legii, ci sunt propriile lor fapte, pe care ei înșiși le-au croit potrivit cu concepția lor imperfectă și vagă pe care o au despre ceea ce este Legea în realitate; din acest motiv, ele sunt păcat. Așadar, blestemul este peste „toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii,” pur și simplu pentru că ei nu stăruiesc „în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă,” ci toți au păcătuit.

Dacă ar fi început și ar fi continuat cu adevărat „în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă,” niciodată nu ar fi putut exista vreun blestem. Oricum, observați că, deși ar fi început și ar fi rămas în toate lucrurile scrise în cartea Legii, sau în Lege, ca să le facă, chiar și atunci neprihănirea lor nu ar fi venit din Lege; pentru că în mod necesar, ar fi trebuit să fie neprihăniți înainte să poată începe ca în neprihănire, să împlinească neprihănirea Legii. După cum este scris: „cel ce trăiește în neprihănire este neprihănit.”

El trebuie să fie neprihănit, ca să poată împlini neprihănirea. Întrucât, prin natura lucrurilor, este imposibil ca un om ce nu este neprihănit, să împlinească neprihănirea. Este imposibil pentru un păcătos, în timp ce este păcătos, să împlinească binele. Lege este desăvârșită, după însăși desăvârșirea lui Dumnezeu. De aceea, prin natura lucrurilor, este imposibil ca cineva imperfect, să împlinească Legea. De aceea, orice om trebuie să fie neprihănit de la început, ca

să poată împlini neprihănirea. Și trebuie să rămână neprihănit în același fel în care a devenit neprihănit la început, ca să poată continua să îplinească neprihănirea. Și neprihănirea aceasta, pe care orice suflet trebuie să o aibă de la început, ca să poată împlini neprihănirea, este „neprihănirea lui Dumnezeu fără Lege” (Rom. 3:21); adică, este neprihănirea pe care o obține de la Dumnezeu, nicidecum din Lege. Potrivit cu aceasta, este scris: „Cel ce trăiește în neprihănire este neprihănit, după cum EL ÎNSUȘI este neprihănit.”

Orice suflet trebuie să fie neprihănit de la început, înainte să poată, prin vreun mijloc, să trăiască în neprihănire. Nu este adevărată neprihănire, în afară de neprihănirea lui Dumnezeu. De aceea, orice suflet trebuie să aibă neprihănirea lui Dumnezeu la începutul umblării lui, înainte să poată împlini neprihănirea. Aceasta înseamnă pur și simplu că orice suflet trebuie să aibă neprihănirea lui Dumnezeu înainte să o poată da pe față; aceasta trebuie să fie în el, înainte să se poată vedea în el.

Unica neprihănire adevărată a legii lui Dumnezeu, este neprihănirea lui Dumnezeu. Dar nimeni altul decât Dumnezeu, nu poate vedea în Lege neprihănirea lui Dumnezeu. Oricine altcineva, nu poate găsi acolo decât propria sa neprihănire, care este așa de departe de neprihănirea lui Dumnezeu, după cum și persoana respectivă este diferită de Dumnezeu. De aceea, neprihănirea pe care fiecare suflet trebuie să o aibă înainte să poată împlini neprihănirea care se află în legea lui Dumnezeu, trebuie să fie neprihănirea lui Dumnezeu. Și pentru că nimeni în afară de Dumnezeu nu poate vedea sau cunoaște neprihănirea aceasta care este în Legea lui Dumnezeu, urmează în mod inevitabil că fiecare suflet trebuie să obțină doar de la Dumnezeu neprihănirea pe care trebuie să o aibă pentru început, și trebuie să o aibă tot timpul, ca să poată manifesta în orice vreme în viața sa, neprihănirea Legii – adevărata păzire a poruncilor lui Dumnezeu.

Neprihănirea aceasta, pe care fiecare om trebuie să o aibă de la început, înainte să poată fi posibil să se manifeste în viața sa, - neprihănirea aceasta pe care trebuie să o aibă în viața sa de la început, înainte ca neprihănirea ce se află în Lege să se poată vedea în viața lui, - neprihănirea aceasta care este neprihănirea lui Dumnezeu, și vine doar de la Dumnezeu, - prin natura lucrurilor,

poate veni doar ca darul lui Dumnezeu, și poate fi primită doar prin credință. Niciodată nu poate veni la vreun suflet în alt fel decât ca darul lui Dumnezeu, primit prin credință. Niciodată nu poate veni la vreun suflet prin Lege, ci doar prin credință. De aceea este scris „că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat.” Și care este dovada? Ah, dovada este aceea, și motivul este acela că „cel neprihănit prin credință va trăi.” Aceasta înseamnă că acest Cuvânt al lui Dumnezeu care spune „cel neprihănit prin credință va trăi,” este dovada, concludivă și universală, a faptului că nimeni nu este îndreptățit prin Lege în fața lui Dumnezeu. „Cel neprihănit prin credință va trăi,” nu prin Lege. Va trăi doar prin Dumnezeu, și nu prin el însuși. Căci a încerca să trăiască prin Lege înseamnă a încerca să trăiască prin el însuși; pentru că toată Legea pe care o poate împlini astfel, este propria lui concepție despre Lege, și nicidecum a lui Dumnezeu, care este singura concepție corectă. „Însă Legea nu se întemeiază pe credință; ci ea zice: „Cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele”.

Cu viața este la fel cum este cu neprihănirea, căci „pe calea neprihănirii se găsește viața,” – și pe calea vieții – a adevăratei vieți, - se află neprihănirea. Orice om trebuie să trăiască înainte să poată face ceva bun. Și orice om trebuie să aibă viață de la Dumnezeu înainte să se poată găsi în viața lui ceva din împlinirea lucrurilor lui Dumnezeu. Iar viața poate veni doar ca darul lui Dumnezeu, și poate fi primită doar prin credință. Dacă a primit viața lui Dumnezeu, care în ea însăși este capabilă să manifeste neprihănirea lui Dumnezeu ce se găsește în Lege, atunci omul care face aceste lucruri este neprihănit. În împlinirea lor nu este păcat, drept urmare, nu este blestem, și de aceea nici moarte. În felul acesta, făcând așa, el trăiește, și atât timp cât neprihănirea Legii este împlinită în el, atât timp trăiește.

În felul acesta, cine face aceste lucruri, „va trăi prin ele.” Dar chiar și atunci, el nu obține viața făcând aceste lucruri. El trebuie să-și obțină viața de la Dumnezeu de la bun început, înainte să fie posibil să facă aceasta. Și viața aceasta vine doar de la Dumnezeu, ca dar al lui Dumnezeu, și poate fi primită doar prin credință. În felul acesta este scris pentru totdeauna, „Cel neprihănit prin credință va trăi.”

De aceea, pentru că toți au păcătuit, toți sunt sub blestem, și toți sunt morți, căci „plata păcatului este moartea.” Dar acum, Domnul să fie binecuvântat, Hristos, Darul lui Dumnezeu, a venit, și „ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi.” De aceea, „darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru.” Și „Hristos trăiește în mine, iar viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit, și S-a dat pe El Însuși pentru mine.” În toate acestea, „Nu vreau să fac zădarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.”

„Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege - despre ea mărturisesc Legea și proorocii - și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel în cât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus. Unde este, deci, pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței.”

Domnul să fie laudat! Crede, doar să crezi, în Domnul Isus Hristos, și vei fi salvat. Și „lucrarea lui Dumnezeu este aceasta, să credeți în Acela pe care L-a trimis El.”

GALATENI 3:13-14, - 26 Decembrie, 1899, - „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” - pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.”

Blestemul Legii, tot blestemul care a existat sau poate exista vreodată, se datorează pur și simplu păcatului. Acest fapt este ilustrat cu forță în Zaharia 5:1-4. Profetul a văzut „un sul de carte zburând;” cu „o lungime de douăzeci de coți, și o lățime de zece coți”. Apoi,

Domnul i-a zis: „Acesta este blestemul care este peste toată țara (peste tot pământul – KJV).” Aceasta înseamnă că sulul cărții reprezintă tot blestemul care există pe fața întregului pământ.

Care este cauza acestui blestem de pe fața întregului pământ? Iată care este: „căci, după cum este scris pe el, orice hoț, și oricine jură strâmb va fi nimicit cu desăvârșire de aici.” Aceasta înseamnă că sulul cărții acesteia este Legea lui Dumnezeu, și faptul că este citată câte o poruncă de pe fiecare tablă, arată că ambele table ale Legii sunt cuprinse în sul. Oricine fură, - oricine calcă Legea în ce privește cele scrise pe a doua tablă, - va fi nimicit cu desăvârșire, după cum este scris pe el. Și oricine jură strâmb, - oricine calcă Legea în ce privește cele scrise pe prima tablă a Legii, - va fi nimicit cu desăvârșire, după cum este scris pe el.

Așa se face că îngerii ce înregistrează totul în ceruri nu au nevoie să scrie declarații despre fiecare păcat anume al fiecărui om, ci e destul să indice pe sulul cărții ceea ce ține de fiecare om, porunca ce a fost călcată odată cu fiecare fărădelege. Faptul că sulul acesta al Legii merge împreună cu fiecare om acolo unde merge el, și că rămâne în casa acestuia, se vede clar din cuvintele următoare: „Îl trimit - zice Domnul oștirilor, ca să intre în casa hoțului și a celui ce jură strâmb în Numele Meu, ca să rămână în casa aceea.” Iar dacă nu se găsește niciun remediu, sulul Legii va rămâne acolo până când blestemul are să mistuie omul și casa, „împreună cu lemnele și pietrele ei.” Adică până când blestemul va distruge pământul în marea zi când chiar și elementele se vor topi de căldura aceea aprinsă. Căci „puterea păcatului”, și blestemul, „este Legea.” 1Cor. 15:56.

Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi.” Toată greutatea blestemului a căzut peste El, căci „Domnul a pus asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” „El, care nu a cunoscut păcat, a fost făcut păcat pentru noi.” Și oricine Îl primește, primește eliberarea de tot păcatul și eliberarea din blestem, ca urmare a eliberării din orice păcat.

Întrucât după ce omul a păcătuț, blestemul a venit pe pământ și a produs spini și măcăcini, (Gen. 3:17, 18) Hristos a purtat tot blestemul așa deplin, încât Domnul Isus pentru a răscumpăra toate

lucrurile din blestem, a purtat coroana de spini, și a răscumpărat în felul acesta din blestem atât omul, cât și pământul. Bindecuvântat să fie numele Lui. Lucrarea a fost făcută. „Ne-a răscumpărat din blestem.” Mulțumim Domnului. El a fost făcut blestem pentru noi, pentru că a fost atârnat pe lemn.

Pentru că acesta este un lucru realizat, eliberarea din blestem prin crucea lui Isus Hristos este darul fără plată al lui Dumnezeu pentru fiecare suflet de pe pământ. Dacă omul primește darul acesta fără plată al răscumpărării din orice blestem, sulul acela al cărții continuă să-l însoțească, dar, mulțumim Domnului, fără să mai poarte blestemul, ci dând mărturie despre „neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire.” Rom. 3:21, 22. Scopul pentru care ne-a răscumpărat din blestem este acela ca „bindecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus.” Bindecuvântarea aceasta a lui Avraam este neprihănirea lui Dumnezeu, care, așa cum am văzut deja în aceste studii, poate veni doar de la Dumnezeu, ca un dar gratuit de la Dumnezeu, primit prin credință.

Deoarece „toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem,” și deoarece „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii,” înseamnă că El ne-a răscumpărat și din faptele Legii, fapte care, fiind doar faptele noastre, sunt doar păcat. Și, prin harul lui Dumnezeu, a turnat peste noi faptele lui Dumnezeu, care fapte, fiind faptele credinței, care este darul lui Dumnezeu, sunt numai neprihănire, după cum este scris: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta, să credeți în Acela pe care L-a trimis El.” Ioan 6:29. Aceasta este odihnă cu adevărat, - odihnă cerească – odihna lui Dumnezeu. Și „cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.” Evrei 4:10.

În felul acesta, „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii,” și din blestemul faptelor noastre, pentru ca bindecuvântarea lui Avraam, care este neprihănirea și faptele lui Dumnezeu, „să vină peste Neamuri, în Hristos Isus”. Toate acestea sunt pentru ca „prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.” „Acum, deci, nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului. În adevăr,

legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții.” „Căci - lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească (Grecește: carnea, aici și peste tot unde e „firea pământească”) o făcea fără putere - Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” Rom 8:1-4.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul nespus de mare al propriei Lui neprihăniri oferite în locul păcatelor noastre, și al propriilor Lui lucrări ale credinței, oferite în locul faptelor noastre ale Legii, dar ce ne-a fost adus prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, care „ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi.”

(Nota compilatorului: Paragraful următor a fost scris după studiul acesta din Galateni, și am ales să-l includ aici. Eu cred că se potrivește cu gândurile cuprinse în studiile acestea ale lui Jones.)

Nu există nicio singură REGULĂ în Biblie. Niciuna. Nu trebuie să căutați vreuna., și niciodată nu trebuie să transformați în regulă ceea ce este în Biblie. Biblia este pur și simplu un set de principii care, atunci când sunt primite în inimă, formează viața noastră. Domnul vrea să trăiți după principiu, nu după regulă.

2 Ianuarie, 1900, - În studiile noastre din Galateni am ajuns la sfârșitul versetului paisprezece din capitolul trei. Și în studiul acesta am fost conduși aproximativ de cinci ori, urmând diferite raționamente, la faptul că venirea lui Hristos – jertfa și lucrarea lui Hristos, - aduce mântuire pentru Neamuri exact în poziția în care sunt, și nu în poziția în care sunt Iudeii. Că pretențiile deosebite ale Iudeilor sunt de acum trecute, și că, în loc ca Neamurilor să li se ceară să-L întâlnească pe Hristos pe terenul Iudeilor, chiar Iudeii trebuie de acum să-L întâlnească pe Hristos pe terenul Neamurilor, și nu pe terenul Iudeilor.

Iarăși și iarăși s-a văzut că Iudeii aveau pretenția să fie îndreptățiți prin Lege, în timp ce adevărul evangheliei este, și a fost întotdeauna, îndreptățirea prin credință. Legile au fost date Iudeilor de Domnul, totuși, scopul acestora nu a fost niciodată ca aceia cărora

le-au fost date să fie îndreptățiți prin legi. Darea acestor legi a fost doar consecința fărădelegilor și necredinței lor, și ca ei să poată ajunge mai bine la neprihănire prin credință. Cu cât au înaintat mai mult în întuneric datorită necredinței și fărădelegii, cu atât Dumnezeu în îndurarea Lui i-a urmat cu mai multe mijloace, pentru ca, dacă era posibil, să-i întoarcă la credința adevărată și clară în Isus Hristos.

În consecință, dacă ar fi menținut adevărata credință pe care a avut-o Avraam înainte să se taie împrejur, - credința care lucrează lucrările lui Dumnezeu și care, din acest motiv, păzește poruncile lui Dumnezeu, - poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, - niciuna din aceste legi, nici măcar forma scrisă a legii lui Dumnezeu, nu ar fi fost adăugată. Ei ar fi păzit poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Căci, „Dacă omul ar fi păzit legea lui Dumnezeu care a fost dată lui Adam după ce a căzut, a fost păstrată de Noe, și respectată de Avraam, nu ar fi fost nevoie de rânduiala tăierii împrejur. Iar dacă descendenții lui Avraam ar fi păzit legământul al cărui semn era tăierea împrejur, ei nu ar fi fost seduși niciodată de idolatrie, nici nu ar fi fost nevoie ca ei să sufere o viață de robie în Egipt. Ei ar fi păstrat în minte legea lui Dumnezeu, și nu ar fi fost necesar ca ea să fie vestită de pe Sinai, și gravată pe table de piatră. Și, dacă poporul ar fi trăit după principiile celor zece porunci, nu ar fi fost nevoie de instrucțiunile suplimentare date lui Moise.” Patriarhi și Profeți, pag. 364.

Unicul scop al tuturor acestor legi atunci când au fost adăugate, a fost credința în Hristos, și nu faptele Legii. De aceea, când a venit Hristos, acela care era unicul subiect, scop și unica țintă a tuturor legilor și poruncilor care au fost date de Domnul, - când toate acestea și-au găsit împlinirea și scopul în El, și când El a demonstrat măreția glorioasă a credinței adevărate și limpezi în Dumnezeu, - în toate privințele este extravagant să pretinzi îndreptățire prin Lege, așa cum au făcut „Fariseii care crezuseră”, și care au dus în confuzie pe Galatenii care au crezut în Hristos insistând că, pentru a fi mântuiți, trebuie să se taie împrejur și să păzească Legea.

Acest lucru a fost arătat clar de Pavel în apelul pe care l-a adresat lui Petru înaintea tuturor, când i-a spus: „Dacă tu, care ești Iudeu, trăiești ca Neamurile, și nu ca Iudeii, cum silești pe Neamuri

să trăiască în felul Iudeilor?” Cu alte cuvinte, dacă tu ai părăsit terenul Iudeilor, lucru care, este bine să-l faci pentru a fi îndreptățit, și te-ai dus pe terenul Neamurilor, cum poți să ceri Neamurilor să plece de pe terenul lor și să meargă pe cel al Iudeilor, despre care noi înșine am mărturisit că trebuie să fie abandonat chiar și de noi, cei care prin natura lucrurilor suntem pe acel teren?

Apoi a urmat gândul acesta până la Avraam, și a arătat că și Avraam a fost îndreptățit prin credință, a primit toate făgăduințele și a devenit moștenitor al țării făgăduite, doar prin credință, fără tăiere împrejur, și fără vreo altă lege dintre cele ce au fost date Iudeilor.

După aceea a arătat că până și acelora ce erau tăiați împrejur și aveau toate legile, aceste lucruri nu le foloseau la nimic, și nu valorau nimic, decât doar dacă călcau „pe urmele credinței pe care a avut-o părintele nostru Avraam, pe când era netăiat împrejur.” Așa că, și în cazul lor, în zilele lor, și întotdeauna, „cei ce au credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.”

În continuare el demonstrează din Scriptură, că aceia ce se țin de faptele Legii, cei ce caută ca prin Lege să fie salvați, și să fie îndreptățiți prin Lege, sunt sub blestem; și că Hristos a venit, și „ne-a răscumpărat din blestemul Legii,” din blestemul faptelor noastre, și a făcut aceasta pentru ca „binecuvântarea făgăduită lui Avraam să vină peste Neamuri.”

Prin toate acestea a fost arătat mereu și mereu că Neamurile îl întâlnesc pe Hristos pe terenul Neamurilor, și nu pe terenul Iudeilor. De asemenea este demonstrat mereu și mereu, că Iudeii îl întâlnesc pe Hristos nu pe terenul Iudeilor, ci tot pe terenul Neamurilor; exact acolo unde Îl întâlnesc Neamurile, acolo unde L-a întâlnit Avraam, și unde trebuie să-L întâlnească toți, în același fel, și pentru totdeauna, - pe terenul glorios al „poruncilor lui Dumnezeu și al credinței lui Isus.”

Toate acestea, de asemenea, dau întăriri suplimentare, și pun într-o lumină și mai puternică, cele două expresii rostite de Petru la adunarea de consfătuire de la Ierusalim ținută pentru a discuta această problemă. După ce a spus adunării că Dumnezeu l-a ales pe el dintre apostoli pentru ca, din gura lui, „Neamurile să audă cuvântul Evangheliei, și să creadă,” el a zis, „Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei (pentru Neamuri), și le-a dat Duhul

Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei (Notă: nu între ei și noi, ci „între noi și ei”), întrucât le-a curățit inimile prin credință.” Apoi le-a adresat un apel: „Acum, deci, de ce ispitiți pe Dumnezeu, și puneți pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta? Ci credem că noi, ca și ei, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus.” Observați din nou că Petru, condus de Duhul Sfânt, nu a spus că ei trebuie să fie mântuiți ca și noi, ci „că NOI, ca și EI, suntem mântuiți.” Mijlocul de mântuire pe care îl au Neamurile, și nu cel pe care îl au Iudeii, este standardul suprem al mântuirii. Noi, Iudeii, suntem mântuiți ca și ei, Neamurile. Iar Neamurile sunt mântuite prin faptul că sunt îndreptățite prin credință; nu prin Lege, ci fără Lege. Ei trebuie să fie îndreptățiți astfel; căci ei nu au niciuna dintre legile pe care le au Iudeii, ca să fie îndreptățiți prin ele, dacă aceasta ar fi fost calea. Așa că, noi, Iudeii, trebuie să fim îndreptățiți așa cum ei trebuie să fie îndreptățiți, - prin credință, fără vreuna dintre faptele vreunei legi, chiar dacă noi avem toate legile ce au fost date vreodată.

A existat o vreme când Neamurile puteau să-L întâlnească pe Hristos pe terenul Iudeilor, însă timpul acesta a trecut. A trecut, datorită faptului că Iudeii L-au respins pe Hristos, chiar dacă nu ar fi trecut altfel. Dar a trecut și datorită faptului că a venit Hristos, ca obiect, scop, țintă, împlinire, și desăvârșire, a tuturor acestor legi ce au fost date din necesitate Iudeilor, din cauza necredinței și fărâdelegii lor. Întrucât timpul acela în care Neamurile puteau să-L întâlnească pe Hristos pe terenul Iudeilor, a trecut din duble motive, și pentru că este mai mult decât dublu motivat faptul că acum Iudeii trebuie să-L întâlnească pe Hristos pe terenul Neamurilor, înseamnă că nu este alt nume, nici alte mijloace, prin care fie Iudei, fie Neamuri, trebuie să fie mântuiți, în afară de numele lui Isus Hristos, prin credința în Numele Lui.

Trebuie să fie ținut minte întotdeauna faptul că în ce privește toate acestea, nu s-a ridicat nicio întrebare, și nu a fost făcut vreun punct de discuție în ce privește valoarea vreunei legi în ea însăși. Singura chestiune a fost, și este, dacă are valoare sau dacă poate fi folosită vreo lege pentru îndreptățire. Îndreptățirea este prin credință, nu prin Lege, prin credința care vine de la Dumnezeu, și astfel, lucrează prin dragostea lui Dumnezeu, care este păzirea poruncilor

lui Dumnezeu. În felul acesta, despre toți cei ce prind gândul lui Dumnezeu exprimat în cartea către Galateni, poate fi scris cu adevărat: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

GALATENI 3:15. – 9 Ianuarie, 1900 – „Fraților, (vorbesc în felul oamenilor), un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva.”

Chiar dacă e vorba de testamentul doar al unui om, odată ce este confirmat, niciun om nu-l anulează, și nici nu mai adaugă la el. Cu cât mai mult așadar, este adevărat acest lucru în cazul testamentului lui Dumnezeu? De aceea, de când a fost făcut legământul lui Dumnezeu cu Avraam, nu a fost adăugat, și nici nu poate fi adăugat nimic la el, nici nu poate fi îndepărtat ceva din el. Să observăm legământul lui Dumnezeu făcut cu Avraam, și ce este cuprins în el.

În Gen. 11:29-32 este relatată plecarea lui Avraam din țara lui natală pentru că „Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.” În acea vreme Domnul îi zisese de asemenea lui Avraam: „Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.” Gen. 12:2. Tot atunci Dumnezeu i-a predicat lui Avraam evanghelia, când i-a spus: „toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. Gen.12:3; Gal. 3:8.

După ce Avraam a locuit în ținutul Haran, și apoi a plecat în țara Canaan, Dumnezeu i-a mai spus: „,„Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului, care i Se arătase.” Gen. 12:7.

Domnul zisese că îi va arăta lui Avraam țara care avea să fie a lui. Dar, cu toate că era în țara Canaan, Domnul încă nu-i arătase țara despre care zisese că i-o va da; și nu i-o putuse arăta deoarece Lot, care ținea de rudenia lui, încă era împreună cu el. Prima condiție a făgăduinței fusese „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău”. Avraam se despărțise de casa tatălui său, însă atât timp cât Lot era cu el, încă nu era despărțit de rudenia sa. Atât timp cât continua situația aceasta, Dumnezeu nu putea să-i arate țara.

Dar, după o vreme, turmele și cirezile lor s-au înmulțit așa de mult încât „ținutul acela nu-i încăpea să locuiască împreună”, așa că, prin înțelegere reciprocă, s-au despărțit ca „frați”, după ce Lot și-a ales „toată câmpia Iordanului”. Apoi, „după ce s-a despărțit Lot de el”, Domnul i-a zis lui Avram: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi și-o voi da ție și seminței tale în veac. Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată.” Gen. 13:14-16.

Țara pe care a văzut-o atunci Avraam, țara care i-a fost promisă, includea lumea; căci făgăduința aceasta spunea că el „va moșteni lumea”. Dar, pentru că există o lume în care se află „cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.” (Evrei 11), cetate pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru el și pentru copiii lui, și pentru că există „o țară mai bună” decât oricare alta de pe pământ, și anume „o patrie cerească”, este cert că țara pe care Avraam a văzut-o atunci, și care cuprindea lumea, a fost, și este „lumea viitoare”. Ba mai mult: pentru că aceasta a fost promisă lui Avraam și seminței lui – nu unuia fără celălalt, ci împreună, pentru că sămânța făgăduită „este Hristos”, și pentru că pe când Avraam a fost în lumea aceasta nu a primit „nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc” (Fapte 7:5), este sigur că moștenirea care a fost promisă atunci lui Avraam, cea pe care el a văzut-o, și care includea lumea, este „lumea care va veni”.

Acest fapt este confirmat prin ceea ce s-a întâmplat mai departe în experiența lui Avram. Este scris că pe când Avram se întorcea de la măcelul asupra lui Chedorlaomer și a împăraților care l-au însoțit pe acesta, s-a întâlnit cu „Melhisedec, împăratul Salemului”, care „a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt.” „Melhisedec a binecuvântat pe Avram și a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeu Cel Prea Înalt, posesorul cerului și al pământului.” Gen. 14:18,19 (KJV). În felul acesta l-a recunoscut pe Avram Melhisedec, preotul Celui Prea Înalt, cel ce era „vocea lui Dumnezeu în lume”.

În legătură cu aceasta mai este un element important de remarcat, și anume că Avram îl întâlnește și îl recunoaște pe

„Melhisedec, preotul Celui Prea Înalt”, și în acesta recunoaște preoția în felul lui Melhisedec. Avram a primit binecuvântare de la acest preot al preoției în felul lui Melhisedec. Și într-atât de mult a recunoscut această preoție încât „i-a dat zeciuală din toate”.

De mai multe ori, în experiența lui Avram, Domnul a făcut referire la acea „sămânță” a lui Avram. Iar acum, Avram cere informații clare despre „sămânța” aceasta, spunând Domnului: „Iată că nu mi-ai dat sămânță și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu.” Atunci Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.” Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.” Avram a crezut pe Domnul și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire. Domnul i-a mai zis: „Eu Sunt Domnul, care te-am scos din Ur din Haldea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.” Gen. 15:3-7.

Avram a primit acum de la Dumnezeu, prin făgăduință, binecuvântarea lui Dumnezeu care avea să-l facă o „binecuvântarea pentru toate neamurile”; a primit făgăduința unei lumi pe care o va avea de moștenire; a primit făgăduința unei semințe în care urmau să fie binecuvântate toate neamurile; a primit beneficiul preoției Dumnezeului Celui Prea Înalt; și a primit neprihănirea lui Dumnezeu care îl făcea corespunzător pentru a intra în dreptate în moștenirea aceea veșnică.

Apoi Avram a întrebat: „Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?” Și Domnul i-a zis: „Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel.” Avram a luat toate dobitoacele acestea, le-a despicat în două și a pus fiecare bucată una în fața alteia; dar pasărilor nu le-a despicat. Păsările răpitoare s-au năpustit peste stârvuri; dar Avram le-a izgonit. La apusul soarelui, un somn adânc a căzut peste Avram; și iată că l-a apucat o groază și un mare întuneric. ... După ce a asfințit soarele s-a făcut un întuneric adânc; și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate. În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: „Seminței tale îi dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat”. Gen. 15:9-12, 17,18.

Este un adevăr plin de semnificație acela că în animalele și păsările pe care le-a adus ca jertfă, a fost inclus fiecare animal de jertfă ce a fost vreodată permis sau poruncit să fie jertfit lui Dumnezeu. După ce Avram, după cum a fost îndrumat, le-a despicat în două pe toate, mai puțin păsările, și a pus fiecare bucată una în fața alteia, „iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate. În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: „Seminței tale îi dau țara aceasta.”

Domnul a făcut aceasta pentru că în vechime „se obișnuia ca aceia care încheiau un legământ să ia o vițea și să o taie în două, iar apoi părțile contractante trecea printre cele două jumătăți”. Motivul era acela că părțile contractante cădeau de acord, și își exprimau în felul acesta acordul ca, dacă vreunul dintre ei călca legământul, să fie tăiat în două întocmai cum fusese tăiată jertfa printre ale cărei părți treceau.

Dar Avram nu a trecut printre părțile acelor victime: doar Dumnezeu este cel care a trecut. Și aceasta pentru că nu este un legământ de acord între două persoane în care fiecare este responsabilă în mod egal; ci este un legământ al făgăduinței lui Dumnezeu, în care doar El este partea responsabilă. În consecință, doar Dumnezeu a trecut printre bucățile victimelor înjunghiate, când a fost încheiat acest legământ. Prin acest act, Dumnezeu a convenit, și în felul acesta și-a exprimat acordul că legământul acela nu poate da greș, după cum nici El Însuși nu poate fi rupt în două. În felul acesta Domnul s-a dat ca garanție pe El Însuși, viața Lui, cum că toate făgăduințele pe care I le făcuse lui Avram au să fie împlinite, și că niciuna dintre făgăduințe nu va fi uitată; cum că legământul acesta de a împlini făgăduințele nu poate da greș, după cum nici Dumnezeu nu poate înceta să trăiască.

În felul acesta, legământul lui Dumnezeu cu Avram a fost confirmat chiar acolo, prin sacrificiul Celui care a făcut legământul. Iar când Avram, fără să înțeleagă încă pe deplin măreția făgăduințelor binecuvântate ale acestui legământ, a adormit, Domnul, în îndurarea Lui, a repetat și s-a pus din nou ca zălog, jurând pe el Însuși, și astfel prin jurământ a confirmat legământul Lui că făgăduințele au să fie împlinite. Evrei 6:17. În felul acesta legământul a fost încă o dată confirmat (întărit – trad. Cornilescu).

De aceea, întrucât „un testament (legământ), chiar al unui om, odată întărit (confirmat), totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva.”, cu cât mai mult este adevărat aceasta în cazul legământului lui Dumnezeu cu Avraam, care a fost de două ori confirmat? De aceea, legământul acesta nu putea fi niciodată desființat, și nu putea să mai fie adăugat nimic la el. În legământul încheiat la vremea aceea era tot ceea ce a fost de atunci încolo, sau ceea ce poate fi vreodată pentru cineva. Și oricine are legământul acesta, are totul în cer și pe pământ – totul în universul necuprins, în tot decursul veșniciei.

Acesta este legământul Avraamic, „și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință”, prin făgăduința care a fost garantată prin legământ.

(Nota compiloratorului: la două săptămâni după studiul acesta A.T. Jones comentează asupra unei declarații pe care a făcut-o în acest studiu. Am inclus comentariul aici pentru a-l păstra în context.)

AVRAAM A TRECUT PRINTRE ACELE BUCĂȚI – 23 Ianuarie, 1900 – declarația pe care am făcut-o acum două săptămâni în legătură cu legământul dintre Dumnezeu și Avraam, cum că „doar Dumnezeu a trecut” printre bucățile jertfelor aduse de Avraam, a fost greșită. Și Avraam a trecut.

Oricum, faptul acesta nu este relatat în Geneza. Este relatat în Ieremia 34:18: „pe oamenii, care au călcat legământul Meu, care n-au păzit îndatoririle învoielii pe care o făcuseră înaintea Mea, tăind un vițel în două și trecând printre cele două jumătăți ale lui, și anume pe căpeteniile lui Iuda și pe căpeteniile Ierusalimului, pe famenii dregători, pe preoți, și pe tot poporul țării, care au trecut printre bucățile vițelului.”

Cuvintele acestea au fost spuse poporului în zilele lui Zedechia. Singurul fel în care era posibil ca ei să fi trecut „printre bucățile vițelului”, a fost ca Avraam să fi trecut pe acolo. La fel cum, în Evrei 7:9, 10 este spus că Levi „care ia zeciuială, a plătit zeciuiala, ca să zicem așa, prin Avraam”. De multe ori am folosit Ier. 34:18 pentru a arăta că poporul din zilele lui Zedechia a fost inclus în legământul lui Dumnezeu făcut cu Avraam; nu-mi explic cum de mi-

a scăpat din minte în articolul de acum două săptămâni, decât că mintea mea a fost atât de absorbită în a descoperi și a descrie ceea ce Dumnezeu a pus în legământul acesta binecuvântat.

Acest fapt este și mai bizar, pentru că de multe ori am citit cuvintele din „Patriarhi și Profeti”, asupra cărora tocmai mi-a atras atenția un frate din Illinois, care spun că după ce Avraam a aranjat jertfele după îndrumarea divină, „a trecut cu reverență printre bucățile jertfelor, făcând o fâgăduință solemnă lui Dumnezeu de ascultare pentru totdeauna;” și „ca o garanție a acestui legământ încheiat între Dumnezeu și om, a trecut printre dobitoacele despicate un fum ca dintr-un cuptor și niște flăcări, simboluri ale prezenței divine, mistuindu-le în totalitate.”

După ce am scris acest articol, am găsit o relatare despre un incident petrecut în timpul călătoriei generalului Grant în jurul lumii, care ilustrează mai deplin și cu multă frumusețe însemnătatea „tregerii printre bucăți”. Generalul urma să fie primit ca oaspete în casa unui oficial, Wassel Khayai, la Assiout în Egipt. Relatarea spune că „atunci când generalul Grant a ajuns la casa consulului a fost oprit ca să nu intre până când a fost adus un vițel împodobit cu ghirlande de flori. Acesta a fost ucis, și tăiat în două bucăți care au fost așezate de fiecare parte a ușii de la intrare. Apoi consulul l-a invitat pe general să intre în casă împreună cu el. Ei au pășit peste sânge, pe ușă, și printre cele două bucăți. Prin actul acesta au intrat în legământul cel mai solemn pe care îl cunosc orientalii – legământul de sânge – și astfel au devenit „frați de sânge”, o relație care este mai presus de orice altă relație din viață. Nu se poate ca un frate de sânge să ceară ceva, și celălalt să refuze.”

Aceste lucruri dovedesc: Că Avraam a trecut printre acele bucăți. Când el a trecut, toți copiii lui au trecut printre ele. Și pentru că noi, fiindcă suntem ai lui Hristos suntem sămânța lui Avraam, NOI am trecut printre ele, și astfel am devenit „frați de sânge” cu Domnul. Că nu se poate să cerem ceva de la Domnul și El să refuze, și că nu se poate ca El să ceară ceva de la noi, și noi să refuzăm.

GALATENI 3:16, 17 – 16 Ianuarie, 1900 – „Acum, fâgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de

una: „Și seminței tale” adică Hristos. Iată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită, de Legea venită după patru sute treizeci de ani.”

Legământul lui Dumnezeu cu Avraam nu a fost un legământ al Legii, ci al făgăduinței: nu al faptelor, ci al credinței. Legământul acesta, așa cum am văzut, și așa cum se spune chiar aici, nu a fost doar confirmat, ci a fost de două ori confirmat, „în Hristos”, atunci când a fost încheiat. Așadar, pentru că legământul chiar al unui om, odată ce este confirmat, nu mai poate fi desființat, și nici nu mai poate fi adăugat ceva la el, este foarte limpede că Legea, care a venit după patru sute treizeci de ani nu a avut niciodată intenția de a schimba caracterul legământului. Legea nu a intervenit nicidecum pentru a lua locul făgăduinței. Prin vestirea Legii nu a fost nicio intenție în mintea lui Dumnezeu ca faptele Legii să ia locul neprihănirii ce se obține prin credință.

Însă tocmai aceasta a fost marea greșeală pe care a făcut-o Israel. Ei au interpretat complet greșit situația lor, precum și însemnătatea a ceea ce Domnul le dăduse, precum și intenția avută de El când a dat tot ceea ce a venit după ce legământul a fost confirmat. Dacă legământul făcut cu Avraam ar fi fost păzit cu credincioșie, nu ar fi fost nevoie să mai fie dat nimic altceva. Însă, pentru că nu au fost discernute adevărul real și valoarea legământului, și pentru că oamenii au continuat să meargă în necredință și întuneric, Domnul i-a urmat, și a implicat mijloace, și le-a dat instrucțiuni care să-i aducă din necredință și întuneric la credință, lumina și binecuvântarea legământului făcut de El.

Căci „dacă omul ar fi păzit legea lui Dumnezeu care a fost dată lui Adam după ce a căzut, a fost păstrată de Noe, și respectată de Avraam, nu ar fi fost nevoie de rânduiala tăierii împrejur. Iar dacă descendenții lui Avraam ar fi păzit legământul al cărui semn era tăierea împrejur, ei nu ar fi fost seduși niciodată de idolatrie, nici nu ar fi fost nevoie ca ei să sufere o viață de robie în Egipt. Ei ar fi păstrat în minte legea lui Dumnezeu, și nu ar fi fost necesar ca ea să fie vestită de pe Sinai, și gravată pe table de piatră. Și, dacă poporul ar fi trăit după principiile celor zece porunci, nu ar fi fost nevoie de instrucțiunile suplimentare date lui Moise.”

„Sistemul jertfelor, încredințat lui Adam, a fost de asemenea pervertit de urmașii lui. Superstiția, idolatria, cruzimea, și imoralitatea, au corupt slujba simplă și semnificativă pe care o rânduise Dumnezeu. Prin relațiile îndelungate pe care le-au avut cu idolatrii, poporul Israel a amestecat multe obiceiuri păgâne cu propria lor închinare; de aceea, Domnul le-a dat la Sinai instrucțiuni clare referitoare la slujbele legate de jertfe.” – Patriarhi și Profeti, pag. 364.

Legea a fost dată în forma scrisă, au fost stabilite rânduielei, doar din cauza necredinței și a călcărilor lor de Lege. Niciuna dintre acestea nu au fost vreodată necesare legământului, și nici nu au făcut parte din legământ: legământul a fost complet în el însuși atunci când a fost confirmat, și pentru că a fost confirmat, nimic nu mai era posibil să se adauge la el.

De aceea, nimic din ceea ce a venit după aceea nu a fost esențial pentru legământ. Însă, din cauza necredinței lor și a fărădelegii, aceste lucruri au fost esențiale pentru ei, ca să-i ajute să ajungă în poziția în care să poată discerne adevărul, lumina și scopul legământului. Să-i pună în poziția în care să se poată bucura de toate binecuvântările acestuia și de puterea lui. Cu alte cuvinte, lucrurile acestea urmau să-i ajute să aibă o credință luminată – adevărata credință a legământului – credința lui Hristos. În acord cu aceasta, în alt loc este scris: „Ba încă și Legea a venit ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul (ca să facă să se vadă păcatul „pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă”), acolo harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.” Așadar, scopul pentru care a fost dată Legea, a fost acela de a-i aduce pe oameni la Isus Hristos. Iar scopul tuturor celor ce s-au adăugat după ce legământul a fost făcut și confirmat, a fost de a-i ajuta să aibă o cunoștință corectă despre acel legământ.

Însă, în loc să primească toate acestea în această lumină, și să le folosească în acest scop, - unicul scop de a ajunge la credința deplină a legământului lui Avraam – Israel a făcut greșeala de a pune

toate aceste lucruri în locul legământului, și de a le folosi pe acestea, în locul legământului lui Dumnezeu, drept cale a mântuirii.

În felul acesta legea lui Dumnezeu care, după cum am văzut, a venit ca să dea cunoștința păcatului, și să impresioneze puternic cu simțul nevoii după Mântuitorul oferit în legământul încheiat cu Avraam, Israel a schimbat-o în cale a mântuirii prin propriile lor străduințe de a împlini Legea.

Legea preoției levitice, care a fost instituită ca să-i învețe să aibă respect față de adevărata preoție – preoția legământului cu Avraam, aceea după Melhisedec – Israel a deturnat-o de la scopul ei, a făcut din ea preoția finală, și a așteptat să aibă prin ea salvarea și desăvârșirea.

Sanctuarul pământesc și slujbele lui, care au fost date în legătură cu preoția levitică, și care au fost date ca să-i învețe despre adevăratul sanctuar – sanctuarul ceresc și slujbele acestuia, în care Hristos avea să fie preot după rânduiala lui Melhisedec – și pe acestea Israel le-a prezentat greșit și a făcut din ele slujba finală, și a așteptat mântuirea prin aceste slujbe. Ps.110:4; Evrei 6:13-20; 7:9-22,28; 8:1-5; 9:2-28; 10:17.

Ei au pierdut cu totul din vedere legământul făcut cu Avraam – adevărata cale a mântuirii – și toate aceste lucruri le-au fost date datorită necredinței și fărădelegilor lor, ca să-i conducă spre lumină și să-i învețe despre legământul cu Avraam și despre adevărata cale a mântuirii, ei le-au pus în locul acestuia. Toate acestea, ca să pună vederile lor stricate în locul adevărului lui Dumnezeu. A perverti după invențiile minții lor firești, rânduielele sacre pe care Domnul le dăduse ca să-i conducă să aibă o judecată duhovnicească, nu însemna altceva decât că se făceau proprii lor mântuitori, se puneau pe ei înșiși în locul lui Dumnezeu.

Însă când lucrurile acestea pe care Dumnezeu li le dăduse din iubire, ca să-i ajute în credință, au fost pervertite după vederile lor firești, toată viața a fost luată din ele, așa că nu au găsit în ele niciun ajutor pentru a ajunge la neprihănire. Și pentru că pe calea pe care ei porniseră, totul depindea de ceea ce făceau ei, aceasta i-a determinat să meargă și mai departe, și să adauge pe lângă cele date de Dumnezeu, multitudinea de distincții fine, de cerințe legaliste, de tradiții fariseice, care s-au manifestat în ceremonialismul Iudeilor în

zilele venirii lui Hristos; și pe care „acea dintre Fariseii care crezuseră” s-au gândit să le atașeze creștinismului, lucru care i-a dus pe galateni în confuzie. Acesta este motivul care a făcut necesară din partea Domnului epistola către Galateni, ca să arate atât Iudeilor cât și Neamurilor adevărul despre legământul cel veșnic al lui Dumnezeu și despre adevărata relație dintre Lege, atât cea morală cât și cea ceremonială, și acel legământ. Învățătura aceasta este la fel de necesară astăzi ca și atunci, sau ca și oricând; pentru că este blestemul naturii umane acela de a fi mereu gata să pună vederile ei în locul adevărului lui Dumnezeu; să pună faptele ei în locul neprihănirii lui Dumnezeu; să pună rânduieli și ceremonii în locul credinței; să pună invențiile minții firești în locul lucrării lui Dumnezeu.

GALATENI 3:16,17 – 23 Ianuarie, 1900 – „Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale” adică Hristos. Iată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită, de Legea venită după patru sute treizeci de ani.”

Am văzut că Israel a făcut greșeala de a pune în locul legământului lui Dumnezeu lucrurile pe care Domnul li le-a dat ca să-i ajute să ajungă la deplina lumină și binecuvântare a legământului. Aceeași greșeală pe care a făcut-o Israel, este făcută astăzi de mii de persoane în ce privește pe Israel: și anume să creadă că acele lucruri pe care Dumnezeu li le-a dat erau doar pentru ei, și nu pentru oamenii din lume în general.

Gândind în felul acesta, Israel s-a închis în mod natural față de Neamuri, și a socotit aceste lucruri ca fiind în mod exclusiv ale sale. În felul acesta s-au separat de toate Neamurile, s-au ținut departe de Neamuri, și deasupra lor, ca fiind un corp mai sfânt decât acestea, și ca fiind privit mai cu favoare de Dumnezeu decât alte Neamuri, datorită acestei sfințenii deosebite. Toată această concepție a fost o greșeală grozavă și o pervertire a scopului lucrurilor pe care le dăduse Dumnezeu.

Tot ceea ce dăduse Domnul lui Israel era pentru beneficiul întregii lumi. Israel trebuia să fie poporul misionar care trebuia să extindă spre toate popoarele lumina și binecuvântarea ce le fusese dată, pentru ca toate popoarele să se poată bucura de lumina și binecuvântarea lui Dumnezeu, care au fost descoperite prin legământul Avraamic, până la deplina cunoștință la care toate acele lucruri ce au fost date trebuiau să-i conducă pe Israel și pe toate popoarele.

Redăm din nou aici pentru studiu pasajul din „Patriarhi și Profeți” care a fost citat în articolul de săptămâna trecută:

„Dacă oamenii ar fi păzit legea lui Dumnezeu care a fost dată lui Adam după ce a căzut, a fost păstrată de Noe, și respectată de Avraam, nu ar fi fost nevoie de rânduiala tăierii împrejur. Iar dacă descendenții lui Avraam ar fi păzit legământul al cărui semn era tăierea împrejur, ei nu ar fi fost seduși niciodată de idolatrie, nici nu ar fi fost nevoie ca ei să sufere o viață de robie în Egipt. Ei ar fi păstrat în minte legea lui Dumnezeu, și nu ar fi fost necesar ca ea să fie vestită de pe Sinai, și gravată pe table de piatră. Și, dacă poporul ar fi trăit după principiile celor zece porunci, nu ar fi fost nevoie de instrucțiunile suplimentare date lui Moise.”

„Sistemul jertfelor, încredințat lui Adam, a fost de asemenea pervertit de urmașii lui. Superstiția, idolatria, cruzimea, și imoralitatea, au corupt slujba simplă și semnificativă pe care o rânduiseră Dumnezeu. Prin relațiile îndelungate pe care le-au avut cu idolatrii, poporul Israel a amestecat multe obiceiuri păgâne cu propria lor închinare; de aceea, Domnul le-a dat la Sinai instrucțiuni clare referitoare la slujbele legate de jertfe.” – Patriarhi și Profeți, pag. 364.

Apostazia omenirii în general a fost cauza pentru care Dumnezeu l-a chemat pe Avraam și l-a pus să fie lumină a Neamurilor. Necredințioșia descendenților lui Avraam a fost cauza pentru care ei au suferit „o viață de robie în Egipt.” În Egipt, în mijlocul întunericului de tot felul, ideile pe care le primiseră prin părinți de la Avraam au ajuns din ce în ce mai obscure până când s-au pierdut în mod practic. În felul acesta „în robia lor, poporul a pierdut în mare măsură cunoștința de Dumnezeu și despre principiile legământului încheiat cu Avraam.”

Întrucât pierduseră din minte, în felul acesta, Legea lui Dumnezeu, totul trebuia să fie reînnoit. Însă, pentru că nu aveau o concepție corectă despre Legea lui Dumnezeu, care era cuprinsă în legământul Avraamic, trebuiau să fie învățați despre aceasta. De aceea Dumnezeu a proclamat Legea Sa cu propriul Său glas întregului popor, apoi a dat-o în formă scrisă, pentru ca sub călăuzirea Lui, ei să poată discerne principiile ei adânci și spirituale. Iar pentru ca aceasta să poată fi făcut mai bine, din cauza obscurității minții lor, principiile celor zece porunci au fost trasate în detaliu în scrierile lui Moise, pe care poporul le avea în mâna lor, și pe care trebuiau să le studieze în mod constant până când cuvintele lui Dumnezeu și principiile cele sfinte aveau să fie gravate pe inimile lor, întipărite în sufletele lor și scrise în mințile lor; și aceasta până când aveau să ajungă la slava legământului făcut cu Avraam.

Acum, pentru că toate acestea erau necesare lui Israel din cauza lipsei lor de credință și din cauza confuziei datorate Egiptului, este suficient de clar că toate acestea erau necesare populației Egiptului precum și altor popoare ce se aflau în întuneric, așa cum erau și ei, pentru ca să poată dobândi cunoștință despre Dumnezeu și despre mântuirea Lui. Așa că, prin natura lucrurilor, toate aceste lucruri, și toate învățăturile care au fost date lui Israel ca să-i aducă în lumina lui Dumnezeu, au fost în intenția lui Dumnezeu de a fi date de Israel celorlalte popoare, pentru ca și acestea să poată fi conduse să umble în lumina lui Dumnezeu.

Așadar, este foarte clar că Legea lui Dumnezeu în toate formele ei – așa cum a fost rostită din cer, așa cum a fost scrisă pe table, cum este trasată în detaliu în scrierile lui Moise – a fost dată la fel de mult pentru popoarele lumii, cum a fost și pentru poporul Israel. Dar atât Israel cât și popoarele au făcut greșeala de a gândi că era doar pentru Israel, - Israel gândind așa, a restrâns-o numai pentru el și a închis-o ca să nu ajungă popoarele la ea, iar Neamurile gândind așa, au disprețuit-o. Neamurile au fost sprijinite în greșeala lor de atitudine pe care și-o asumase „Israel în greșeala sa. Întrucât, dacă Israel, în îndreptățirea lui de sine, s-a izolat de Neamuri, disprețuindu-le, rezultatul a fost acela că Neamurile au văzut că s-a izolat de ele și că le disprețuiește, în consecință și ele au disprețuit pe Israel și tot ceea ce fusese dat acestuia pentru binele Neamurilor.

Aceeași situație continuă până astăzi în ce privește acele lucruri din Biblie ce au fost date lui Israel pentru toate popoarele.

Aceasta este adevărat nu doar în ce privește legea morală, cât și în ce privește legea ceremonială – sistemul jertfelor. Sistemul jertfelor a fost instituit înainte ca Adam să iasă din Eden. A fost respectat de Noe. Așa se face că sistemul jertfelor aparținea întregii omeniri; acesta era pur și simplu mijlocul de exprimare a credinței în jertfa lui Dumnezeu, cea pe care a făcut-o El pentru a salva omul din păcat. Așa după cum Dumnezeu a dat pe Întâiul născut al turmei Sale, pe Cel mai bun pe care Îl avea, în același fel fiecare suflet care a acceptat darul lui Dumnezeu și voia să-și arate credința în acesta, cu profundă recunoștință față de Dumnezeu urma să ofere pe întâiul născut al turmei sale, pe cel mai bun din ceea ce avea. Aceasta era adevărata credință în Dumnezeu, și în Mielul pe care L-a dat El. „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu” jertfa sa, „din oile întâi-născute ale turmei lui”, prin care „a căpătat el mărturia că este neprihănit.” Neprihănirea lui Abel a fost adevărata neprihănire care se capătă prin credință, și aceasta era calea pentru toată omenirea.

Însă, pentru că popoarele au apostaziat și au intrat din ce în ce mai mult sub influența întunecată a Satanei, au început să privească pe Dumnezeu în felul în care ei înșiși erau: ca pe un judecător exigent, sever, amenințător, mândros pe ei, care așteaptă ocazia de a-i pedepsi pentru faptele lor rele. De aceea au gândit că ei trebuie să aducă jertfe ca să-l domolească, și că cu cât jertfa era mai frumoasă și mai costisitoare, cu atât aveau să obțină mai multă favoare. Așa se face că au ajuns să-și jertfească până și fiii și fiicele.

În felul acesta, sistemul jertfelor, pe care Dumnezeu îl dăduse lui Adam, care a fost respectat de Noe, și a fost inclus în legământul cu Avraam, a fost pervertit cu totul și pierdut din vedere din cauza apostaziei popoarelor. Iar descendenții lui Avraam, din cauza lipsei lor de credință, în urma asocierii cu alte popoare, și fiind în mijlocul întunericului din Egipt, au pierdut și ei din vedere slujba adevărată, simplă și semnificativă pe care Dumnezeu o dăduse lui Adam, și pe care o urmărea Avraam. De aceea, când au ieșit din Egipt, Domnul a reînnoit pentru Israel sistemul jertfelor, cu instrucțiuni clare cuprinse în el, pentru ca ei să poată, sub propria Lui îndrumare, să aducă jertfe în puritate și în armonie cu adevărul; pentru ca ei să poată vedea în

acestea adevărata semnificație pe care Dumnezeu a pus-o în ele de la început, și anume jertfa pe care a făcut-o El – jertfirea singurului Său Fiu – a Celui dintâi Născut al turmei Sale – a Celui mai bun pe care Îl avea.

Este limpede că sistemul jertfelor ce a fost dat lui Israel trebuia să slujească pentru luminarea și instruirea tuturor popoarelor din lume, tot așa ca și pentru Israel. Faptul că Israel ajunsese să semene cu toate celelalte popoare în întunecimea lor, este cel ce a făcut necesar ca acesta să le fie dat lor.

Dumnezeu nu are persoane favorite, și nu a avut niciodată. Tot ceea ce are El, este deschis pentru toate popoarele. Tot ceea ce a dat vreodată cuiva, este deschis pentru toți ceilalți, și El dă cuiva doar pentru ca acesta să poată da tuturor celorlalți. Iar cei care primesc și nu dau tuturor celorlalți, ci limitează doar la ei înșiși, pierd ceea ce a dat Dumnezeu cu adevărat, și nu pot să se prindă decât de formele goale ale adevărului, care sunt absolut uscate și sterpe.

Principiul acesta este adevăr prezent în zilele noastre pentru poporul Solie Întreite Îngerești. Există un pericol real, și pericolul există de ani de zile, ca acesta să repete istoria Iudeilor.

GALATENI 3:18 – 30 Ianuarie, 1900 – „Căci dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam.”

Cuvintele grecești folosite sunt „o nomos”, (eng. – „of law”), și nu „tou nomos” (eng. „of the law”), semnificând astfel „lege” în general mai degrabă decât o anumită lege. În felul acesta, moștenirea, la fel ca îndreptățirea, se primește cu totul prin credință, și nicidecum datorită faptelor sau împlinirii vreunei legi.

Nu ar fi posibil să fie altfel, pentru că moștenirea este cel dintâi și cel mai mare obiectiv al chemării lui Avraam. Căci mai întâi de toate, Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.” Gen. 12:1. Prin aceasta, „a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire,” iar când a fost chemat, „a ascultat, și a plecat fără să știe unde se duce.” Evrei 11:8.

Întrucât moștenirea ține cu totul de lumea care va veni, și include întreaga lume viitoare, este absolut imposibil ca cineva să o

obțină prin fapte. A fost, și este imposibil pentru Avraam sau pentru alt om să facă vreodată destule fapte pentru a o putea câștiga. Așadar, pentru că moștenirea este cu totul dincolo de orice posibilitate de a ajunge la ea prin faptele vreunui om, prin natura lucrurilor ea trebuie să fie oferită doar ca dar al lui Dumnezeu, și poate fi obținută de om doar prin credință, cu totul ca pe un dar al lui Dumnezeu.

Întrucât moștenirea este marele obiectiv în chemarea lui Avraam, tot ceea ce a dat Dumnezeu lui Avraam nu a făcut altceva decât să contribuie la acest mare obiectiv; nu a făcut altceva decât să-l pregătească pe Avraam în așa fel încât să poată intra în aceasta și să se poată bucura pe deplin de moștenirea minunată, care este ținta originală și clară a chemării ce îi fusese adresată.

Spre exemplu, Dumnezeu zisese lui Avraam: „te voi binecuvânta”. Binecuvântarea aceasta este esențială pentru a intra în moștenire, pentru că nu este posibil ca cineva aflat sub blestem să aibă vreo parte în moștenire. De aceea, a fi eliberat din blestem și a fi pus sub binecuvântarea lui Dumnezeu, este foarte esențial pentru oricine ca să poată avea parte de moștenire. Binecuvântarea care a fost rostită asupra lui Avraam, care l-a eliberat de sub blestem, și l-a făcut corespunzător pentru moștenire, urma să fie extinsă, prin el, peste toate familiile pământului, pentru ca și ele să poate fi eliberate din blestem și să primească binecuvântarea, și astfel să aibă parte în marea moștenire.

Am văzut că în legământul încheiat cu Avraam exista o jertfă și o preoție – preoția lui Melhisedec. Acestea erau esențiale pentru intrarea în moștenire, din cauză că „toți au păcătuit”, și „fără vărsare de sânge nu este iertare de păcat.” De aceea, oricine va intra în marea moștenire trebuie să fie în mod absolut curățat și liber de orice păcat. Aceasta însă nu se poate face decât prin marea jertfă pe care a adus-o Dumnezeu prin dăruirea Fiului Său, și prin slujirea de preot în cadrul preoției lui Hristos, în care Acesta a fost uns de Dumnezeu Însuși, „după rânduiala lui Melhisedec”. Așadar, jertfa și slujirea preoției sunt de asemenea esențiale în dreptul fiecărui suflet care va intra în moștenire, și sunt esențiale ca să poată intra în moștenire.

Neprihănirea este esențială pentru intrarea în moștenire. Moștenirea este o moștenire veșnică; de aceea neprihănirea care face pe cineva corespunzător pentru a intra în moștenire, trebuie să fie o

neprihănire veșnică. Însă unica neprihănire care este veșnică, este neprihănirea lui Dumnezeu. La această neprihănire niciun om nu poate ajunge prin fapte sau prin altceva ce ar putea face. Ea este neprihănirea lui Dumnezeu, și nu poate ajunge la om decât ca un dar fără plată din partea lui Dumnezeu, și nu poate fi primită de om decât prin credință.

Întrucât moștenirea este o neprihănire veșnică, oricine intră în ea trebuie să aibă viață veșnică pentru a o putea stăpâni. Însă toți au păcătuit și „plata păcatului este moartea”. Cum este posibil ca aceia ce sunt supuși morții, să obțină vreodată viața prin vreuna din faptele pe care le-ar putea face? Așa ceva, pur și simplu nu se poate. De aceea, fiind nevoie de o viață veșnică, trebuie să vină de la Cel ce este veșnic – din unicul izvor de viață veșnică, care este Dumnezeu. De aceea, ea nu poate ajunge la om în niciun alt fel decât ca dar al lui Dumnezeu, și nu poate fi primită decât prin credință. Și pentru că numai pe calea neprihănirii se găsește viața, numai pe calea neprihănirii veșnice se poate găsi viața veșnică. Și pentru că acestea sunt ambele esențiale pentru a intra în moștenire, orice suflet care va intra în moștenire trebuie să le aibă. Iar acestea nu pot fi date decât ca dar al lui Dumnezeu, și nu pot fi primite decât prin credință.

Așadar, pentru că moștenirea este ținta măreață și originală a chemării lui Avraam; pentru că moștenirea este cu totul darul lui Dumnezeu; și pentru că este imposibil ca omul să o obțină altfel, înseamnă că tot ceea ce poate ajuta omul să ajungă la această moștenire, tot ceea ce-l face corespunzător pentru moștenire, trebuie de asemenea să vină cu totul din partea lui Dumnezeu, ca dar al lui Dumnezeu, primit de oameni doar prin credință. Și pentru că binecuvântarea lui Dumnezeu, jertfa și preoția lui Hristos, neprihănirea veșnică și viața veșnică, sunt esențiale pentru dobândirea moștenirii; și pentru că toate acestea sunt complet dincolo de posibilitatea omului de a ajunge la ele prin ceea ce poate face, înseamnă că toate acestea, prin natura lucrurilor, vin ca dar al lui Dumnezeu, și sunt obținute de oameni doar prin credință în Dumnezeu.

Mulțumim Domnului, El le-a dat pe toate acestea:

A dat binecuvântarea, căci este scris: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a

binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.” „Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărâdelegile sale.”

A dat pe singurul Său Fiu, pe „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Pe Acesta L-a făcut pentru noi un Mare Preot, care „trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi.”

A dat neprihănirea Sa, darul fără plată al lui Dumnezeu „pentru toți și peste toți cei ce cred, nu este nicio deosebire.” El a trimis oricărei ființe evanghelia, în care „este descoperită neprihănirea lui Dumnezeu care se capătă prin credință și duce la credință”.

A dat viața veșnică; întrucât este scris: „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.” 1 Ioan 5:11,12. Iar Fiul lui Dumnezeu spune: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Ioan 5:24

De aceea, nu este posibil ca moștenirea să vină prin Lege – prin niciun fel de lege. „Căci dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam.”

Întrucât Dumnezeu a dat-o lui Avraam prin făgăduință, nu poate fi dată niciodată altei persoane, decât prin făgăduință. Iar tot ceea ce a dat sau a poruncit Dumnezeu după făgăduința aceasta, prin natura lucrurilor, este ceva ce doar își aduce contribuția în cadrul făgăduinței. Oricine ar vrea să folosească ceva din ceea ce a dat Dumnezeu după ce a dat făgăduința, oricând sau în orice fel, fără să păstreze în vedere făgăduința atunci când le folosește, zădărnicește orice intenție pe care a avut-o Dumnezeu când a dat toate aceste lucruri.

De aceea, testamentul (legământul), chiar al unui om, odată ce este confirmat, nimeni nu-l poate desființa și nici nu mai poate adăuga la el. Cu atât mai mult, cu cât este vorba de legământul lui Dumnezeu, și pentru că a fost încă de două ori confirmat, nu mai putea să fie desființat, și nici nu mai putea fi adăugat ceva la el. Iar

pentru că „făgăduința a fost făcută lui Avraam și seminței lui”, și „Sămânda aceasta este Hristos” ; pentru că legământul acesta a fost „confirmat înaintea lui Dumnezeu în Hristos”, nimic din ceea ce a venit după aceea nu putea să ia locul legământului, nici nu putea fi adăugat la legământ.

GALATENI 3:19 – 6 Februarie, 1900 – Va fi remarcat că cuvântul „slujește” (în KJV) este un cuvânt adăugat. În realitate nu adaugă nimic sensului. Întrebarea rămâne la fel de puternică și la fel de clară dacă citim „Atunci pentru ce este Legea?”. O altă traducere spune „Atunci de ce Legea?”

Acesta era argumentul pregătit al celor dintre „Farisei care crezuseră”, împotriva evangheliei pe care o prezenta Pavel. Motivul era acela că evanghelia prezenta îndreptățirea prin credința în Hristos, și nu prin faptele Legii. Și oriunde era prezentată aceasta, „Fariseii care crezuseră”, care nu aveau idee despre îndreptățirea în alt fel decât prin faptele Legii, au ridicat această întrebare, „Atunci pentru ce este Legea?” „Care este rostul Legii?” După aprecierea lor, întrebarea aceasta contestatoare era o suficientă combatere a tot ceea ce s-ar fi putut spune despre îndreptățire prin credință, fără vreo faptă a vreunei legi.

De fapt, același argument, cu aceeași superioritate și hotărâre, este folosit în același scop de „Fariseii care au crezut” din zilele noastre. Fie ca cerințele Legii lui Dumnezeu, exact așa cum le-a scris Dumnezeu, să fie prezentate astăzi în orice parte a țării, sau în orice altă țară, și imediat se vor ridica înțepați așa zișii slujitori ai evangheliei, cu tot felul de obiecții, și se vor opune fiecărei cerințe a Legii în dreptul lor, pe motiv că „Legea nu poate îndreptăți pe nimeni”. Ei vor selecta, vor căuta orice expresie pe care o pot găsi în Scriptură, cum ar fi, „nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii”, sau „voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, ați căzut din har”, etc., le vor declara cu voce puternică și apoi vor întreba cu vehemență, „Care este rostul unei astfel de legi? Pentru ce este bună? Ea nu poate îndreptăți pe nimeni.”

Scena descrisă aici este foarte familiară pentru mii și mii de cititori ai revistei Review and Herald, îndeosebi pentru predicatorii

evangheliei, ai soliei întreite îngerești, care cheamă pe toți oamenii la păzirea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus.

Este demn de remarcat că în vechime, această obiecție nu a fost ridicată niciodată de Neamuri, ci doar de „Fariseii care crezuseră”. Nu a fost ridicată niciodată de păcătosul de rând, care știa că faptele sale nu-l pot îndreptăți, și care tânjea de aceea după a fi îndreptățit cu adevărat. A fost ridicată doar de aceia care ziceau că-L cunosc pe Dumnezeu și cunosc îndreptățirea, însă ei cunoșteau doar îndreptățirea prin propriile lor fapte ale Legii. La fel este și astăzi.

De aceea, întrebarea aceasta – „Atunci pentru ce este Legea?” – este adevăr prezent, și va fi întotdeauna adevăr prezent. Pentru o persoană a cărei concepție despre îndreptățire este cu totul îndreptățire prin fapte, o astfel de întrebare, prezentată ca obiecție, este o suficientă negare a tuturor cerințelor legii lui Dumnezeu. Nimeni nu ar putea să-i dea o dovadă mai puternică despre faptul că concepția pe care o are despre îndreptățire este cu totul prin fapte, decât însuși faptul că ridică în dreptul legii lui Dumnezeu, întrebarea „atunci de ce Legea?”, „care este rostul Legii?” O astfel de obiecție dovedește că, după părerea lui, Legea nu poate fi folosită în alt fel, decât pentru a îndreptăți omul, chiar și pe cel fărădelege.

Însă oricine cunoaște îndreptățirea adevărată, care este îndreptățirea prin credință, știe foarte bine, și poate vedea cu foarte mare claritate, că există o abundență de foloase ale Legii, cu totul separate de ideea de a îndreptăți pe cineva prin ea. De aceea, aici este locul ca această întrebare să fie pusă cu seriozitate.

„Atunci pentru ce este Legea?” Răspunsul este:

1. „Prin Lege vine cunoștința păcatului”; „pentru ca păcatul, prin poruncă să fie nespus de păcătos”, pentru ca oamenii, înțelegând grozăvia păcatului, să fie capabili să aprecieze măreția mântuirii pe care a trimis-o Dumnezeu prin darul Fiului Său.

Așa este scris în alt loc: „Legea a venit ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.”

Astfel, pentru că prin Lege vine cunoștința păcatului, Legea este de un mare folos și ocupă un loc glorios în îndreptățirea prin credință.

2. După ce păcătosul a înțeles datorită Legii cât de mare este păcatul său, și după ce a găsit în Domnul Isus o mântuire așa de mare încât să-l salveze din orice păcat, și o neprihănire așa de completă încât să stăpânească în el mai presus de toată puterea păcatului, atunci găsește un al doilea mare folos pentru Lege, în faptul că aceasta mărturisește, pentru el, despre neprihănirea lui Dumnezeu, care să obține fără lege. Astfel, este scris: „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.” „Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege-despre ea mărturisesc Legea și proorocii- și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire.”

Având în vedere acesta, „pentru ce este Legea?”

GALATENI 3:19 – 13 Februarie, 1900 – „Atunci pentru ce este Legea?”

Întrebarea aceasta pusă de „Fariseii care au crezut” nu se limita doar la legea lui Dumnezeu, deși, întrucât aceasta este supremă peste toate legile, desigur că era principala vizată de întrebare. Însă de la începutul studiului acesta în cartea Galateni am văzut că aici nu este vorba doar de legea morală ci și de legea ceremonială – de fapt despre tot ceea ce a dat Dumnezeu. Și aceasta, pentru că întreaga slujire a Fariseilor era o slujire doar a legii; întrucât ideea lor despre îndreptățire era îndreptățire cu totul prin lege, iar ideea pe care o aveau despre mântuire era mântuire cu totul prin fapte.

De aceea, pentru „Fariseii care au crezut”, întrebarea se extindea și în felul, Pentru ce legea levitică? Pentru ce sistemul jertfelor? Pentru ce sanctuarul slujbele lui și preoția lui? Pentru ce tăierea împrejur? Care era rostul tuturor acestora, dacă mântuirea nu se obține prin niciunul dintre acestea? Acesta era unicul folos pe care ei îl atribuiseră acestora: de fapt aceasta era unica concepție pe care o aveau despre ele.

Ei s-au așteptat să obțină desăvârșirea prin preoția levitică; la fel au așteptat de la circumcizie; și la fel de la tot ceea ce dăduse Domnul. Unicul înțeles pe care îl aveau despre folosul acestora era acela că primeau îndreptățirea, mântuirea, dacă înfăptuiau acele lucruri. PRIN ÎNFĂPTUIREA lor. Însă, aceasta era o eroare și o pervertire a adevăratului scop a tot ceea ce dăduse Dumnezeu. Îndreptățirea nu se obținea prin niciuna dintre acestea, nici prin toate laolaltă, mai mult decât prin legea lui Dumnezeu. Îndreptățirea a fost întotdeauna prin credință, iar sistemul jertfelor, precum și toate slujbele și ceremoniile legii levitice, au fost doar mijloace date de Dumnezeu, prin care se exprima credința pe care ei o aveau deja în marea Jertfă pe care o făcuse Dumnezeu.

Aceeași întrebare, și din același motiv, este pusă astăzi de mii dintre „Fariseii care au crezut”, în vrăjmășia pe care o au față de adevărul evangheliei. Din această cauză „Atunci pentru ce este Legea?”, este o chestiune vie astăzi, și va fi întotdeauna o chestiune vie, oriunde este predicat adevărul evangheliei – neprihănirea care se capătă prin credință.

Dar există un motiv și mai puternic pentru care „Atunci pentru ce este Legea?” este o chestiune vie astăzi ca întotdeauna. Aceasta este o întrebare potrivită și adevărată întotdeauna când este căutat adevărul așa cum este în Isus. Căci în întregul sistem divin din timpul lui Israel există adevăr prețios, învățătură bogată și lumină plină de slavă, pentru toți cei ce vor să fie învățați de Dumnezeu. Toate acestea au fost acolo pentru poporul lui Dumnezeu din vechime, însă din cauza gândirii lor firești și a îndreptățirii de sine, nu le-au văzut. Și pentru că Israel nu le-a văzut acolo, mii de așa ziși credincioși din zilele noastre se împiedică de nereușita lui Israel și neglijează, sau chiar resping toate bogățiile imense pe care Israel nu le-a găsit, dar care erau acolo atunci, și sunt acum pentru toți oamenii. Căci oamenilor din chiar zilele de pe urmă le este scris: „Aduceți-vă aminte de legea lui Moise, robul Meu, căruia i-am dat în Horeb, rânduiri și porunci, pentru tot Israelul!” Maleahi 4:4. „Creștinii care acceptă adevărul, întregul adevăr, și nimic altceva decât adevărul, vor privi la istoria biblică în adevărata ei însemnătate. Istoria sistemului iudaic de la început până la sfârșit, deși se vorbește despre ea cu dispreț și sarcasm ca și cum ar fi fost niște „veacuri

întunecate”, va descoperi lumină, și tot mai multă lumină pe măsură ce este studiată.

„Atunci pentru ce este Legea” preoției levitice, a jertfelor, a darurilor, a arderilor de tot și a jertfelor pentru păcat, a sanctuarului și a slujbelor acestuia? – Acestea au fost doar mijloacele rânduite în mod divin pentru exprimarea credinței pe care ei o aveau deja, și care deja le adusese neprihănirea lui Dumnezeu fără vreo faptă a vreunei legi.

Preoția levitică a fost mijlocul de exprimare a credinței în preoția mai înaltă – preoția Fiului lui Dumnezeu – care a fost anunțată prin cuvintele: „Domnul a zis Domnului meu ... Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”. Ps. 110:1-4. Sanctuarul și slujbele acestei preoții erau doar mijloace de exprimare a credinței în sanctuarul și slujbele preoției care este în ceruri. Căci, din tot acest sistem, „Punctul cel mai însemnat ... este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri ca slujitor al Locului prea Sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul.” Evrei 8:1, 2.

Toată această poveste, așa cum este trasată aici, este arătată în instrucțiunea dată poporului, în cartea Leviticului. În Lev. 4:13-20 este scris că dacă poporul a păcătuit din neștiință, și lucrul a fost ascuns de ochii lor, „făcând împotriva uneia din poruncile Domnului lucruri care nu trebuiesc făcute, și făcându-se astfel vinovată, și dacă păcatul săvârșit” – împotriva legii lui Dumnezeu – „s-a descoperit, adunarea să aducă un vițel ca jertfă de ispășire, și anume să-l aducă înaintea cortului întâlnirii.” Bătrânii adunării trebuiau să-și pună mâinile peste capul vițelului înaintea Domnului, mărturisind astfel păcatul adunării și așezându-l asupra vițelului. Apoi vițelul trebuia să fie înjunghiat „înaintea Domnului”. Iar preotul care primise ungerea trebuia „să aducă din sângele vițelului în Cortul Întâlnirii; să-și moaie degetul în sânge, și să stropească cu el de șapte ori înaintea Domnului, în fața perdelei dinăuntru.” Trebuia „să ungă cu sângele acesta coarnele altarului care este înaintea Domnului în Cortul Întâlnirii; și să verse tot sângele care a mai rămas la picioarele altarului pentru arderile de tot, care este la ușa cortului întâlnirii.” În felul acesta preotul făcea „ispășire pentru ei”, iar păcatul le era iertat.

Acolo era Legea lui Dumnezeu, și prin ea venea cunoștința păcatului, dovedindu-le că sunt vinovați. Apoi, era jertfa și așezarea păcatului, prin mărturisire, asupra jertfei ca înlocuitor. Urma înjunghierea jertfei și oferirea sângelui ei în dreptul lor, iar prin acesta se făcea ispășire și le era oferită iertarea păcatelor. Prin lege venea cunoștința păcatului, iar prin evanghelia jertfei venea iertarea păcatului și împăcarea cu Dumnezeu.

Dar „este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele.” Evrei 10,4. Atunci pentru ce toată această lege, sanctuarul, slujba și ceremonia? Ah! Acestea erau „o asemănare pentru vremurile de acum”, „până la o vreme de îndreptare.” „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâni, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea Sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.” Evrei 9:9-19. („Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor ce aveau să vină printr-un cort mai mare și mai desăvârșit care nu este făcut de mâini omenești, adică nu este din zidirea aceasta; a intrat în acesta odată, în locul cel sfânt, nu cu sânge de țapi și viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.” Evrei 9:11-12 - KJV)

Așa se face că împreună cu Hristos, și în Hristos, astăzi noi avem substanța a cărei umbră erau toate celelalte. În templul ceresc se află chivotul testamentului Său, în care se află testamentul – legea Sa. „Prin Lege vine cunoștința păcatului”. Iar prin evanghelia jertfei lui Isus Hristos și prin slujirea Sa preotească, precum și prin aducerea sângelui în sanctuarul ceresc, este iertare de păcat „pentru toți cei ce cred”. Mai este și neprihănire pentru om, prin faptul că este unit (at one) din nou cu Dumnezeu, în Isus Hristos, Cel care este ispășirea (atonement).

Iar unica diferență între vremurile dinaintea lui Hristos și cele de după Hristos, este aceea că întrucât Isus încă nu venise și nu se adusese ca jertfă pe Sine însuși, ci urma să vină, credința în venirea și jertfirea Lui nu putea fi exprimată decât în acest fel. Dar acum, pentru că el a venit și S-a adus pe Sine ca jertfă, pentru că a început lucrarea preoției Sale și „ trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi”, credința este exprimată acum prin pâine și prin vin – trupul și

sângele – ce reprezintă ceea ce a fost efectiv jertfit. A aduce jertfă acum, a avea preoție și slujire preoțească pe pământ, ar însemna tăgăduirea lui Hristos, adevărata jertfă, care a fost adusă.

Așadar, exista un folos clar și inteligent pentru toate legile, atât ceremoniale cât și morale, care au fost date lui Israel. Și în acest folos nu exista nicio intenție sau idee ca îndreptățirea să vină prin vreuna din aceste legi, sau prin toate împreună. Ci arătau că îndreptățirea vine întotdeauna și numai prin credință.

Aceasta răspunde la întrebarea „Atunci pentru ce este Legea?”, în ce privește legea ceremonială. În urma unui studiu considerabil și atent al subiectului, suntem profund convingși că în cartea Galatenilor, se întâlnesc epistolele către Romani și cea către Evrei. Scrisoarea către Galateni a fost scrisă fie înainte de cea către Romani, fie înainte de cea către Evrei. În controversa stărnită de „Fariseii care au crezut”, care a dus în confuzie pe creștinii galateni, au fost implicate atât legea morală cât și legea ceremonială, așa că ambele sunt implicate în scrisoarea către Galateni, și tot domeniul este acoperit de câteva cuvinte. După aceea a fost scrisă cartea către Romani, lărgind subiectul și stăruind în toate aspectele lui asupra acelei faze din Galateni care se referă la legea morală și la îndreptățirea prin credință. Iar cartea către Evrei a fost scrisă lărgind subiectul și stăruind în aspectele lui asupra acelei faze din Galateni care implică legea ceremonială, și îndreptățirea prin credință. Și credem că, pe măsură ce întregul subiect este studiat cu tot mai multă atenție, cu atât mai mult se va vedea că în Galateni sunt cuprinse atât cartea către Romani cât și cea către Evrei.

GALATENI 3:19 – 20 Februarie, 1900 – „Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege.”

Termenul din greacă tradus aici prin „adăugată”, este același cuvânt care în Evrei 12:19 este tradus prin „vorbească” în propoziția ce se referă la glasul lui Dumnezeu care vorbea de pe Sinai, „glasul, care vorbea în așa fel că cei ce l-au auzit, au cerut să nu li se mai vorbească (adauge)”. Este același cuvânt care este folosit și în Deuteronom 5:22 unde este tradus prin „adauge”, în propoziția: „Acestea sunt cuvintele pe care le-a rostit Domnul cu glas tare pe

munte, din mijlocul focului din nori și din negură deasă, și le-a spus la toată adunarea voastră, fără să mai adauge (sau vorbească) ceva.”

Atât în Evrei cât și în Deuteronom, cuvântul este utilizat cu referire directă la darea legii lui Dumnezeu, cele zece porunci. De aceea, pasajul acesta din Galateni, cu siguranță pare să sugereze că Legea la care se face aici referire trebuie să fie aceeași Lege. Acest fapt este susținut mai departe de o altă expresie din același verset, care spune că Legea la care se face referire a fost dată „prin mâna unui mijlocitor”. Dar, întrucât este „un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos”, este cert că Legea a fost dată prin mâna lui Hristos. Deut. 33:2, vorbind despre aceeași scenă amintită în Deut. 5:22 și Evrei 12:20, spune: „Domnul a venit din Sinai, și a răsărit peste ei din Seir, a strălucit din muntele Paran, și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, având în dreapta Lui focul legii.”

Cele zece porunci nu doar au fost scrise de însăși mâna Domnului, ci au fost scrise pe table de piatră care, chiar ele erau lucrarea lui Dumnezeu, tot așa cum scrisul a fost scrisul lui Dumnezeu. Tablele acestea au fost date prin mâna Domnului, lui Moise. Ba, încă și după ce Moise a sfârșit tablele și a fost îndrumat să facă alte table, Domnul a scris din nou cu mâna Sa pe aceste table, aceeași Lege pe care o scrisese pe tablele pe care El însuși le făcuse.

Acest fapt nu este însă adevărat în dreptul vreunei alte legi. Este adevărat că legea ceremonială – legea referitoare la jertfe, daruri, la cort, la întregul sistem levitic – a fost și ea dată de Domnul lui Moise; dar nu a fost dată prin mâna Domnului lui Moise. Nu a ieșit din mâna Sa, nici nu a fost scrisă cu mâna Sa, ori pe table făcute cu însăși mâna Sa. A fost dată de Domnul lui Moise și a fost scrisă în întregime de Moise, fără să fie scrisă niciun pic de Domnul.

Unii, care iau cuvântul „adăugată” din propoziția din Gal. 3:19, și îl susțin în sensul strict al cuvântului „adăugat”, au presupus că aici ni se spune că legea la care se face referire a fost adăugată în mod necesar la ceva, ca fiind o parte din acel lucru, și în felul acesta au susținut că a fost adăugată la legământul făcut cu Avraam. Dar o astfel de vedere este în mod clar o greșală, deoarece, în Galateni 3:15 este declarat limpede că „un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni ... nu-i mai adaugă ceva.” Așadar, era

imposibil să mai fie adăugat ceva la legământul acela. Cuvântul tradus prin „adaugă” în Gal. 3:15, în limba greacă nu este același cu cel tradus prin „adăugată” în Gal. 3:19, nici nu sunt cuvinte înrudite.

Ținând cont de cuvântul grecesc însuși, din Gal. 3:19, și de felul în care este folosit în legătură cu Legea în Evrei 12:20 și Deut. 5:22, precum și de felul în care este folosit mai departe în Scripturi, este limpede că nu este implicat în mod necesar ca Legea la care se referă să fie adăugată în mod literal, în sensul adunării matematice. Una din expresiile în care este folosit cuvântul acesta grecesc este „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra (vi se vor adăuga).” Matei 6:33. Aici, în mod clar expresia „a adăuga” este folosită ca un echivalent al lui „a da” – „toate aceste lucruri vi se vor da”, sau „veți primi toate aceste lucruri.” Acesta este înțelesul și în Marcu 4:24, în care traducerea noastră spune „vouă celor ce auziți, vi se va da și mai mult (KJV)” – vi se va adăuga și mai mult. În Fapte 12:3 traducerea noastră spune, „a mai pus mâna și pe Petru.” Dacă ar fi tradus ca în Gal. 3:19, ar fi „a adăugat să-l prindă și pe Petru.” În felul acesta cuvântul din Galateni 3:19 ar putea la fel de bine să fie tradus prin „atunci pentru ce este Legea? Ea a fost rostită din cauza călcărilor de lege,” sau „ea a fost dată din cauza călcărilor de lege.” O altă traducere spune, „a fost introdusă,” etc. A traduce prin „a fost adăugată”, este la fel de bine, dacă se înțelege că acest cuvânt „adăugată” are aceste sensuri, și nu este restrâns la înțelesul simplu al adunării matematice, ca și cum cineva ar „adăuga un cot la înălțimea lui”.

Așadar, Legea a fost dată, a fost rostită, a fost adăugată, din cauza călcărilor de lege. Se aplică declarația aceasta, că „a fost adăugată din pricina călcărilor de lege” în cazul legii lui Dumnezeu, cele zece porunci? Ținând cont că legea aceea la care se face referire în toată discuția în care erau implicați creștinii din Galatia, este Legea în forma ei scrisă, expresia se aplică cu certitudine. Acest fapt nu doar că se vede clar, dar este și declarat limpede într-un pasaj pe care l-am citat deja de mai multe ori în „Studii din Galateni”, pasaj pe care îl redăm încă o dată aici:

„Dacă oamenii ar fi păzit legea lui Dumnezeu care a fost dată lui Adam după ce a căzut, a fost păstrată de Noe, și respectată de

Avraam, nu ar fi fost nevoie de rânduiala tăierii împrejur. Iar dacă descendenții lui Avraam ar fi păzit legământul al cărui semn era tăierea împrejur, ei nu ar fi fost seduși niciodată de idolatrie, nici nu ar fi fost nevoie ca ei să sufere o viață de robie în Egipt. Ei ar fi păstrat în minte legea lui Dumnezeu, și nu ar fi fost necesar ca ea să fie vestită de pe Sinai, și gravată pe table de piatră. Și, dacă poporul ar fi trăit după principiile celor zece porunci, nu ar fi fost nevoie de instrucțiunile suplimentare date lui Moise.” Patriarhi și Profeți, pag. 364.

Aceasta corespunde în mod exact cu alte expresii ce au legătură cu darea legii lui Dumnezeu: „Legea a venit ca să se înmulțească greșeala.” Rom. 5:20. „pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă.” Romani 7:7, 13. „Ca să facă să fie aduse călcările de lege înaintea lor.” – Gal. 3:19, traducerea Farrar. „Pentru ca să se vadă călcările de lege că sunt călcări de lege” – Alford.

Vom continua săptămâna viitoare.

GALATENI 3: 19, - 27 Februarie, 1900 – „Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege.”

Din dovezile prezentate săptămâna trecută în studiul din Galateni, reiese clar că legea lui Dumnezeu, cele zece porunci, în forma scrisă, atât pe tablele de piatră cât și așa cum este trasată în principiile ei, în poruncile și rânduielele cuprinse în „instrucțiunile suplimentare date lui Moise,” a fost rostită, a fost dată, a fost adăugată, din cauza fărădelegilor oamenilor. Cu cât oamenii au înaintat în întuneric, Domnul i-a urmărit cu eforturi suplimentare, și cu mai multe detalii, ca să-i aducă la lumină. De fapt ei au mers așa de departe în fărădelege și întuneric, încât Domnul i-a urmat efectiv până acolo să le dea „porunci care nu erau bune.” Toată povestea este relatată în următorul pasaj:

„Legea lui Dumnezeu exista înainte ca omul să fie creat. Îngerii erau guvernați de ea. Satana a căzut pentru că a încălcat principiile guvernării lui Dumnezeu. După ce au fost creați Adam și Eva, Dumnezeu le-a făcut cunoscută Legea Sa. Ea nu a fost scrisă atunci, ci le-a fost reamintită de către Iehova.

„Sabatul poruncii a patra a fost instituit în Eden. După ce Dumnezeu a făcut lumea și a creat omul pe pământ, a făcut Sabatul pentru om. După ce s-a produs păcatul și căderea lui Adam, nimic nu a fost scos din legea lui Dumnezeu. Principiile celor zece porunci au existat înainte de cădere, și aveau un caracter pe măsura stării unor ființe sfinte. După cădere, principiile acestor precepte nu s-au schimbat, ci au fost date precepte suplimentare pentru a face față nevoii omului în starea lui căzută. ...

„Adam i-a învățat pe descendenții săi legea lui Dumnezeu, lege care a fost transmisă din aproape în aproape celor credincioși în toate generațiile care s-au succedat. Continua încălcarea a legii lui Dumnezeu a făcut necesar ca un potop de ape să vină peste pământ. Legea a fost păstrată de Noe și de familia lui care, pentru că au păzit-o au fost salvați printr-o minune a lui Dumnezeu, în corabie. Noe i-a învățat pe descendenții săi cele zece porunci. Domnul Și-a păstrat un popor pentru Sine Însuși de la Adam încoace, în ale căror inimi era scrisă legea Sa. El spune despre Avraam că „a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele.”...

„Dacă descendenții lui Avraam ar fi rămas separați de celelalte neamuri, ei nu ar fi fost seduși de idolatrie. ...

„Cei care au coborât la început în Egipt au fost doar câteva familii. Acestea au sporit până când au ajuns o mare mulțime. Unii dintre ei au fost atenți să îi învețe pe copiii lor despre legea lui Dumnezeu; dar mulți dintre israeliți au dat dovadă de așa multă idolatrie încât au ajuns să aibă idei confuze despre legea lui Dumnezeu. ...

„Ca să-i lase fără scuză, Domnul Însuși a binevoit să coboare pe Sinai, învăluit în slavă și înconjurat de îngerii Lui, și a făcut de cunoscut Legea Sa, a celor zece porunci, în cea mai sublimă și copleșitoare manieră. El nu a împuternicit pe nimeni ca să-i învețe Legea aceasta, nici măcar pe îngerii Săi, ci a rostit legea Sa cu voce tare în auzul întregului popor. Ba încă, nici chiar după aceea nu a încredințat-o memoriei scurte a poporului care era predispus să uite cerințele ei, ci a scris-o cu degetul Lui cel sfânt pe table de piatră. El a dorit să îndepărteze de ei orice posibilitate de a amesteca vreo

tradiție cu preceptele ei sfinte, sau de a confunda cerințele ei cu practicile oamenilor.

„Apoi El S-a apropiat și mai mult de poporul Său, care era atât de predispus să rățăcească, și nu a voit să-i lase doar cu cele zece precepte ale decalogului. I-a poruncit lui Moise să scrie, după cum avea să-i arate, rânduieli și legi, oferind îndrumări minuțioase în legătură cu ceea ce cerea ca ei să împlinească, și prin aceasta să păzească cele zece porunci pe care le gravase pe table de piatră. Aceste îndrumări și cerințe specifice au fost date ca să atragă pe omul supus greșelii, la ascultare față de legea morală, pe care este atât de predispus să o încalce.

„Dacă oamenii ar fi păzit legea lui Dumnezeu care a fost dată lui Adam după ce a căzut, a fost păstrată de Noe, și respectată de Avraam, nu ar fi fost nevoie de rânduiala tăierii împrejur. Iar dacă descendenții lui Avraam ar fi păzit legământul al cărui semn era tăierea împrejur, ei nu ar fi fost seduși niciodată de idolatrie, nici nu ar fi fost nevoie ca ei să sufere o viață de robie în Egipt. Ei ar fi păstrat în minte legea lui Dumnezeu, și nu ar fi fost necesar ca ea să fie vestită de pe Sinai, și gravată pe table de piatră. Și, dacă poporul ar fi trăit după principiile celor zece porunci, nu ar fi fost nevoie de instrucțiunile suplimentare date lui Moise.

„Moise a scris acele rânduieli și porunci ieșite din gura lui Dumnezeu pe când era cu El pe munte. Dacă poporul lui Dumnezeu ar fi ascultat de principiile celor zece porunci, nu ar fi fost nevoie de îndrumările specifice date lui Moise, pe care el le-a scris într-o carte, referitoare la datoria lor față de Dumnezeu și față de ceilalți. Îndrumările clare pe care Domnul le-a dat lui Moise în ce privește datoria poporului Său față de semenii lor, și față de cel străin, sunt principiile celor zece porunci simplificate și prezentate în mod clar, pentru ca ei să nu poată greși.

„Domnul a spus despre copiii lui Israel „pentru că n-au împlinit poruncile Mele, și au lepădat învățăturile Mele, au pângărit Sabatele mele, și și-au întors ochii spre idoli părinților lor. Ba încă le-am dat și legi care nu erau bune, și porunci prin care nu puteau să trăiască.” Din cauza neascultării continue, Domnul a anexat pedepse pentru încălcarea legii Sale, care nu erau bune pentru călcătorul legii, sau prin care acesta nu putea să trăiască în starea sa de rebeliune.

„Prin încălcarea Legii pe care Dumnezeu o dăduse cu atâta maiestate, în mijlocul unei slave de care nimeni nu se putea apropia, poporul a dovedit dispreț fățiș față de marele Dătător al legii, lucru pentru care pedeapsa era moartea.” – Spirit of Prophecy, vol.1, pag. 261-265. Vezi de asemenea Patriarhi și Profeti, cap. 32, par. 1-4.

Este adevărat că sistemul jertfelor a fost dat și acesta, adăugat, din pricina călcărilor de lege. Acest fapt este adevărat în ce privește jertfele originale, aduse de Adam și Avraam; este adevărat de asemenea în cazul sistemului levitic dat lui Israel în pustie. Acest fapt este declarat într-un pasaj citat în studiile anterioare, după cum urmează:

„După aceea („după cădere”) a fost instituit un sistem prin care se cerea jertfirea de animale, pentru a păstra în atenția omului căzut realitatea faptului că pedeapsa păcatului este moartea, lucru pe care șarpele o condusese pe Eva să nu-l creadă. Încălcarea legii lui Dumnezeu a făcut necesar ca Hristos să moară ca jertfă, și în felul acesta a făcut posibilă o cale prin care omul să scape de pedeapsă, și totuși onoarea legii lui Dumnezeu să fie păstrată.” – Spirit of Prophecy, vol. 1, pag. 261.

„Sistemul jertfelor, încredințat lui Adam, a fost de asemenea pervertit de urmașii lui. Superstiția, idolatria, cruzimea, și imoralitatea, au corupt slujba simplă și semnificativă pe care o rânduise Dumnezeu. Prin relațiile îndelungate pe care le-au avut cu idolatrii, poporul Israel a amestecat multe obiceiuri păgâne cu propria lor închinare; de aceea, Domnul le-a dat la Sinai instrucțiuni clare referitoare la slujbele legate de jertfe. După ridicarea cortului, El a comunicat cu Moise din norul de slavă aflat deasupra tronului îndurării, și a dat îndrumări complete în ce privește sistemul jertfelor, și formele de închinare ce trebuiau să fie menținute în sanctuar. În felul acesta a fost dată lui Moise legea ceremonială, și a fost scrisă de acesta într-o carte. Dar legea celor zece porunci rostită de pe Sinai a fost scrisă de Dumnezeu Însuși pe table de piatră, și a fost păstrată cu sfințenie în chivot.” – Patriarhi și Profeti, pag. 364.

În felul acesta, fie că este vorba de legea morală sau de legea ceremonială, este adevărat că a fost dată, adăugată, din pricina călcărilor de lege. Întrebarea, însă, este, la care lege se face referire în mod deosebit în propoziția din Gal. 3:19? Având în vedere

specificațiile amintite deja, cum că legea a fost „dată ... prin mâna unui mijlocitor,” precum și asocierea directă a textului cu cele din Evrei 12:20 și Deut. 5:22, trebuie să fie adevărat faptul că legea la care se face referire cu proeminență, este legea lui Dumnezeu, cele zece porunci, în forma lor scrisă pe tablele de piatră și în Biblie.

GALATENI 3:19 – 6 Martie, 1900 – „Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, ... și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.”

Declarația aceasta din Gal. 3:19 este identică în esență cu cea făcută de Ștefan prin ultimele lui cuvinte rostite înaintea Sinedriului, pe când aceștia erau gata să-l omoare cu pietre, „Pe care din prooroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit pe care L-ați vândut acum, și L-ați omorât. Voi, care ați primit Legea dată prin îngeri, și n-ați păzit-o!...” Fapte 7:52, 53.

Expresia lui Ștefan, că Legea a fost primită fiind „dată prin îngeri (by the disposition of angels)”, și expresia din Gal. 3:19, că Legea „a fost dată prin îngeri (was ordained by angels)”, sunt identice; cuvântul lui Ștefan tradus prin „disposition”, și cuvântul lui Pavel „ordained”, sunt exact același cuvânt grecesc, cu o simplă variație de timp gramatical. Cuvântul lui Ștefan este *diatage* iar cel al lui Pavel este *diatasso*.

Care lege putea fi aceea la care s-a referit cu precădere Ștefan atunci când, în contextul legii pe care nu o păziseră, i-a acuzat că sunt ucigași? Care lege este aceea care, cu precădere, nu este păzită de un ucigaș? Este Legea lui Dumnezeu, cele zece porunci, dintre care una spune, „să nu ucizi.” Și pentru că exact același cuvânt este folosit în Gal. 3:19, în exact același context, atunci despre care lege se poate spune că se face referire cu precădere, chiar dacă pot fi incluse și altele. A spune că nu este vorba de aceeași lege în ambele locuri, ar fi o violare flagrantă a scripturii clare. Iar, întrucât nu se poate pune la îndoială care este legea la care se referă Ștefan în mod deosebit, în același fel nu se poate pune la îndoială care este legea la care se referă în mod deosebit Gal. 3:19, întrucât exact același cuvânt folosit de Ștefan este folosit și aici, exact în aceeași legătură și exact în același sens.

Dar, care este ideea exprimată prin cuvintele „the disposition of angels,” „ordained by angels”? Rădăcina cuvintelor folosite de Ștefan și de Pavel este *tasso*, ceea ce înseamnă „a aranja, a ordona, a organiza”; „a pune în ordine, a așeza o armată” pentru paradă, sau „în ordine de luptă.” Astfel, declarația specifică din cele două pasaje spune că la darea legii despre care se amintește în cele două locuri, îngerii au fost așezați într-o formație plină de măreție, așa cum își aranjează un împărat armata, sau un general trupele; și că în prezența acestei formații ordonate a îngerilor lui Dumnezeu, legea în chestiune a fost dată prin mâna unui mijlocitor.

După cum a fost prezentat într-un studiu anterior, întrucât este doar „un singur mijlocitor între Dumnezeu și om, Omul Isus Hristos”, înseamnă că Hristos a fost Mijlocitorul prin a cărui mână a fost dată Legea. Scena este atinsă în Deut. 33:2: „Domnul a venit din Sinai, și a răsărit peste ei din Seir, a strălucit din muntele Paran, și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, având în dreapta Lui focul legii (fiery law – o lege care arde).” Din mâna Lui cea dreaptă a ieșit „legea care arde”, când a fost scrisă pe table de piatră, și de asemenea când au fost făcute tablele pe care a fost scrisă Legea de mâna cea de foc. Căci „Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu și scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table.” Exod 32:16.

După ce tablele acestea originale au fost sparte de Moise, cu toate că Moise a tăiat alte două table ca și cele dintâi, i s-a cerut să ducă aceste table pe munte; iar acolo, spune Moise, „ Domnul a scris pe table ce fusese scris pe cele dintâi, cele zece porunci care vă fuseseră spuse pe munte, din mijlocul focului, în ziua adunării; și Domnul mi le-a dat. M-am întors apoi și m-am pogorât de pe munte, am pus tablele în chivotul pe care-l făcusem, și ele au rămas acolo, cum îmi poruncise Domnul.” Deuteronom 10:4, 5.

În felul acesta, Legea celor zece porunci, în sensul cel mai deplin, a fost dată prin mâna Acelui „singur Mijlocitor între Dumnezeu și om, Omul Isus Hristos.” Nicio altă lege nu a mai fost dată în felul acesta. Alte legi au fost date lui Moise prin cuvânt, sau prin inspirație, legi pe care le-a scris cu propria sa mână. Însă nicio altă lege în afară de aceea scrisă pe tablele de piatră, nu a fost dată în, sau prin, mâna Mijlocitorului. Din mâna Acestuia a ieșit „legea care arde (focul legii – Cornilescu)”; și din mâna aceasta nu a mai ieșit

nicio altă lege. Iar atunci când din „dreapta Lui” a ieșit „focul legii”, de față au fost zeci de mii de sfinți. Acești „zeci de mii de sfinți” au fost marea și glorioasă adunare a îngerilor așezați în formație, desfășurați, puși în ordine de Împăratul cerului ca să privească și să onoreze această tranzacție minunată desfășurată cu ocazia aceea extraordinară.

Chiar și creștinii încă nu au priceput cu adevărat maiestatea și splendoarea actului de dare a legii pe Sinai; iar maiestatea și splendoarea sunt doar adevărata unitate de măsură ce arată importanța acestui eveniment. „Au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte; trâmbița răsuna cu putere”, „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se pogorâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor și tot muntele se cutremura cu putere. Trâmbița răsuna tot mai puternic.” „Tunetul Tău a izbucnit în vârtej de vânt, fulgerele au luminat lumea: pământul s-a mișcat și s-a cutremurat.” Psalmi 77:18. Iar din mijlocul acestei scene înfricoșătoare și pline de măreție, pe când „muntele era aprins, și flăcările se ridicau până în inima cerului”, când „era întuneric, nori și negură deasă” (Deut. 4:11), Domnul a rostit „cu glas tare pe munte, din mijlocul focului din nori și din negură deasă,” cele zece porunci, „fără să adauge ceva.” (Deut. 5:22). „Tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă” și „au cerut să nu li se mai vorbească (adauge).” După aceea, cu mâna sa de foc, „le-a scris pe două table de piatră și i le-a dat lui Moise.”

„Carăle Domnului se numără cu douăzecile de mii, cu mii și mii; Domnul este în mijlocul lor, venind din Sinai în locașul Său cel Sfânt.” Psalmi 68:17. „Îngerii lui Dumnezeu, de zece mii de ori zece mii, și mii de mii, înconjurau pe poporul lui Dumnezeu adunat în jurul muntelui, și erau peste tot deasupra lor. În felul acesta formau un cort viu uriaș, din mijlocul căruia era exclus orice înger rău, pentru ca niciun singur cuvânt ce urma să iasă din gura lui Isus să nu fie alterat în vreo minte, nicio singură sugestie de îndoială sau rău să nu fie însoțită vreunui suflet.”

În felul acesta, când legea a fost dată la Sinai, splendoarea Domnului și tot poporul au fost înconjurați de oastea cerească a îngerilor, desfășurată, ordonată, aranjată în formație. Heruvimi cu patru fețe și patru aripi, serafimi cu șase aripi, îngeri luminoși în care

strălucitoare de aur – toate aceste fapte numărându-se cu miile, erau însoțite de Maiestatea cerului, Mijlocitorul, din a cărei mână a ieșit pentru omul păcătos, cu iubire, măreața Sa Lege arzătoare a iubirii. Deut. 33:3. La darea Legii lui Dumnezeu, cele zece porunci, pe Sinai, a avut loc în mod sigur cea mai maiestuoasă scenă de după crearea lumii. Și aceasta este singura lege ce a fost dată vreodată prin mâna Mijlocitorului.

Cum poate să mai existe vreo îndoială că aceasta este Legea despre care se spune în Gal. 3:19 că a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, și că a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor?

GALATENI 3:19, - 13 Martie, 1900, - „Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța” căreia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.”

În fiecare expresie din versetul acesta, analizată cu atenție, am găsit că legea lui Dumnezeu – cele zece porunci în forma scrisă, așa cum au fost date pe Sinai, și cum sunt în Biblie, - este legea la care se face referire cu precădere, și este singura care împlinește toate cerințele tuturor specificațiilor despre care este vorba. Dar ce ni se spune acum despre această Lege – „până când avea să vină „Sămânța” căreia îi fusese făcută făgăduința?”

În Galateni sunt menționate două legi. Acest lucru este lămurit. Ambele au fost adăugate; și ambele au fost adăugate datorită călcărilor de lege. Însă, care este legea menționată cu proeminență în locul acesta, și în conexiunile versetului acesta? Aceasta este întrebarea.

Sunt și două venituri ale Seminței, care este Hristos; și este potrivit și cinstit să întrebăm: La care venire se face referire aici? De ce ar stabili unii, și ar fixa cu fermitate venirea din acest pasaj ca fiind o venire care cere ca o lege să fie de asemenea stabilită și fixată ca fiind legea din pasaj, măcar că nu se îndeplinesc cerințele pasajului în conexiunile lui? Acest lucru se face de obicei, și este marele defect ce apare în analiza uzuală a pasajului acesta al Scripturii.

Cei ce sunt dușmanii Legii lui Dumnezeu în orice formă, și care s-ar bucura ca ea să fie desființată în orice formă, dar care nu știu că Legea aceasta nu poate fi desființată cu niciun chip, răsucesc întotdeauna acest verset pentru a sluji acestei cauze teribil de greșite. Aceștia se prind cu zel de versetul acesta și hotărăsc că venirea Semînței amintită aici, este prima venire a lui Hristos. Ei nu privesc deloc dincolo de această singulară expresie; nu este în interesul lor să o facă; întrucât unicul folos pe care îl au din acest verset este acela de a-și susține hotărârea lor că Legea lui Dumnezeu a fost desființată. Așa (fac) dușmanii Legii lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, prietenii Legii lui Dumnezeu știu că este real faptul că a fost abolită o lege la cea dintâi venire a lui Hristos. Și pentru că aici este vorba despre o lege care a fost adăugată „până când avea să vină Sămânța,” prietenii aceștia ai legii lui Dumnezeu permit, ba chiar susțin pretențiile dușmanilor Legii lui Dumnezeu, care spun că venirea menționată aici este prima venire a lui Hristos: în consecință, legea care a fost abolită trebuie să fie legea la care se face aici referire. Însă trebuie mărturisit că acesta este un mod fragil de a înțelege lucrurile. Seamănă mai mult cu un fel de milogeală în fața chestiunii, decât cu un studiu real și cu descoperirea adevărului așa cum este în Cuvânt, de dragul adevărului. În realitate, nici în pasajul acesta, nici în vreuna dintre conexiunile acestuia, nu este nimic ce ar sugera abolirea vreunei legi. Subiectul în discuție este: pentru ce este Legea? Care este scopul, obiectul, ținta Legii?

Sunt două venituri ale Semînței. Cea de-a doua venire a lui Hristos este tot așa de reală ca și prima. Este oare imposibil ca a doua venire a semînței să fie venirea la care face referire pasajul? Mai sunt și alte expresii similare în Scriptură.

Spre exemplu, Ezechiel 21:27. Vorbind despre îndepărtarea diademei și coroanei împăratului lui Iuda, spune: „Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Și nu va mai fi până la venirea Aceluia care are drept la ea, și în mâna căruia o voi încredința. - KJV”. Care venire este aceasta? Răspunsul la întrebarea aceasta poate fi dat doar dacă luăm în considerare faptele, în acest caz. El a venit, dar în loc să primească coroana aceea, a primit o coroană de spini; în loc să fie așezat pe tronul acela, a fost ținut în piroane pe cruce. Așa ne putem da seama că nu la această venire se referă textul, ci la a doua Sa

venire va sta pe tronul tatălui Său David, și va avea multe coroane pe cap. Atunci „Împărăția lumii va trece în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.” Apoc. 11:15. Aceasta este venirea Aceluia care are drept la ea, despre care vorbește textul, și atunci îi va fi dată.

Sau, este scris că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. Sămânța a venit, și nu a zdrobit capul șarpelui, ci El însuși a fost zdrobit. Isaia 53:5. După ce a venit, și a fost zdrobit până la moarte, a înviat din morți și s-a înălțat la cer – cam la treizeci de ani după ce s-au petrecut aceste lucruri, a fost scris: „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre.”

În Daniel 2 este scris: „în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic.” Daniel 2:44. Cu toții știm că în general este susținut de predicatorii zilelor noastre că acest lucru s-a petrecut la prima venire a lui Hristos: că atunci s-a desprins piatra fără ajutorul vreunei mâini, și că se întinde în continuu până când va umple tot pământul. Dar NOI știm că încă pe când era aici, El a spus, „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, și „nu este de aici.” Ioan 18:36. Așa putem înțelege că versetul acesta se va împlini la a doua sa venire.

Atunci, de ce ni s-ar părea imposibil ca Gal. 3:19 să se refere la a doua Sa venire? Priviți situația așa cum este în text, cu tot contextul lui:

„Până când avea să vină „Sămânța” căreia îi fusese făcută făgăduința.” Care făgăduință? Făgăduința moștenirii, indiscutabil, căci este scris: „Căci dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam. Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina calcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța” căreia îi fusese făcută făgăduința.” Este stabilit de Cuvântul însuși că făgăduința despre care este vorba, este făgăduința moștenirii. Și, oricare ar fi legea menționată aici, a fost dată, adăugată, până când are să vină Acela căruia i-a fost făcută făgăduința moștenirii.

A primit ceva din moștenire la prima Sa venire? Nu. Nu a primit mai mult decât a primit Avraam, acela căruia i-a fost

deopotrivă făcută făgăduința. El nu a avut „unde să-Și plece capul.” Despre el a fost la fel de adevărat ca și despre Avraam, că „din țara aceea nu i-a dat nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc.”

Observați, mai ales, faptul că expresia spune: „Până când avea să vină „Sămânța” căreia” – nu despre care a fost făcută făgăduința, ci CĂREIA – „îi fusese făcută făgăduința.” Aceasta înseamnă că făgăduința amintită i-a fost făcută Acestuia personal, și nu a fost făcută cuiva, referitoare la El. Însă, textul stabilește faptul că făgăduința este făgăduința moștenirii. Făgăduința aceasta a fost făcută lui Avraam și seminței lui, care este Hristos. Și a fost făcută atunci când a fost făcută lui Avraam. Dar, mai târziu, a fost făcută și Seminței însăși, în persoană, care este Hristos. Citiți aceasta în psalmul doi: „Eu voi vesti Hotărârea Lui” - zice Unsul -, „Domnul Mi-a zis: „Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut.

Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire!” Psalmi 2:7,8. Aici avem făgăduința moștenirii făcută direct seminței, care este Hristos.

Când se împlinește făgăduința aceasta? Dacă ceva trebuie să fie făcut, sau instituit, „până când are să vină „Sămânța” CĂREIA” i-a fost făcută făgăduința, atunci, care venire este cea adevărată și singura ce poate fi luată în mod logic în considerare? – În mod clar, venirea ce va avea loc odată cu primirea moștenirii despre care este vorba în făgăduință, și singura în legătură cu care are interes făgăduința.

De aceea, luând în considerare ce declară Scriptura în mod clar despre făgăduință, - că este făgăduința moștenirii, - și luând în considerare că făgăduința aceasta se referă și ține în mod special, și mai presus de tot, de a doua venire a Lui, este evident că a doua venire a lui Hristos, mai degrabă decât prima, este cea amintită în expresia „până când avea să vină „Sămânța” căreia îi fusese făcută făgăduința.”

Întrucât în fiecare expresie din verset am văzut că Legea lui Dumnezeu, așa cum a fost dată pe table de piatră la Sinai, și așa cum este în Biblie, este cea la care se face referire cu precădere, și singura care îndeplinește toate specificațiile tuturor expresiilor; iar întrucât venirea la care face referire expresia este venirea ce are legătură cu moștenirea și cu luarea ei în stăpânire, aceasta stabilește dincolo de

orice posibilitate de contestare că Legea lui Dumnezeu, cele zece porunci, așa cum au fost date pe table de piatră și în Biblie, trebuie să rămână în deplină putere și obligativitate până la a doua venire a lui Hristos și sfârșitul lumii. Și știm cu toții că nu va fi desființată atunci.

Întotdeauna este adevărat că acele versete asupra cărora Satana își fixează atenția și pe care le folosește cu cea mai mare tenacitate pentru a dovedi desființarea Legii lui Dumnezeu, sunt tocmai acelea care, dacă sunt înțelese corect, se dovedesc cele mai concludente și arată în modul cel mai frumos integritatea și obligativitatea ei veșnică.

Să vedem subiectul mai departe. Moștenirea este cea la care se referă făgăduința. Dar de ce este legată moștenirea? În mod limpede, și doar, de legământul lui Dumnezeu făcut cu Avraam – legământul cel veșnic. Observați din context că „un testament (legământ – adică legământul făcut cu Avraam, legământul cel veșnic) pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința (făgăduința făcută în acel legământ) să fie nimicită, de Legea venită după patru sute treizeci de ani.” Gal. 3:17.

După cum am văzut într-un studiu anterior, moștenirea este marele subiect în legământul încheiat cu Avraam, legământul veșnic. Într-adevăr, legământul încheiat cu Avraam a fost făcut de Dumnezeu ca o garanție oferită lui Avraam că el va moșteni ceea ce a promis Dumnezeu. Căci, după ce Dumnezeu i-a făcut făgăduința, Avraam a spus, „prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?” Drept răspuns, Dumnezeu a făcut împreună cu el, și a intrat împreună cu el în legământul sângelui, prin care și-a oferit viața ca garanție a faptului că făgăduința moștenirii nu va da greș cu niciun chip. Geneza 15: 8,18.

Așa cum am mai văzut în studiile anterioare, tot ceea ce a venit după ce a fost făcut legământul, a fost ca o binecuvântare pentru oameni, ca să-i facă în stare să ajungă la plinătatea legământului și la moștenirea a cărei garanție este legământul cel veșnic. Și tocmai acesta a fost scopul pentru care a fost dată Legea lui Dumnezeu pe tablele de piatră, și în Biblie.

Căci, dacă oamenii ar fi păzit legământul, „ar fi păstrat legea lui Dumnezeu în mintea lor, și nu ar mai fi fost nevoie să fie

proclamată de pe Sinai, sau gravată pe table de piatră.” Rolul Legii, scrisă și dată oamenilor în felul acesta, aducând fărădelegea la cunoștință, făcând să se înmulțească păcatul, a fost și este acela ca oamenii să găsească la Hristos un har și mai îmbelșugat, - pentru ca prin El să poată ajunge la plinătatea aceluia legământ veșnic încheiat cu Avraam, și astfel la moștenirea a cărei garanție o constituie legământul.

A admite că venirea Seminței căreia îi fusese făcută făgăduința, este a doua venire a lui Hristos, și nu prima – aceasta dă ocazie Legii lui Dumnezeu în forma ei scrisă, să-și îndeplinească marele ei rol, acela de a aduce pe oameni, prin credința în Hristos, la plinătatea acestui legământ veșnic. Plinătatea acestui legământ veșnic este neprihănirea lui Dumnezeu – păzirea „poruncilor și a credinței lui Isus.” Iar oamenii trebuie să fie aduși la plinătatea acestui legământ ca să poată primi moștenirea, pentru care legământul cel veșnic stă ca garanție.

Că această vedere este cea corectă, și că este adevărul în această chestiune, este întărit de faptul că legământul cel veșnic nu se vede în toată plinătatea lui în cei credincioși. Până la a doua venire a lui Hristos; adică, până când nu vine cu adevărat Sămânța căreia i-a fost făcută făgăduința moștenirii.

Una dintre prevederile acestui legământ veșnic este aceea că, „voi pune Legea Mea înăuntrul lor, și o voi scrie în inimile lor.” Prevederea aceasta nu va fi îndeplinită în plinătatea ei până când, prin Solia Îngerului al Treilea, oamenii nu sunt conduși la păzirea efectivă a „poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus,” așa încât Domnul, privind din cer către ei, să poată spune cu perfectă dreptate, „aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

O altă prevedere a legământului este aceea că, „nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul!” Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei.” Evrei 8:11. Cu toate că trăim în timpul noului legământ tot așa de real cum a trăit Avraam, încă nici lumea, nici noi, nu am ajuns în acea stare în care să nu mai fie necesar ca vreun om să-l învețe pe vecinul sau pe fratele său, zicând, „cunoaște pe Domnul!” Nici această parte a legământului veșnic nu va fi atinsă în

plinătatea ei până când, prin binecuvântarea și puterea lui Dumnezeu prezente în Solia Îngerului al Treilea, taina lui Dumnezeu se va sfârși. Col. 1:26, 27; Apoc. 19:7.

Nu este necesar să luăm aici pe rând toate expresiile noului legământ. Acestea sunt destule ca să ilustreze adevărul că legământul cel veșnic, noul legământ, legământul încheiat cu Avraam, care este garanția moștenirii promise Seminței, nu va ajunge la plinătatea lui în cei care îl acceptă, până la a doua venire a lui Hristos.

Dacă acest fapt nu se vede suficient de clar din versetele prezentate, sau nu este suficient de convingător, haideți să citim următoarele fraze, din mărturia lui Isus, care este Spiritul Profetiei:

„Dumnezeu a ales să-Și elibereze poporul la miezul nopții. Pe când cei răi își bat joc de ei, deodată se arată soarele, strălucind cu toată puterea sa, în timp ce luna rămâne pe cer. Cei răi privesc scena cu uimire, pe când sfinții văd cu bucurie solemnă vestitorii eliberării lor. Semne și minuni urmează în succesiune rapidă. Totul pare să iasă din fâgașul natural. Șuvoaietele încetează să mai curgă. Nori grei și întunecați se ridică și se izbesc unul de altul. Dar printre ei se vede un loc liniștit, plin de strălucire, de unde vine glasul lui Dumnezeu ca un sunet de ape multe, făcând să se cutremure cerul și pământul. Are loc un mare cutremur de pământ. Mormintele se deschid, iar cei ce au murit în credință sub Solia Îngerului al Treilea, păzind Sabatul, ies din paturile lor de țărână, proslăviți, ca să audă legământul de pace pe care Dumnezeu îl face cu cei ce au păzit legea Sa.

Cerul se deschide și se închide, plin de freamăt. Munții se clatină cum se clatină trestia în vânt, și aruncă pietre colțuroase peste toate împrejurimile. Marea fierbe ca un cazan, și aruncă pietre pe uscat. În timp ce Dumnezeu rostește ziua și ceasul venirii lui Isus, și vestește legământul cel veșnic cu poporul Său, El rostește o frază, apoi face pauză, în timp ce cuvintele se rostogolesc pe pământ. Israelul lui Dumnezeu privește cu ochii țintă în sus, ascultând cuvintele care ies din gura lui Iehova și se rostogolesc pe pământ ca bubuitul tunetelor celor mai puternice ... Cei răi nu pot privi asupra lor (a sfinților), din cauza slavei. Când binecuvântarea fără sfârșit este rostită asupra celor ce au onorat pe Dumnezeu, păzind în sfințenie Sabatul Lui, se aude un sunet puternic de biruință asupra fiarei și chipului ei.” Early Writings, pag. 145, 146.

Citatul ce urmează, deși cuprinde în esență ceea ce spune citatul anterior, conține de asemenea declarații care fac să merite să fie tipărit în legătură cu acesta:

„Cu strigăte victorioase, răutăcioase, rostind blesteme, gloate de oameni răi sunt gata să se arunce asupra prăzii lor, când, iată, se lasă pe pământ un întuneric adânc, mai adânc decât întunericul miezului de noapte. Apoi un curcubeu, strălucind de slavă de la tronul lui Dumnezeu cuprinde cerurile și pare să înconjoare fiecare grupă care se roagă. Mulțimile înfuriate se opresc dintr-o dată. Strigătele lor batjocoritoare se sting. Ținta furiei lor criminale este uitată. Cu presimțiri îngrozitoare, ei privesc pierduți simbolul legământului lui Dumnezeu, și ar vrea să fie ascunși de strălucirea aceea copleșitoare. ... În mijlocul cerului înfuriat se vede un mic spațiu limpede, de o slavă ce nu se poate descrie, de unde vine glasul lui Dumnezeu, ca un sunet de ape multe: „S-a sfârșit.” Glasul acesta zguduie cerurile și pământul. Se produce un mare cutremur de pământ „așa cum nu a mai fost de când sunt oamenii pe pământ, un cutremur așa de mare și de puternic.” ... Se deschid morminte, și „mulți din cei ce dorm în țărâna pământului”, „sunt înviați, unii pentru viață veșnică, alții pentru rușine și ocară veșnică.” Toți cei ce au murit în credința Soliei Îngerului al Treilea ies din mormânt, glorificați, ca să audă legământul lui Dumnezeu de pace cu cei ce au păzit legea Sa.

Glasul lui Dumnezeu se aude din cer, declarând ziua și ora venirii lui Isus, și vestind legământul cel veșnic cu poporul Său. ...

În curând, la răsărit apare un nor mic și negru, de mărimea jumătății palmei unui om. Este norul care înconjoară pe Mântuitorul, și care, de la distanță, pare a fi înfășurat în întuneric. Poporul lui Dumnezeu știe că acesta este semnul Fiului Omului. În liniște solemnă ei privesc numai spre el, cum se apropie din ce în ce mai mult de pământ, devenind din ce în ce mai luminos și mai strălucitor, până când ajunge un mare nor alb, având sub el o slavă cum este focul mistuitor, și deasupra, curcubeul legământului.” – Great Controversy, pag. 635, 641.

După ce sfinții lui Dumnezeu ajung astfel la plinătatea legământului cel veșnic, legământul încheiat cu Avraam, după ce scopul pentru care a fost dată Legea pe Sinai și în Biblie, este astfel

îndeplinit, Legea nu va fi desființată, ci va fi păstrată în minte și în inimă, în suflet, așa cum au păstrat-o Adam, Enoh, Noe și Avraam, pe când încă nu a fost „necesar să fie proclamată de pe Sinai, sau scrisă pe table de piatră.” În loc de a fi desființată atunci, ea va fi respectată și va fi trăită mai pe deplin și în mod mai desăvârșit de oameni, decât oricând până atunci.

Aceasta este „pentru ce este Legea?” Acesta este motivul pentru care „a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până avea să vină Sămânța căreia îi fusese făcută făgăduința (moștenirii), și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.”

Suntem foarte convinși că adventiștii de ziua a șaptea încă pot face mult studiu de valoare și folositor asupra textului din Gal. 3:19, și asupra restului din capitol, precum și întregii cărți, mai mult decât am studiat noi vreodată, sau altcineva.

GALATENI 3:21, 22 – 20 Martie, 1900 – „Atunci oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege. Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.”

Nu este posibil ca Legea să fie împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu. Deoarece, dacă Dumnezeu a făcut o făgăduință, de ce ar da altceva împotriva făgăduinței, și cum ar putea să facă așa? De ce ar dori să slăbească sau să îngreiească propria SA făgăduință? De aceea acel „nicidecum”, este spus împotriva oricărei sugestii de acest fel. În loc ca Legea să fie împotriva făgăduinței, după cum am văzut iar și iar, ea este un ajutor pentru oameni ca să ajungă la împlinirea făgăduințelor.

Motivul divin expus aici, pentru care Legea nu este împotriva făgăduinței, este acela că „Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața,” atunci „într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege.” Și dacă neprihănirea ar veni din Lege, atunci nu ar fi nevoie de nicio făgăduință. Într-adevăr, atunci făgăduințele nu și-ar fi avut rostul. Întrucât „celui ce lucrează (celui ce obține neprihănirea din Lege), plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat.”

Dacă neprihănirea ar putea fi obținută făcând fapte bune, ar intra în posesia celui ce o lucrează, prin însuși actul lucrului înfăptuit.

Și odată ce o are în posesie, nu mai încapă loc pentru făgăduința că o va primi. Iar dacă neprihănirea ar putea fi obținută făcând fapte bune, atunci răsplata neprihănirii ar fi meritată, așa că ar fi ceva datorat; și dacă ar fi oprită față de cel ce o merită, și căreia îi este datorată, aceasta ar fi o nedreptate. Așadar, dacă neprihănirea s-ar obține din Lege, nu ar mai fi loc pentru făgăduință; căci chiar faptul de a promite unei persoane ceva ce deja merită, și ceva ce deja îi este datorat, înseamnă a reține față de persoana aceea lucrul meritat și datorat, iar aceasta ar fi o nedreptate.

De aceea, oricum ne-am gândi, dacă neprihănirea ar putea fi obținută din Lege, atunci Legea ar fi împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu. Iar ca un om să aștepte neprihănire de la Lege, prin faptul că face așa, pune Legea împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu. Însă în fața tuturor ideilor de a obține neprihănirea din Lege, Domnul așează acel „nicidecum”, sau, cum este în limba engleză „God forbid” – KJV, adică „să ne ferească Dumnezeu” să punem Legea împotriva făgăduinței.

Un alt motiv arătat pentru care neprihănirea nu se poate obține din Lege, este acela că Legea nu poate da viață. „Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața,” atunci „într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege.” În felul acesta este certificat prin cuvântul lui Dumnezeu că neprihănirea și viața vin din exact aceeași sursă, și în exact același fel: și anume ca un dar fără plată al lui Dumnezeu, oferit prin puterea Sa creatoare întrucât El este Autorul și Domnul vieții.

Nu este nicio Lege care să poată da oamenilor viață, întrucât toți oamenii și-au pierdut viețile prin faptul că au încălcat cea mai înaltă Lege a universului – legea lui Dumnezeu. Și pentru că toți oamenii au călcat legea cea mai înaltă din univers și astfel și-au pierdut viețile, nicio lege inferioară acesteia nu poate să le dea viața. Nici măcar Legea aceasta, cea mai înaltă, nu poate să le dea viața; și aceasta deoarece, întrucât au încălcat-o și și-au pierdut viețile, fiind păcătoși și condamnați la moarte, nu le este cu putință să o respecte, ci nu pot decât să continue să o încalce. Așa că, pentru oameni nu este viață în nicio lege.

Este adevărat că Legea „trebuia să dea viața,” dar din cauza faptului că a fost încălcată, „a pricinuit moartea.” Rom. 7:10. Este

adevărat că este scris: „Cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele”. „Nu este niciun om neprihănit, nici unul măcar.” „Toți s-au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.” Rom. 3:10, 12.

Dar, Domnul să fie binecuvântat, „ceea ce Legea nu putea să facă, întrucât era slăbită din cauza trupului” – slăbită din cauza păcătoșeniei trupului – „a făcut Dumnezeu trimițând pe Fiul Său în asemănarea trupului păcătos”. „Ceea ce Legea nu putea să facă”, - nu putea să facă acel lucru pentru care fusese rânduită, nu putea să dea viață, - „a făcut Dumnezeu trimițând pe Fiul Său.” În asemănarea cârnii păcătoase El, „din pricina păcatului, a condamnat păcatul în trup; pentru ca neprihănirea Legii să poată fi împlinită în noi, cei care nu umblăm după trup, ci după Duhul.” Rom. 8:3,4 – KJV. „Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.” Romani 6:23.

De aceea, „Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.” Iar singurul mod în care cineva poate fi „închis sub păcat” este de către legea lui Dumnezeu – lege aceea prin care „vine cunoștința păcatului.” Întrucât Scriptura i-a închis astfel pe toți sub păcat, pentru ca – cu scopul ca – făgăduința ce se obține prin credința în Isus Hristos să fie dată celor ce cred, este foarte clar că, în loc ca Legea să fie împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu, este mijlocul dat de Dumnezeu pentru ca oamenii să ajungă la deplina siguranță a făgăduințelor lui Dumnezeu, ce se obține prin credința lui Isus Hristos.

De aceea, Legea aceasta nu poate fi desființată mai mult decât pot fi desființate făgăduințele lui Dumnezeu, și mai mult decât poate fi desființată credința lui Isus. Iar oricine vrea să desființeze Legea aceasta, prin argument sau prin gând, prin argumentul sau gândul acela desființează făgăduințele lui Dumnezeu și credința lui Isus, și astfel distruge calea mântuirii lui Dumnezeu pentru oameni. Însă aceasta nu poate fi distrusă în realitate – ci doar în experiența individuală a oamenilor. Iar a distruge calea mântuirii lui Dumnezeu în experiența individuală, înseamnă a lucra pentru distrugerea eternă a sufletului. De aceea pretenția că Legea lui Dumnezeu – cele zece

porunci – este desființată, este eroarea cea mai uluitoare și distructivă care poate fi întreținută de cineva.

GALATENI 3:23 – 27 Martie, 1900, - „Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită.”

Versetul acesta repetă, cu alte cuvinte, ideile specifice din cele două versete imediat anterioare. Versetul 21 declară că Legea nu este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu, și arată că este un ajutor pentru a ajunge la plinătatea făgăduințelor care sunt în Hristos. Versetul 22 declară că „Scriptura a închis totul sub păcat”, și a făcut aceasta în același scop. Și care este scopul? „Pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.”

„Prin Lege vine cunoștința păcatului,” și Legea celor zece porunci este cea prin care vine cunoștința păcatului. Deci, pentru că „Scriptura a închis totul sub păcat” și „prin Lege vine cunoștința păcatului,” înseamnă că Scriptura a închis totul sub Lege. Și a închis totul sub Lege pentru ca „făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.”

Așadar, Legea aceea prin care vine „cunoștința păcatului” – prin Legea aceasta „Scriptura a închis totul sub păcat.” Iar pentru că prin Legea aceasta este închis totul sub păcat pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos, de aceea, așa cum este declarat în versetul anterior, Legea nu este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu, ci este un ajutor pentru toți oamenii, ca să ajungă la făgăduință, prin credința în Isus Hristos.

Același gând este urmărit și în versetul pe care îl studiem acum, și anume: „Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii.” Sub paza cărei Legi? În mod clar, sub Legea aceea prin care Scriptura a închis totul sub păcat. Așa după cum este spus în alt loc: „Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.” Aceasta este starea fiecărui suflet de pe pământ, înainte ca credința să ajungă la el. Dar când credința vine la el, când se trezește pentru a exercita credința, atunci, se manifestă „o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege ... și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în

Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire.” Romani 3:19-22. În felul acesta este adevărat, și în felul acesta, toți sunt închiși sub păcat și ținuți sub Lege până când credința în Isus Hristos îi eliberează.

Mai este o expresie în verset, care trebuie remarcată în mod deosebit, și anume, că „eram închiși.” Eram „sub Lege,” „închiși.” Eram „sub paza Legii, închiși.” Înainte de venirea credinței este vremea când eram „sub paza Legii, închiși.” Și „Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită.”

Cum eram noi închiși? – „sub paza Legii (sub Lege – KJV), închiși.” Dar a fi sub Lege înseamnă a fi „vinovat înaintea lui Dumnezeu.” Rom. 3:19. A fi „sub Lege” înseamnă a fi sub stăpânirea păcatului. Rom. 6:14. Iar pentru că noi eram „sub Lege, închiși,” înseamnă că este Legea cea care ne-a închis. Dar care Lege este aceasta? - este aceeași Lege din versetele anterioare, prin care „Scriptura a închis totul sub păcat.” Iar unica Lege prin care cineva poate fi închis sub păcat, este Legea aceea prin care „vine cunoștința deplină a păcatului”, și aceasta este legea lui Dumnezeu, legea celor zece porunci.

Legea prin care, în versetul 22 eram „închiși sub păcat” este aceeași Lege prin care, în versetul 23 „eram sub paza Legii, închiși.” Și din aceste expresii similare, reiese că a fi „sub Lege” înseamnă a fi „sub păcat”, deoarece a fi „închis sub păcat” înseamnă a fi „sub paza Legii, închis;” a fi „închis sub Lege” înseamnă a fi „închis sub păcat.” Iar unica Lege prin care cineva poate fi închis sub păcat, este doar Legea aceea prin care vine cunoștința păcatului; iar Legea aceasta este Legea lui Dumnezeu, Legea celor zece porunci.

De aceea, întrucât toți sunt închiși sub păcat, pentru ca făgăduința să poată fi dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos; și întrucât Legea celor zece porunci este unica Lege prin care cineva poate fi închis sub păcat, este cert că Legea aceasta nu este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu, ci este singurul mijloc sigur prin care se poate ajunge la adevărata credință, și astfel la plinătatea făgăduințelor în Hristos.

GALATENI 3:21-23, - 3 Aprilie, 1900, - „Atunci oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege. Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos. Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită.”

Toți erau „închiși sub păcat.” Și toți erau „sub Lege, închiși.” Toți erau „sub Lege” prin faptul că erau „sub păcat.” Iar unicul mod posibil prin care cineva poate fi sub păcat, este prin legea aceea prin care vine „cunoștința păcatului.” Rom. 3:20; 7:7. Prin Legea aceea care este „puterea păcatului.” 1Cor. 15:56. Prin legea aceea care arată că „păcatul” este „fărădelege (călcarea legii)” I Ioan 3:4. Legea aceasta este Legea care spune „să nu poftești.” Rom.7:7-13. Și aceasta este Legea lui Dumnezeu, a celor zece porunci. Acest fapt este așa de sigur că nu mai încape nicio îndoială.

La fel de sigur este faptul că legea ceremonială, a darurilor și jertfelor, nu a fost rânduită niciodată pentru a închide pe cineva sub Lege, și nici nu poate face asta. Dimpotrivă, aceasta era, pentru timpul acela, mijlocul de a ieși de sub Lege. Remarcați ca ilustrație exemplul următor, în ce privește legea ceremonială:

„Dacă toată adunarea lui Israel a păcătuیت, ... făcând împotriva uneia din poruncile Domnului lucruri care nu trebuiesc făcute, și făcându-se astfel vinovată, și dacă păcatul săvârșit s-a descoperit, adunarea să aducă un vițel ca jertfă de ispășire, și anume să-l aducă înaintea cortului întâlnirii. Bătrânii adunării să-și pună mâinile pe capul vițelului înaintea Domnului, și să junghie vițelul înaintea Domnului. Preotul care a primit ungerea, să aducă din sângele vițelului în Cortul Întâlnirii; ... Astfel să facă preotul ispășire pentru ei, și li se va ierta.” Levitic 4:13-20.

Să privim această ilustrație, și să o analizăm pas cu pas:

(a) Adunarea a păcătuیت. Cum?

(b) Au făcut ceva „împotriva uneia din poruncile Domnului.” Care porunci ale Domnului?

(c) „poruncile Domnului privitoare la lucruri care nu trebuie făcute – KJV.” Care sunt poruncile Domnului privitoare la lucrurile ce nu trebuie făcute?

(d) Foarte clar, sunt acestea: „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.” „Să nu-ți faci chip cioplit.” „Să nu iei în deșert Numele Domnului.” „Ziua a șaptea este Sabatul Domnului, Dumnezeului tău; să nu faci nicio lucrare în ea.” „Să nu ucizi.” „Să nu comiți adulter.” „Să nu furi.” „Să nu mărturisești strâmb.” „Să nu poftești.”

(e) Dacă au păcătuit făcând ceva împotriva uneia dintre aceste porunci, împotriva Legii Domnului, se „faceau vinovați.” După ce păcatul era adus la cunoștința lor, vinovăția aceasta era și mai mult arătată – pentru ca „păcatul, prin poruncă să se vadă nespus de păcătos.” Atât timp cât ei rămâneau în atitudinea și poziția aceasta, rămâneau sub vinovăție, „închiși sub păcat.” Atât timp cât rămâneau așa, rămâneau tot mai vinovați, și erau „sub paza Legii, închiși.” Însă, nu trebuiau să rămână „închiși sub păcat”, „sub paza Legii, închiși”, ținută ca „vinovați”. Nu trebuiau să rămână așa, deoarece:

(f) EXISTA O CALE DE IEȘIRE. Calea aceasta de ieșire, singura cale de ieșire, era calea jertfei și a sângelui jertfei, împreună cu slujirea preotului care făcea „ispășire.”

(g) Căci dacă jertfeau vițelul, iar preotul făcea ispășire cu sângele vițelului, păcatul le era iertat.

(h) Iar odată ce păcatul le era iertat, erau liberi. Nu mai erau vinovați, nu mai erau „închiși sub păcat,” nu mai erau „sub paza Legii, închiși.” Erau scoși afară și eliberați; pentru că fuseseră uniți din nou cu Dumnezeu, pentru că fusese făcută ispășirea (împăcarea).

Toată această cale a jertfei și arderii de tot, era calea credinței. Era calea făgăduinței. Iar calea aceasta era, și era disponibilă, doar pentru aceia care erau „vinovați” de „păcat”, întrucât aceștia erau „închiși sub păcat.” Jertfa și sângele erau expresia credinței în jertfa și sângele lui Isus Hristos. Iar slujirea preotului, și ispășirea făcută, erau exemplul și umbra slujirii lui Hristos, Marele Preot, și a ispășirii pe care o face El.

Această cale a jertfei și arderii de tot, era calea credinței lui Isus Hristos. Calea aceasta a credinței lui Isus Hristos, era calea de ieșire pentru cei ce erau „vinovați” de „păcat”, și care în felul acesta erau „închiși sub păcat.” Ei erau vinovați de păcat, și astfel „închiși sub păcat,” din cauză că făcuseră ceva împotriva vreuneia dintre poruncile lui Dumnezeu privitoare la lucruri care nu trebuie făcute. Și aceste porunci sunt cele zece porunci.

De aceea, Scriptura face să fie indiscutabil faptul că, prin legea celor zece porunci, care arată vinovăția, ei erau „închiși toți sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.”

Acum: jertfa și arderea de tot i-au condus la credință, sau credința i-a condus la jertfă și ardere de tot? Singurul răspuns ce se poate da este că, după toate dovezile posibile, credința i-a condus la jertfă. Se poate pune la îndoială acest fapt, când este scris: „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă ... prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit.” Evrei 11:4? Credința este cea care l-a condus să aducă jertfă, pe Abel și pe toți ceilalți ce au fost primiți de Dumnezeu.

Dar ce i-a condus la CREDINȚA aceea care i-a condus la jertfă? – Cunoștința păcatului lor – convingerea că sunt „vinovați.”

Dar ce anume le-a dat cunoștința păcatului lor? Ce anume le-a produs convingerea că sunt vinovați? – Faptul că „au făcut ceva împotriva uneia dintre poruncile Domnului privitoare la lucruri care nu trebuie făcute.”

Astfel, „înainte de venirea credinței”, ei, ca toată omenirea, „erau sub paza Legii, închiși pentru credința care avea să fie descoperită.” Ei erau „închiși pentru credință”, pentru credința exprimată prin jertfa și arderea de tot, întrucât nu era altă cale de ieșire din vinovăția păcatului lor. Și nu era altă cale de ieșire, pentru că „nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” Fapte 4:12.

GALATENI 3:22, 23, - 19 Aprilie, 1900, --Cuvântul grecesc tradus prin „închis”, este „sunekleisan”, și înseamnă „a închide, a întemnița, a încorseta, a îngrădi.” În Luca 5:6 este tradus prin „prins”, în propoziția care spune că „după ce le-au aruncat, au prins o așa de mare mulțime de pești.”

Întrucât aceasta este Legea prin care vine cunoștința păcatului, - căci nu este cu puțință ca vreo altă Lege să închidă oamenii sub păcat, - se pune întrebarea: Cum închide pe oameni Legea lui Dumnezeu, cele zece porunci?

Țineți minte că omenirea „Toți s-au abătut”, „nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar;” și „nu este nici unul care

să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu.” Rom. 3:10-18. De aceea, dacă vreunul ajunge vreodată pe cale, aceasta se întâmplă doar pentru că Dumnezeu îi caută. Și dacă Dumnezeu îi caută, o face ca să-i aducă la El. Dar pentru că toți sunt sub păcat, pentru a-i aduce la El, îi aduce la neprihănire. Întrucât caracterul oamenilor este cu totul rău, pentru a-i aduce la cunoașterea de El, Domnul îi aduce la cunoașterea unui caracter care este cu totul bun.

Pentru că omul este vândut păcatului, este rob al păcatului, stăpânit de o minte care este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, care „nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu se poate supune.” Tot ce face el este rău, prin natura lucrurilor. Atunci, cum poate Domnul să-l aducă pe calea cea dreaptă, dacă este abătut din drum, rob sub o putere, și stăpânit de o natură, prin care face numai rău? Ca să poată ajunge la om acolo unde este acesta, Domnul a formulat pentru om o transcriere a propriului Său caracter, în așa fel încât să fie în mod special adaptată la starea și nevoile omului așa cum sunt acestea. Transcrierea aceasta a caracterului lui Dumnezeu este formulată în Legea lui Dumnezeu – cele zece porunci în forma scrisă, așa cum au fost date la Sinai, pe table de piatră, și cum sunt în Biblie.

A fost necesar ca Domnul să prezinte Legea Sa, transcrierea caracterului Său, în forma aceasta, din cauza păcatului aflat în esența omenirii. Căci „dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtișagurile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia.” Marcu 7:21, 22. Întrucât așa este natura și starea confirmată a tuturor oamenilor, acesta este motivul pentru care legea lui Dumnezeu, așa cum a intrat în forma ei scrisă, „nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb, și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase.” 1Tim. 1:9, 10. Aici este inclus principiul fiecăreia dintre cele zece porunci, precum și încălcarea lor.

Fiind astfel intrată Legea lui Dumnezeu, ea vine la fiecare om, și îi spune să nu facă acele lucruri pe care le face în mod natural, și care vin dinăuntru lui ca să le facă. În inima lui are pornirea de a

ucide. Dar în față are cuvântul: „să nu ucizi.” În inima lui este pornirea de a comite adulter; dar în față are cuvântul: „să nu comiți adulter.” În inima lui este pornirea de a fura, dar are cuvântul: „să nu furi.” În inima lui este mărturisirea falsă, dar în față îi stau cuvintele: „să nu mărturisești strâmb.” În inimă are pofta, dar acolo sunt cuvintele: „să nu poștești.” În inima lui este pornirea de a dezonora pe tatăl său și pe mama sa; dar în față îi stau cuvintele: „cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.” În inima lui îi vine ușor să meargă înainte, folosind tot timpul care există, ziua Domnului ca și pe celelalte zile, nesocotind pe Dumnezeu; dar cuvântul îi spune: „ziua a șaptea este Sabatul Domnului, Dumnezeului tău; să nu faci nicio lucrare în ea.” În inima lui are ceea ce îl face să ia Numele Domnului în deșert; dar există cuvintele: „să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău.” În inimă are pornirea de a avea alți dumnezei în afară de Domnul, dar în față are cuvântul: „să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.” În închipuirea rea a inimii sale, are dorința de a formula într-o imagine ideea lui despre Dumnezeu; dar are cuvântul care îi spune: „să nu-ți faci chip cioplit.”

În felul acesta, Legea lui Dumnezeu întâlnește pe orice om din lume exact acolo unde este și, prin acel „să nu” imperativ al ei, îl oprește ca să nu facă ceea ce este natural pentru el să facă. În felul acesta, omul este închis cu el însuși, și este „întemnițat” împreună cu păcatele lui, „sub paza Legii, închis.” În felul acesta este descoperită omului cunoașterea de el însuși, care este cunoștința păcatului: se vede pe el însuși că este îngrozitor de rău. În el se trezește dorința după ceva mai bun, și tânjește să scape de eul lui nespus de păcătos. Este dezgolit de orice resursă din interiorul lui, și în disperarea sa strigă: „o, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de trupul acesta de moarte?” Iar răspunsul vine: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos,” aici este eliberarea. Tânjind să facă ceea ce nu este interzis de Legea cea sfântă a lui Dumnezeu, el exclamă: ce să fac, ca să fac lucrările lui Dumnezeu? Iar răspunsul este: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu: să credeți în Acela pe care L-a trimis El.” Fiind împuns în inimă din toate părțile, de boldul păcatului, el strigă: „Ce trebuie să fac, ca să fiu mântuit?” Răspunsul este: „Crede în Domnul Isus Hristos, și vei fi mântuit.”

Așa se face că Legea lui Dumnezeu este un ajutor esențial pentru oameni, ca să fie conduși la făgăduințele lui Dumnezeu. Așa se face că prin Legea prin care „vine cunoștința păcatului,” „Scriptura a închis totul (pe toți) sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.” Așa se face că, înainte să vină credința la oameni, ei sunt ținuti „sub paza Legii, închiși pentru credința care”, dacă au să folosească bine Legea, și dacă au să urmeze adevăratul principiu al Legii, „are să le fie descoperită.”

În felul acesta, în Gal. 3:21-23 este predicată aceeași evanghelie care este predicată în Levitic 4, în Rom.3:10, și în orice altă parte în care este predicată adevărata evanghelie.

Toți oamenii au păcătuit, toți au făcut ceva împotriva poruncilor Domnului privitoare la lucrurile ce nu trebuie făcute, și toți sunt vinovați. Trebuia să fie adusă o jertfă, trebuia să fie făcută ispășire, pentru ca păcatul să le poată fi iertat, și vinovăția să fie îndepărtată. „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” „Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași.” „Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” Isaia 53: 5, 6, 10; Gal. 3:29.

GALATENI 3:24, 25, - 17 Aprilie, 1900, - „Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.”

Aceste două versete sunt concluzia argumentului prezentat în versetele 21-23. De aceea, sunt introduse prin „Astfel.” „Astfel”, înseamnă „de aceea, sau motiv pentru care; în consecință; drept urmare.” Este ușor de văzut că aceste două versete sunt consecința versetelor precedente.

Observați versetul 21: Legea nu este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu; ci, dimpotrivă, este un ajutor în atingerea făgăduințelor. Și noi știm că toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt în

Hristos. Deci, întrucât Legea este un ajutor pentru a ajunge la făgăduințe; și pentru că toate făgăduințele sunt în Hristos, în mod evident, Legea este un ajutor pentru om ca să ajungă la Hristos.

Apoi, observați versetul 22: „Scriptura a închis totul (pe toți) sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.” E limpede că Legea este un mijloc de a-i aduce pe oameni la Hristos și la făgăduințe, prin credința în El.

După aceea, observați versetul 23: „înainte de venirea credinței eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită.” Întrucât eram „închiși pentru credință”, și eram „sub paza Legii, închiși,” – înseamnă că Legea este cea care ne-a închis, și ne-a închis pentru a putea ajunge la credință, - e limpede că Legea îi conduce pe oameni la credință. Dar credința este întotdeauna Hristos, iar Hristos este întotdeauna credința, deoarece El este „Autorul și Desăvârșitorul credinței.” Întrucât Legea îi conduce pe oameni la credință, iar Hristos este substanța întregii credințe, prin natura lucrurilor, Legea îi conduce pe oameni la Hristos. Așa că, versetul 24 declară realitatea, ca o consecință a tuturor acestor lucruri: „Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.”

Însă, marea întrebare pe care și-o pun majoritatea persoanelor, este: Care Lege este aceasta? Citiți din nou textul: „Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.” – Nu mai suntem sub Lege. Dar, ce înseamnă să fii sub Lege? – Înseamnă să fi sub stăpânirea păcatului; căci este scris: „păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege.” Rom. 6:14. Așadar, oricine este sub Lege, este sub stăpânirea păcatului, și aceasta pentru că „păcatul este fărădelege (sau călcarea Legii - KJV).” Și care Lege este aceasta? Este Legea morală – legea care spune: „să nu poftești;” căci este scris, „păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftești!” Rom. 7:7. Și tocmai aceasta este ideea care stă în fața noastră în Gal. 3:23, 25, și în versetele precedente, versete pentru care 24 și 25 sunt doar o concluzie.

Versetul 22 spune: „Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca fângăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos;” iar versetul 23 spune „eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită.” Nu este nicio îndoială că aceste expresii, „sub păcat” și „sub Lege” sunt identice în înțeles, de aceea este clar că a fi „sub Lege” înseamnă a fi „sub păcat”. Și fiind „sub păcat”, fiind „închiși sub păcat”, și astfel fiind „sub paza Legii, închiși pentru credință (sau în vederea credinței – n.tr.)”, este cert că Legea este cea care ne dă cunoștința păcatului, - legea care spune „să nu poștești” – și care este îndrumătorul care ne duce la Hristos, ca să putem fi îndreptățiți prin credință. Aceasta se vede și mai evident prin faptul că după ce vine credința, după ce suntem îndreptățiți prin credință, nu mai suntem sub Lege; nu mai suntem sub stăpânirea păcatului; nu mai suntem închiși; pentru că am ajuns la acea țintă care este scopul Legii, și anume Hristos. Căci „Hristos este sfârșitul (scopul, ținta, obiectivul) Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.” Rom. 10:4.

Observați din nou: care este scopul pentru care oamenii sunt aduși la Hristos? „Ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.” Este ca în versetele precedente: „eram sub paza Legii, închiși pentru credință (în vederea credinței).” „Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca fângăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.” E limpede că oricare ar fi legea aceasta, este o lege care conduce oamenii la credință.

Nu este, și nu a fost niciodată adevărat, că legea ceremonială, a jertfelor și arderilor de tot ar fi condus pe cineva la credință. Credința a fost cea care i-a condus la această lege. „Prin credință Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă.” Oare jertfa, oferirea jertfei este cea care l-a condus pe Abel la credință? Nu. Credința l-a condus pe Abel să aducă jertfa. Jertfa era un miel care, în credința lui Abel reprezenta pe Hristos. Oferirea acelei jertfe era expresia credinței pe care o avea deja în Hristos. Și prin credința lui Hristos, prin care a adus el jertfa, „a căpătat mărturia că este neprihănit.” Așa a ajuns la neprihănire prin credință; la îndreptățire prin credință. În felul acesta credința l-a condus la legea aceea ceremonială a jertfei și arderii de tot.

Dar ce anume l-a condus la credința aceea care l-a condus la legea jertfei și arderii de tot? – Cunoștința păcatului este cea care l-a condus la credință. Dar ce l-a condus la cunoștința păcatului? Legea morală, cu siguranță – Legea care spune „să nu poștești” – Legea aceea care este singura ce aduce cunoștința păcatului.

Cain a adus și el o jertfă. Dar nu a adus-o în credință, motiv pentru care nu a fost acceptată. Drept urmare, păcatul a rămas tot la ușa lui. Gen. 4:7. Cain nu a avut credință în Hristos, și de aceea jertfa lui nu a avut nicio valoare. Chiar dacă ar fi adus un miel, dacă nu era credința în Hristos în cel care o aducea, nu avea nicio valoare. Credința trebuie să existe înainte ca el să-și aducă jertfa, căci altfel nu are nicio valoare.

Astfel, oricum am analiza lucrurile, este cert că, în loc ca legea ceremonială a jertfei și arderii de tot să-i conducă pe oameni la credință, credința a fost întotdeauna cea care i-a condus pe oameni la jertfe și arderi de tot. Și trebuia să fie credința cea care făcea aceasta, căci altfel jertfa sau darul de mâncare nu valora nimic.

GALATENI 3:24-26, - 24 Aprilie, 1900, - Legea aflată aici în discuție duce oamenii la Hristos, ca să poată fi „socotiți neprihăniți prin credință.” Îndreptățirea prin credință este scopul avut în vedere. Dar, din exemplul lui Abel și din legea ceremonială descrisă în Leviticul, pe care le-am prezentat deja în aceste studii, este demonstrat că legea ceremonială a jertfelor și arderilor de tot era ea însăși calea îndreptățirii prin credință; așa că este imposibil ca o lege care în ea însăși este îndreptățire prin credință, să ducă oamenii la îndreptățirea prin credință.

Pe de altă parte, care este lucrul necesar pentru îndreptățire? Toți au păcătuit; toți au călcat Legea; toți sunt închiși sub păcat, și așa sunt sub paza Legii. Și ei nu pot niciodată să fie îndreptățiți de Lege. Unica posibilitate de scăpare este prin credința lui Isus Hristos. Unica lor speranță de îndreptățire, este îndreptățirea prin credință. În consecință, Legea aceasta este legea prin care vine cunoștința păcatului; Legea „sub paza” căreia fiecare om este ținut până când este îndreptățit prin credință. Legea aceasta este acel îndrumător care îi duce pe oameni la Hristos pentru a fi îndreptățiți prin credință.

Încă un cuvânt legat de aceasta. Legea ceremonială a jertfelor s-a dus. Acest fapt nu-l pune nimeni la îndoială. Acum, dacă legea ceremonială a jertfelor ar fi fost aceea care îi duce pe oameni la Hristos, ca să poată fi socotiți neprihăniți prin credință, - și întrucât aceasta s-a dus, - cum mai pot fi aduși oamenii la Hristos? Și cum pot ei să găsească îndreptățirea prin credință? Dacă aceasta ar fi fost legea despre care este vorba, atunci, dintre toate lucrurile, legea aceasta niciodată nu ar fi trebuit să se sfârșească, și nici nu ar fi putut să se sfârșească, în dreptate, atât timp cât mai rămâne un singur suflet care are nevoie să fie condus la Hristos, care are nevoie să fie socotit neprihănit prin credință. În consecință, întrucât legea aceasta s-a sfârșit, și de atunci încoace nu mai funcționează, și totuși oamenii au avut de atunci nevoie să fie conduși la Hristos și să fie îndreptățiți prin credință, aceasta în ea însăși, este cea mai concludentă dovadă că legea ceremonială a jertfelor nu este deloc, și nici nu ar putea fi, legea despre care este vorba aici.

Din aceste motive Legea aceasta nu poate fi decât o lege care rămâne pentru veșnicie – și legea aceasta este Legea MORALĂ – Legea prin care vine cunoștința păcatului, prin care toți oamenii sunt declarați vinovați și socotiți vinovați înaintea lui Dumnezeu, până când sunt îndreptățiți prin credință. Căci „tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.”

„Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege - despre ea mărturisesc Legea și proorocii - și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.”

De aceea, „noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.” Rom. 3:19-28. Toate aceste cuvinte se referă la legea morală. În ce privește legea ceremonială a jertfelor, era nevoie de faptele acestei legi pentru ca oamenii să fie socotiți neprihăniți prin credință: pentru că faptele legii ceremoniale a jertfelor erau însăși expresia credinței. „Prin credință a adus Abel lui

Dumnezeu o jertfă.” Cât valora credința care nu aducea jertfa? Nimic. Aceasta a fost credința lui Cain. Deci, Legea care îi conduce pe oameni la Hristos ca să fie îndreptățiți prin credință, este o lege, și trebuie să fie o lege, ale cărei fapte nu sunt necesare pentru ca omul să fie socotit neprihănit prin credință. Și acest lucru este adevărat, și poate fi adevărat, doar în ce privește legea morală.

Una dintre principalele surse de înțelegere greșită a acestui text, constă în a lua cuvântul „îndrumător” în sensul în care se folosește în zilele noastre, ca „învățător în școală”. Luând cuvântul „învățător”, și știind că cele zece porunci în ele însele nu învață oamenii, nu-i instruiesc, și nu le spun nimic despre Hristos și lucrarea Lui de mântuire, în timp ce legea ceremonială a jertfelor face aceasta, - pentru că în simboluri era Hristos, - se trage concluzia că legea care este acel îndrumător trebuie să fie, și nu poate fi alta decât legea ceremonială a jertfelor.

Dar cuvântul tradus prin „îndrumător” nu înseamnă un învățător. Înseamnă un îndrumător în sensul unuia care face disciplină, nu un învățător, în sensul unuia care dă învățătură. Este adevărat că uneori acel îndrumător, acel responsabil cu disciplina era uneori și învățător, dar acesta era doar ca incident. Ideea primară și originală a cuvântului este aceea de stăpân, adică unul care disciplinează, păzește, corectează. În acord cu aceasta, traducerea germană a lui Luther traduce cuvântul prin „Zuchtmeister”, adică „omul responsabil de la casa de corecție.” Cuvântul grecesc corespunde cuvântului latin și celui anglicizat, „tutore”, iar în unele traduceri apare ca „tutore.” Dar, chiar dacă este legat de ideea de tutore, ideea de învățător se atașează doar incidental; deoarece înțelesul primar și original al cuvântului „tutore” este pur și simplu „un gardian; un păzitor; un protector.” Este adevărat că și gardianul poate să fie un învățător, dacă are abilitatea și facultatea de a fi și învățător, dar nu acesta este înțelesul primar și original al cuvântului; acesta apare doar incidental.

Cuvântul grecesc tradus prin „îndrumător” este „paidagogos” (Strong s 3807) și înseamnă „păzitor al unui copil”, „responsabil peste copil”, sau „călăuzitorul copilului;” „sclavul care însoțea copilul de acasă la școală și invers, un fel de tutore.” „Fabius era numit în mod răutăcios, pedagogul lui Hannibal, pentru că

întotdeauna îl urma de aproape: în general era un conducător, *desmkratias, turannidos*.” Ideea că acesta era în primul rând o persoană deosebită de învățătorul băiatului este subliniată de cuvântul „paidagogeion – camera din clădirea școlii în care pedagogul aștepta băiatul.” The Century Dictionary spune: „La greci și la romani, pedagogul era la origine un sclav care însoțea copiii stăpânului său, și îi conducea la școală, la teatru, etc., combinând în multe cazuri instruirea cu paza.” Dacă ideea care s-ar fi dorit transmisă în versetul acesta ar fi fost aceea de învățător, cuvântul folosit nu ar fi trebuit să fie *paidagogos*, ci *didaskalos*.

Legea menționată aici nu este o lege care în ea însăși vorbește despre Hristos, ci este cea care îi conduce pe oameni ca pe niște copii la Hristos ca să fie învățați de El. Legea nu este în ea însăși învățătorul, ci este cea care veghează, păzește, corectează și conduce oamenii ca pe niște copii neînvățați și neascultători la Hristos, ca la o școală în care pot fi învățați de El. Iar unica lege care se potrivește nu doar cu ideea cuprinsă în cuvântul *paidagogos*, ci și cu întregul context a cărui concluzie o constituie versetele 24, 25, este Legea morală – cele zece porunci. Căci „Scriptura a închis totul sub păcat;” „noi eram sub paza Legii, închiși pentru credință.” „Astfel” – în consecință – „Legea a fost pedagogul nostru – păzitorul, temnicerul, gardianul, corectorul, și conducătorul nostru, - către Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub Lege – nu mai suntem „sub paza Legii”, „închiși sub păcat.” „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus.”

Doi dintre corespondenții noștri se gândesc că aceasta este o învățătură nouă, mai ales pentru și în Review and Herald. Dar chiar dacă pentru unii aceasta este o învățătură nouă, este un lucru sigur că pentru și în Review and Herald nu este nouă defel. Primul număr din Review care a fost tipărit a fost vol. I, nr. 1, din noiembrie 1850 – acum patruzeci și nouă de ani și jumătate. Numărul 5 din vol. I a ieșit de sub tipar în ianuarie, 1851. În numărul acesta 5, a apărut prima notă despre Galateni 3, care a apărut în Review and Herald. Este un articol scris de J.N. Andrews, despre „Perpetuitatea Legii lui Dumnezeu.” Din articolul acesta cităm, exact cum a fost scris, așa ca toți să poată vedea clar poziția care a fost susținută atunci de Review:

„Credința noastră poate fi exprimată printr-o singură propoziție: legea lui Dumnezeu acoperă toate timpurile, și în toate dispensațiunile stă în fața oamenilor ca o normă pentru viețile lor, și însumarea datoriilor lor față de Dumnezeu. Căderea omului a lăsat „lucrarea Legii” scrisă în inima lui, deși în mod slab, este adevărat; apoi, la muntele Sinai a fost scrisă pe table de piatră cu degetul lui Dumnezeu; iar apoi, în noul legământ este scrisă în inimile poporului lui Dumnezeu, întocmai așa cum a fost înainte de cădere. Ne adresăm oamenilor cu bunătate și cu rațiune. Nu sunt așa aceste lucruri?

Galateni 3. Întrucât marea învățătură a îndreptării prin credință fusese pierdută din vedere de biserica Galatenilor, apostolul discută subiectul împreună cu ei; și cu multă claritate arată că aceasta este unica noastră speranță pentru mântuire. Aici, sunt examinate diferitele legăminte pe care Dumnezeu le-a făcut cu poporul Său, și sunt puse în contrast. Legământul făcut cu Avraam, care a fost bazat pe neprihănirea credinței, este prezentat cel dintâi. Legământul acesta asigură pentru el și pentru sămânța lui, moștenirea pământului. Rom. 4:13 ... Se pune aici întrebarea, De ce spune apostolul că Legea nu putea să desființeze făgăduința făcută lui Avraam? Este ceva în Lege, care este împotriva făgăduinței lui Dumnezeu? – Nu, sigur că nu. Vezi versetul 21. Căci Legea lui Dumnezeu, cea care întruchipează cerințele Lui, și datoria omului, nu poate fi contrară făgăduinței Lui.

De ce atunci este spus că dacă moștenirea ar veni din Lege, nu ar mai fi prin făgăduință? Noi răspundem că Dumnezeu a făcut din perfecta ascultare de Legea Sa condiția pe baza căreia a luat pe Israel, sămânța literală a lui Avraam, ca să fie poporul Său. Ier. 11:3, 4; Ex. 19:5-8; 20. Legământul acesta a făcut din faptele Legii condiția pe baza căreia ei trebuiau să primească moștenirea, în loc de neprihănirea credinței care era condiția făgăduinței făcute lui Avraam. Dar este limpede că dacă faptele Legii ar fi făcute temeiul îndreptării, atunci îndreptătirea prin credință este făcută zadarnică. Și este evident că omul căzut, vinovat, nu poate fi îndreptățit de o Lege care deja îl condamnă, și atunci nu ar mai avea nicio speranță de mântuire. ... De ce, atunci, se poate pune întrebarea, a dat Dumnezeu lui Israel un legământ care recunoaște ascultarea desăvârșită, ca unica lui condiție? Răspundem, că El a făcut aceasta ca să poată exclude orice aparență că moștenirea s-ar transmite

seminței naturale în afară de cazul că aceasta umblă în credința tatălui lor Avraam. Auziți ce spune apostolul: „Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege. Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.” Aceștia sunt singurii moștenitori.”

Articolul acesta despre „Perpetuitatea Legii lui Dumnezeu” a fost încheiat în numărul 6 din vol. I, și aici fratele Andrews a luat în discuție exact versetele care sunt obiectul acestui studiu de față din Galateni, după cum urmează:

„Gal. 3:23-26. ... Cum este Legea un îndrumător care ne duce la Hristos? Răspuns: Legea ne arată vinovăția și condamnarea noastră pe drept, ne arată că suntem pierduți dacă nu avem un Mântuitor. Citiți relatarea lui Pavel despre experiența aceasta în Romani 7:7-25. „Prin Lege vine cunoștința păcatului.” Rom. 3:20. „Nu am cunoscut păcatul decât prin Lege.” Rom. 7:7. Așadar îndrumarea Legii este absolut necesară, ca să putem ști personal că suntem păcătoși în ochii lui Dumnezeu. Ne vedem păcătoși din cauza fărădelegilor din trecut, și incapabili de ascultare în prezent. Pedepsa Legii atârână pe drept asupra capetelor noastre; ne vedem pierduți, și fugim la Hristos ca să găsim scăpare.”

Aceleași gânduri au fost publicate din nou în vol. II, nr. 4, din 16 sept., 1851; și în vol. III, nr. 7., din 5 aug., 1852; așa că aceasta este învățătura originală a lui Review and Herald în ce privește Galateni 3. Faptul că aceasta a fost o învățătură sănătoasă atunci, și este învățătură sănătoasă acum, este cert pentru că în Review and Herald din 5 aprilie, 1898, în articolul de pe prima pagină, sub titlul „Legea Desăvârșită”, Duhul Proorociei vorbește după cum urmează:

„Legea lui Dumnezeu, așa cum este prezentată în Scriptură, este vastă în cerințele ei. Fiecare principiu al ei este sfânt, drept și bun. Legea pune oamenii sub obligație față de Dumnezeu; ea atinge sfera gândurilor și sentimentelor; și ea produce convingere în ce privește păcatul, în oricine este sensibil datorită faptului că a încălcat cerințele ei. ...

„În învățăturile Sale, Hristos a arătat cât de cuprinzătoare sunt principiile Legii rostite de pe Sinai. El a prezentat o aplicație vie a

acelei Legii ale cărei principii rămân pentru totdeauna marele standard de neprihănire. ...

„Mărturia lui Pavel despre Lege declară: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos (păcatul este în om, nu în Lege)? Nici de cum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftești!” ... Așa că Legea, negreșit, este Sfântă, și porunca este Sfântă, dreaptă și bună.” ...

„Nu este siguranță, nici odihnă, nici îndreptățire în călcarea Legii. Omul nu poate avea nădejdea că va sta în nevinovăție înaintea lui Dumnezeu, și în pace cu El prin meritele lui Hristos, cât timp continuă să păcătuiască. El trebuie să înceteze să mai calce Legea, și să devină loial și drept. Pe măsură ce păcătosul privește în marea oglindă morală, își vede defectele de caracter. Se vede pe sine exact așa cum este: pătat, mânjit, și condamnat. Însă el știe că Legea nu poate îndepărta vinovăția în niciun fel, și nu poate da iertare celui ce a călcat-o. El trebuie să meargă dincolo de ea. Legea este doar îndrumătorul care îl duce la Hristos. El trebuie să privească la Salvatorul lui, purtător al păcatului. Și pe măsură ce Hristos îi este descoperit pe crucea Calvarului, murind sub greutatea păcatului întregii lumi, Duhul Sfânt îi arată atitudinea lui Dumnezeu față de toți cei ce se pocăiesc de fărădelegile lor. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Toate acestea sunt - nu despre Legea în Galateni, ci - evanghelia în Galateni, - îndreptățire, neprihănire, prin credință, - Solia Îngerului al Treilea.

GALATENI 3:27-29, - 1 Mai, 1900, - „Toți care ați fost botezați pentru Hristos (în Hristos - KJV), v-ați îmbrăcat cu Hristos.” Cuvântul grecesc tradus aici cu „îmbrăcat”, exprimă ideea îmbrăcării unei haine: „a fi îmbrăcat în, a purta o haină.” Exprimă la fel de bine ideea botezului, așa cum acesta este exprimat peste tot: ideea de a fi îngropat, de a fi pierdut din vedere; botezul fiind o îngropare în apă, așa încât persoana botezată este acoperită cu totul, pierdută din vedere, și ascunsă din fața ochilor lumii.

Botezul în apă este doar forma prin care se exprimă faptul că individul este îngropat, acoperit cu totul, îmbrăcat, și nu se mai vede, în Hristos; așa încât în loc ca omul cel vechi să fie văzut în lume și de către lume, doar Hristos este Cel care se vede în individul botezat.

Ideea cuprinsă în versetul acesta este exprimată în alt loc: „Astfel, deci, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El.” După cum v-ați îmbrăcat cu Hristos, și sunteți îmbrăcați în Hristos, așa să-L purtați pe El ca îmbrăcăminte a voastră, ca voi înșivă să fiți ascunși, și doar Hristos să se vadă.

Acesta este adevărul exprimat în botez. Oh, dacă acest adevăr ar fi fost întotdeauna exprimat prin botez. Câți își dau seama că botezul în apă nu este în sine adevăratul botez, ci este doar expresia exterioară a adevăratului botez? Căci, chiar dacă o persoană este botezată, îngropată, acoperită cu totul, și nu se mai vede fiind sub apă – dacă aceasta ar fi totul, nu este mai mult decât nimic. Căci botezul consistă nu în a da la o parte murdăria trupului, ci este răspunsul unei conștiințe curate în fața lui Dumnezeu. 1Petru 3:21. Și o conștiință curată se găsește numai în „sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu.” Evrei 9:14. Când fiecare suflet care urmează să fie botezat în apă va fi fost deja, prin credință, acoperit, îmbrăcat, și nu se vede, în Hristos, iar botezul în apă va fi expresia credinței sale care deja l-a îmbrăcat în Hristos, atunci botezul va arăta nu doar creștinilor adevărata lui însemnătate, ci o va arăta și lumii.

„Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.” Printre cei ce sunt creștini, nu sunt deosebiri de rasă, de trib, de națiune, și nici alte deosebiri, căci toți sunt una în Hristos Isus. Și, oriunde se văd distincții de felul acesta printre cei ce mărturisesc a fi creștini, prin chiar acest fapt este declarat aici că printre aceștia Hristos nu este înțeles cu adevărat. Potrivit cu aceasta, Revised Version subliniază tocmai acest gând, că printre cei ce au fost botezați în Hristos, și s-au îmbrăcat astfel cu Hristos, „nu poate să mai fie nici Iudeu, nici Grec, nu poate fi nici rob nici slobod, nu poate fi nici bărbat nici femeie,” căci toți sunt una, și anume: Hristos.

Ideea este că, dacă omul a murit și a fost îngropat - botezat – în Hristos, acoperit de tot, dispărut din vedere în Hristos, el este pentru totdeauna despărțit de sine însuși, și nu mai este el însuși. Dacă înainte a fost american, el acum nu mai este american: este creștin. Dacă înainte a fost scit, acum nu mai este scit: este creștin. Dacă înainte a fost african, acum nu mai este african: este creștin. Dacă înainte a fost sclav, acum nu mai este sclav: este creștin. Așa se face că printre cei ce sunt cu adevărat ai lui Hristos, cei care s-au îmbrăcat cu Hristos și care umblă îmbrăcați în Hristos, au dispărut orice fel de distincții de rasă, de trib, de naționalitate, sau de alt fel. Nu este deosebire între persoane înaintea lui Dumnezeu, nici între cei ce sunt copiii lui Dumnezeu. Doar caracterul este cel care contează, și anume caracterul lui Hristos – neprihănirea lui Dumnezeu care se obține prin credința în Isus Hristos.

Și astfel, „dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori după făgăduință.” Căci făgăduința a fost făcută doar lui Avraam și seminței lui, care este Hristos. Potrivit cu aceasta, făgăduința aceasta, moștenirea, nu ar putea să revină altei persoane decât lui Hristos. Căci „Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale” adică Hristos.” Așadar, oricine nu va fi găsit împreună cu Hristos, așa încât Hristos să fie Cel care se vede în individ, nu poate fi moștenitor al moștenirii, și nici nu poate primi făgăduința. Și oriunde există diviziuni și disensiuni printre cei ce-și zic creștini, făgăduința moștenirii este pierdută. Deoarece făgăduința nu este a „semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale” adică Hristos.” Iar Hristos nu este împărțit. El este unul singur, iar doar cei ce sunt una în El au posibilitatea de a primi moștenirea.

GALATENI 4:1-7, - 8 Mai, 1900, - „Dar câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, cu toate că este stăpân pe tot. Ci este sub epitropi și îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl său. Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii. Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, ca să

căpătăm înfierea. Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava” adică: „Tată!” Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.”

„Dumnezeu a trimis pe Fiul Său”, „născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege.” Așa cum am văzut de multe ori, a fi sub Lege înseamnă a fi sub stăpânirea păcatului. Și așa sunt oamenii în ei înșiși, din cauză că „toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu,” și „tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.”

Însă, pe acei oameni care sunt sub păcat, pe aceia care sunt sub blestem, care sunt condamnați la moarte, căci „plata păcatului este moartea,” – pentru aceștia a trimis Dumnezeu pe Fiul Său ca să-i răscumpere. Iar pentru a-i răscumpăra „a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.” Evrei 2:17. De aceea, pentru a se întâlni cu oamenii exact acolo unde sunt oamenii și a fi un Mântuitor desăvârșit, El însuși a venit în poziția în care sunt oamenii, și a fost făcut (născut – Cornilescu) asemenea oamenilor, în starea în care sunt aceștia. De aceea, El a fost făcut păcat. 2Cor. 5:21.

El a luat locul călcătorului de Lege: S-a făcut trup, întocmai așa cum este călcătorul Legii; a fost făcut păcat, așa cum este călcătorul Legii; a purtat păcatele oamenilor, căci, „Domnul a pus asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” El a luat condamnarea, pentru că păcatele călcătorului Legii i-au fost socotite Lui. Și, după cum în cazul călcătorului de Lege conștiința păcatului este însoțită de conștiința vinovăției și a condamnării, în același fel când aceste păcate au fost socotite Celui ce nu cunoștea niciun păcat, atunci El a simțit ce înseamnă păcatul cu adevărat, împreună cu sentimentul atașat acestuia, de vinovăție și condamnare. El a purtat blestemul, întrucât păcatul aduce blestemul; și a purtat blestemul până la moarte, deoarece păcatul aduce cu el blestemul care duce la moarte.

Astfel, „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, fiind făcut blestem pentru noi.” În felul acesta îi răscumpără El pe cei ce sunt sub Lege. Toată pedeapsa, toată mânia, toată condamnarea pe

care Legea o impune asupra celui fărădelege, a căzut asupra Lui. În sacrificiul divin pe care l-a făcut El în felul acesta, a fost plătit tot ceea ce Legea poate să ceară de la călcătorul ei, așa că tot ceea ce ar fi posibil să stea între călcătorul Legii și Dumnezeu, este măturat prin jertfa lui Hristos.

Prin aceasta, Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine atât de desăvârșit încât nu le poate socoti lor fărădelegile lor (2Cor. 5:19); și astfel a fost dată libertatea – libertatea absolută – fiecărui suflet din lumea întregă. Fiecare suflet o poate avea în mod deplin, în toată veșnicia, doar prin acceptarea ei. Iar prin acceptarea răscumpărării acesteia de sub Lege, fiecare suflet primește „înfierea,” căci „tuturor celor ce L-au primit le-a dat dreptul (puterea, privilegiul – nota marginală) să devină fii ai lui Dumnezeu.” Ioan 1:12. „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus.” Gal. 3:26.

Iar „pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava” adică: „Tată!” Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.”

Înainte de eliberarea aceasta, noi „eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii. (sub robia elementelor lumii – KJV)” Singurele elemente ale lumii care există, sunt elementele păcatului; „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume.” 1 Ioan 2:16 Dar, odată ce suntem eliberați în libertatea glorioasă a fiilor lui Dumnezeu, noi „nu am primit un duh de robie ca să ne fie frică,” ci „am primit Duhul înfierii, care strigă „Ava” adică „Tată!” Și Duhul Însuși „mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copiii lui Dumnezeu”. Iar dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos. Rom. 8:15-17.

„Împreună moștenitori cu Hristos.” Aceasta înseamnă că tot ce are El, revine de asemenea fiecăruia dintre toți ceilalți fii. Moștenirea nu se împarte în părți egale între toți ceilalți fii, ca și cum ar fi moștenitori în mod egal. Nu. Toată moștenirea aparține fiecăruia dintre fii, pentru că ei sunt împreună moștenitori. Aceasta se întâmplă pentru că Dumnezeu nu are favoriți printre fiii Săi; ci tot ce aparține unuia, aparține în mod egal tuturor celorlalți. Potrivit cu aceasta, tot ce revine lui Hristos, Fiul și Moștenitorul, revine de

asemenea fiecăruia și tuturor fiilor și moștenitorilor. Adevărul acesta minunat este cel pe care dorește Isus ca lumea să-l cunoască; întrucât în marea Sa rugăciune pentru noi toți, El S-a rugat: „ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.”

Faptul acesta minunat: că Dumnezeu nu are favorizați sau preferați printre fiii Săi, ci toți sunt egali, și de aceea, fiecare suflet răscumpărat este, în estimarea Sa, egal cu Isus, și își are locul lui în plan și în răsplată, egal în toate lucrurile cu Hristos; aceasta este realitatea uimitoare care l-a făcut pe Ioan să exclame, atunci când a privit-o, „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! ...”

„Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.” 1Ioan 3:1, 2.

GALATENI 4:8-11, - 15 Mai, 1900, - „Odinioară, când nu cunoșteți pe Dumnezeu, erați robiți celor ce din firea lor, nu sunt dumnezei. Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu sau mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcăcioase, cărora vreți să vă supuneți din nou? Voi păziți zile, luni, vremuri și ani. Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi.”

Galatenii, pentru că au fost Neamuri, nu îl cunoscuseră pe Dumnezeu și, ca urmare, fuseseră în robie față de cei ce prin natura lor nu erau deloc dumnezei. Ei au crezut evanghelia, și astfel au fost eliberați din robie și au primit înfierea devenind fii ai lui Dumnezeu, așa că nu au mai fost robi, ci fii. Și pentru că erau fii, erau și moștenitori ai lui Dumnezeu, prin Hristos. Însă Fariseii care au crezut, fără să știe nimic despre adevărata credință și libertate pe care o dă Hristos, au venit printre galateni cu evanghelia lor pervertită, care nu era deloc evanghelie, și i-au dus în confuzie întorcându-i de la credință la fapte, de la Duhul la puterea omenească, ca mijloace ale îndreptării și speranță a mântuirii. Gal. 3:1-3.

Însă când galatenii au fost întorși de la credință la fapte, ei nu s-au oprit la faptele pe care le recomandau și le impuneau Fariseii. Întrucât fuseseră păgâni, și fuseseră duși înapoi de la credință la fapte, ei își reluau faptele lor păgâne, împreună cu faptele pe care le

recomandau Fariseii. Întrucât fuseseră întorși de la Duhul către omenesc, era doar de așteptat că vor face așa: văzând că viețuirea păgânilor era mai satisfăcătoare pentru firea lor decât viețuirea Fariseilor, pentru că cu acestea firea lor era mai dinainte obișnuită.

Acest fapt reiese în mod sigur tocmai din cuvintele textului, din întrebarea: „Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu sau mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcăcioase, cărora vreți să vă supuneți din nou?” Apostolul tocmai declarase că înainte ca ei să-L fi cunoscut pe Dumnezeu, fuseseră în robie față de cei ce prin natura lor nu sunt dumnezei, iar acum, întrucât se întorceau de la Dumnezeu, se întorceau DIN NOU la acele lucruri, se întorceau DIN NOU la robie. Și, după cum am văzut în lecția anterioară, învățăturile acelea (elementele – KJV) față de care fuseseră în robie, și față de care erau aduși DIN NOU în robie, erau „elementele lumii,” iar elementele lumii sunt „pofta trupului, pofta ochilor, și lăudăroșia vieții,” faptele firii, - cu un cuvânt, - sunt doar păcat.

Printre acele lucruri care prin natura lor nu sunt dumnezei, și cărora slujiseră înainte, era și respectarea unor anumite zile, luni, vremi și ani, lucruri ale păgânilor pe care Domnul le condamnase încă din vechime după cum este scris: „După ce vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu te înveți să faci după urâciunile neamurilor acelorora. Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta. Tu să te ții în totul totulul tot, numai de Domnul Dumnezeul tău. Căci neamurile acelea pe care le vei izgoni, ascultă de cei ce citesc în stele și de ghicitori; dar ție, Domnul, Dumnezeul tău, nu-ți îngăduie lucrul acesta.” Deut. 18:9-14.

Printre galateni, în apostazia lor pătrundeau unele din acestea, întrucât textul spune: „Voi păziți zile, luni, vremuri și ani.” Destul

cât Pavel să poată spune, „Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi.”

Marea lecție care se desprinde din faza aceasta specifică a experienței galatenilor este aceea că nu există altă putere pentru a salva omul din răul care este în mod natural în el, în afară de cea care există în neprihănirea lui Dumnezeu care se capătă prin credința lui Isus Hristos. Nu există cale de mijloc între calea Duhului și calea firii. Fiecare om este fie în libertatea Duhului și a neprihănirii lui Dumnezeu, sau în caz contrar este în robia trupului și a păcatului.

GALATENI 4:12-20, - 22 Mai, 1900, - „Fraților, vă rog să fiți ca mine, căci și eu sunt ca voi. Nu mi-ați făcut nicio nedreptate. Dimpotrivă, știți că, în neputința trupului v-am propovăduit Evanghelia pentru întâia dată. Și, n-ați arătat nici dispreț, nici dezgust față de ceea ce era o ispită pentru voi în trupul meu; dimpotrivă, m-ați primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe însuși Hristos Isus. Unde este, deci, fericirea voastră? Căci vă mărturisesc că, dacă ar fi fost cu puțință, v-ați fi scos până și ochii și mi i-ați fi dat. M-am făcut oare vrăjmașul vostru, pentru că v-am spus adevărul? Nu cu gând bun sunt plini de râvnă ei pentru voi, ci vor să vă dezlipească de noi, ca să fiți plini de râvnă față de ei. Este bine să fiți plin de râvnă totdeauna pentru bine, nu numai când sunt de față la voi. Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi! O, cum aș vrea să fiu acum de față la voi, și să-mi schimb glasul; căci nu știu ce să mai cred!”

„Unde este, deci, fericirea voastră?” Este vorba despre o fericire pe care au avut-o, dar pe care au pierdut-o.

Era binecuvântarea lui Avraam – fericirea îndreptățirii prin credință; întrucât ei primiseră adevărata evanghelie, crezuseră în Hristos, și astfel știuseră că Hristos i-a răscumpărat din blestemul Legii pentru ca binecuvântarea lui Avraam să vină peste ei prin Isus Hristos, și ca să primească prin credință Duhul făgăduit. Toate acestea ei le cunoscuseră prin experiență. Însă, prin iluzia produsă de evanghelia falsă a „Fariseilor care au crezut”, au fost „fermecați” și conduși de la puritatea credinței înapoi la îndreptățirea prin fapte.

Acest lucru reiese clar din apelul lui Pavel pe care îl adresează în primele versete din capitolul trei. „O, Galateni

nechibzuiți! Cine v-a fermecat, pe voi, înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit? Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul, ori prin auzirea credinței?” ... „Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?”

Dar „celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire. Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. „Ferice” zice el „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!” Rom. 4:4-8.

„Fericirea” aceasta este fericirea pe care o cunoscuseră Galatenii atunci când erau creștini; însă au fost îndepărtați de aceasta, iar acum era doar o amintire; era o fericire despre care ei vorbiseră atunci, dar acum nu mai puteau vorbi despre ea ca despre ceva prezent. Aceasta se întâmplă deoarece credința, și tot ce ține de credință, sunt lucruri vii și prezente. Credința este respirația vieții spirituale, iar dacă se duce credința, atunci se duce viața spirituală. Credința trebuie să fie prezentă în mod constant, în mișcare activă, constantă, ca să aibă valoare pentru suflet.

Pe aceasta nu o cunoșteau „Fariseii care crezuseră”, căci ei nu aveau credință adevărată: ei nu știau ce înseamnă să trăiești prin credință. Ei credeau că îndreptățirea prin credință consistă în iertarea și îndreptățirea păcatelor din trecut, dar, odată ce au fost îndreptățiți, ei trebuie să trăiască prin fapte. Ei credeau că îndreptățirea se obține prin credință, dar că se păstrează prin fapte. I-au convins pe creștinii galateni să primească iluzia aceasta și pierderea credinței, însă aceasta a dus la rezultatul îngrozitor al pierderii fericirii și neprihănirii pe care o aveau prin credință, precum și la decăderea lor în întunericul păgânismului – la robia păcatului și la faptele trupului.

Experiența aceasta este ilustrativă în ce privește adevărul veșnic, - și este scrisă ca să fie de învățătură tuturor oamenilor în ce privește acest adevăr veșnic, - că neprihănirea care se obține prin credință, adevărata îndreptățire prin credință, este neprihănire și îndreptățire prin credința aceea care este prezentă, veșnic vie, de

origine divină, și care „nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.”

Cât timp galatenii s-au bucurat de fericirea aceasta, roadele ei s-au văzut în iubirea pe care i-au arătat-o lui Pavel. Iubirea aceasta era chiar iubirea jertfitoare de sine a lui Hristos – iubirea îmbelșugată a lui Dumnezeu revărsată fără măsură în inimă prin Duhul Sfânt pe care Îl primiseră. Văzând că apostolul are nevoie de ochi, ei și-ar fi scos ochii bucuroși și i i-ar fi dat, dacă ar fi fost cu putință.

Dar acum, ce schimbare! De la înălțimea fericirii au fost trași înapoi într-o astfel de stare încât apostolul era socotit vrăjmaș, pentru că le spunea adevărul, fapt ce l-a obligat să-i întrebe: „M-am făcut oare vrăjmașul vostru, pentru că v-am spus adevărul?”

Acesta rămâne semnul galateanului, oriunde s-ar afla, - semnul omului care mărturisește a fi creștin, dar care nu este îndreptățit prin credință, care nu are neprihănirea lui Dumnezeu ce se obține prin credința lui Isus Hristos. Oricine îi spune adevărul devine vrăjmașul lui, și este perceput astfel de el. Aceasta, deoarece el „nu ascultă de adevăr”, nu este pe calea adevărului, nu cunoaște adevărul. De aceea, adevărul nu poate fi pentru el unicul standard și testul suprem; doar el cu preferințele și ambițiile lui personale, și cu neprihănirea lui proprie, poate fi standardul. Și oricine îi spune adevărul, îndeosebi dacă acesta nu este plăcut, este socotit că face un atac personal la adresa lui, și de aceea este socotit dușman.

Dar cel care este creștin, care este cu adevărat și în adevăr, îndreptățit prin credința lui Isus Hristos, care trăiește prin credința lui Isus Hristos; care este neprihănit doar prin credința lui Isus Hristos, și are neprihănirea lui Dumnezeu care se obține prin credință, - un astfel de om întotdeauna va socoti ca pe un prieten sau frate, pe cel care îi spune adevărul. Oricât de mult i-ar arăta că este greșit, oricât de direct poate fi acesta implicat, totuși va primi cu recunoștință adevărul, oricare ar fi acesta, ori de unde ar veni, și prin oricine îi va fi spus. Aceasta se întâmplă pentru că adevărul este unica și completa lui salvare. Adevărul este cel care îl face liber. Adevărul este singura Cale pe care o are pentru a umbla. Dragostea adevărului este singurul stimulent al lui, Duhul adevărului, este singura călăuză a sa.

Însă, după cum am văzut, starea aceasta binecuvântată, - starea aceasta de „fericire” – creștinii din Galatia o pierduseră, iar ei

au devenit din nou doar niște galateni, întrucât au pierdut adevărata credință, și s-au întors de la credință la fapte ca și cale de viață și de mântuire. Pierderea credinței a însemnat pierderea lui Hristos dinăuntrul lor; căci El locuiește în inimă prin credință. Efes. 3:17. Din cauza stării lor oropsite, stare de care nu erau conștienți, Pavel tânjea după ei ca o mamă după copiii ei; și din adâncul dorinței lui, a exprimat profunda lor nevoie: „Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi!” Pierderea pe care o suferiseră era pierderea lui Hristos dinăuntrul lor. Ei trebuiau să fie aduși din nou la experiența trăirii lui Hristos înăuntrul lor, căci altfel erau pierduți. Și aceasta este pur și simplu evanghelia, care în esență este „Hristos în voi, nădejdea slavei.”

CELE DOUĂ LEGĂMINTE

GALATENI 4:21-31, - 29 Mai, 1900, - „Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea? Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; - și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră. Fiindcă este scris: „Bucură-te, steapo, care nu naști de loc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.” Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul tot așa se întâmplă și acum. Dar ce zice Scriptura? „Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode.” De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode.”

„Acestea sunt două legăminte.” Acestea ce, sunt două legăminte? – Aceste două femei. Pentru că în timp ce legământul de pe muntele Sinai este reprezentat prin Agar, celălalt legământ este

reprezentat prin Sara. În Revised Version versetul 24 scrie „Căci aceste femei sunt două legăminte.”

Femeile acestea două au fost mamele celor doi fii ai lui Avraam. Unul dintre fii s-a născut din femeia roabă, iar celălalt din femeia liberă. Agar era femeia roabă, iar Sara era femeia liberă. Cei doi fii ai celor două femei îi reprezintă pe copiii celor două legăminte.

„Acestea sunt două legăminte.” Este stabilit aici că subiectul celor două legăminte a început în familia lui Avraam.

„Acestea sunt două legăminte.” De aceea, oricine vrea să studieze cele două legăminte, trebuie să le studieze pe aceste două femei.

„Acestea sunt două legăminte.” De aceea, orice studiu al celor două legăminte, care nu este un studiu despre aceste două femei, nu este un adevărat studiu al celor două legăminte.

„Acestea sunt două legăminte.” Cu acestea începe subiectul celor două legăminte, și oricine vrea să studieze cele două legăminte, trebuie să înceapă de acolo de unde începe subiectul. De aceea, vom începe de aici studiul celor două legăminte.

Ca să putem începe cu toții împreună, cu cel mai mare folos, vă vom cere să citim cu toții de acum și până săptămâna viitoare Geneza 15, 16, 17, și 21:1-21, cel puțin de șapte ori.

CELE DOUĂ LEGĂMINTE

GALATENI 4:21-24, - 5 Iunie, 1900, - „Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea? Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar.”

Cele două legăminte au existat în familia lui Avraam căci „aceste două femei sunt două legăminte.” Vers. 24, R.V.

Dar cum au ajuns în familia lui Avraam cele două legăminte, și încă unul din ele fiind legământul de pe muntele Sinai? „Acestea

sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar.”

Întrucât Agar este unul dintre cele două legăminte, - cel de pe Muntele Sinai, care naște pentru robie, - istoria lui Agar în familia lui Avraam este istoria legământului de pe Sinai.

Dar, Dumnezeu făcuse un legământ cu Avraam însuși, înainte să se fi auzit ceva despre Agar. Iar legământul acesta a fost confirmat în Hristos, înainte să se facă vreo menționare a numelui lui Agar.

Legământul acesta era legământul făgăduinței făcute de Dumnezeu lui Avraam și seminței lui – nu „semințelor”, ca și cum ar fi mai multe, ci „Seminței tale”, care este una singură, adică Hristos. Acesta era legământul neprihănirii lui Dumnezeu – neprihănirea lui Dumnezeu care se obține prin credință, - căci atunci când Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam, Avraam „a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

Făgăduința aceasta a fost făcută lui Avraam, că în el vor fi binecuvântate toate familiile pământului, - că Seminței lui i se va da țara promisă, care este lumea viitoare; și că sămânța lui va fi ca stelele cerului.

Pentru că Sămânța aceasta, căreia i-a fost făcută făgăduința, este Hristos, înseamnă că legământul acesta a fost făcut în Hristos. Iar când Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire, legământul a fost confirmat în Hristos. De aceea, acesta este legământul cel veșnic, care corespunde Ierusalimului de sus; căci în legământul acesta, datorită acestei făgăduințe, Avraam „aștepta cetatea cu temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.”

Toate acestea au fost date lui Avraam pe când încă nu avea niciun copil, iar făgăduința urma să fie împlinită în sămânța lui. Mai mulți ani au trecut după ce Domnul a vorbit despre sămânța lui Avraam, pe când acesta încă nu avea niciun copil. Avraam era deja bătrân atunci când i s-a sugerat pentru prima dată ideea unei semințe a lui, și îmbătrânea tot mai mult fără să vadă nicio sămânță. Potrivit cu aceasta, el a spus: „Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da? Căci mor fără copii; și moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc.” Și Avram a zis: „Iată că nu mi-ai dat sămânță și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu.”

„Atunci Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.” Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.” Avram a crezut pe Domnul și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire. Domnul i-a mai zis: „Eu Sunt Domnul, care te-am scos din Ur din Haldea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.” Geneza 15:2-7.

Iar când Avraam a întrebat: „Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?” Domnul i-a zis: „Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel.” Avram a luat toate dobitoacele acestea, le-a despiciat în două și a pus fiecare bucată una în fața alteia; dar pasărilor nu le-a despiciat.” După aceea, trecând printre acele bucați, Domnul „a făcut legământ cu Avraam”, un legământ de sânge, prin care S-a pus pe El Însuși ca garanție a împlinirii fiecărei promisiuni pe care o făcuse lui Avraam.

Aici, deci, este vorba despre legământul cel veșnic, ceresc, al lui Dumnezeu, făcut cu Avraam și confirmat acestuia, având ca garanție însăși viața lui Dumnezeu că tot ceea ce a fost promis va fi împlinit, așa că nimic din ce era promis nu putea să nu se împlinească, decât dacă Domnul ar înceta să mai existe.

Totuși timpul trecea, și nu se vedea niciun copil. Căci „Sarai, nevasta lui Avram, nu-i născuse deloc copii.” Dar Sarai „avea o roabă egipteană numită Agar. Și Sarai i-a zis lui Avram: „Iată, Domnul m-a făcut stearpă; intră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii de la ea”. Gen. 16:1-2. În felul acesta intră în scenă Agar, și intervine în istorie.

Dar cum intră Agar în această poveste? În urma încrederii în făgăduința lui Dumnezeu? – Nu. Ea apare din cauza lipsei de încredere. S-a întâmpat aceasta prin credință? – Nu, ci complet din necredință. Aceasta este confirmat prin faptul că după ce a fost realizat tot planul acesta, a trebuit să fie renegat totul, iar sămânța făgăduită încă trebuia să fie așteptată de Sara însăși. Așa că „prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia Celui ce-i făgăduise.” Evrei 11:11.

Dacă așa s-a întâmplat în cele din urmă, de ce atunci „Sarai, nevasta lui Avraam,” nu i-a născut copii DE LA ÎNCEPUT? – pur și simplu din cauza necredinței, și pentru că nu a crezut „în credincioșia Celui ce-i făgăduise.”

Așadar, Sarai a inventat planul prin care a introdus-o în scenă pe Agar, din cauza lipsei ei de încredere în Dumnezeu, din cauza necredinței. Planul acesta, izvorât din neîncredere față de Dumnezeu și lipsă de credință în El, a fost un plan cu totul al minții firești – o invenție a firii – pentru a împlini făgăduința lui Dumnezeu.

Ce este de remarcant în planul făcut de Sarai, este faptul că acesta trebuia să îplinească făgăduința lui Dumnezeu. Ideea era nu doar că Domnul nu-Și împlinise făgăduința, ci că a refuzat să Și-o îplinească. Pentru că Sarai a apus clar: „Iată, Domnul m-a făcut stearpă.” Aceasta este o acuzație directă de necredincioșie din partea Domnului. Și pentru că susținea că Domnul nu-Și împlinește făgăduința, în mod natural a ajuns la concluzia că ei înșiși trebuie să o îplinească, printr-o invenție a lor proprie, izvorâtă din neîncredere și necredință față de Dumnezeu.

Până și Avraam s-a abătut de la încrederea lui în Dumnezeu, de la credința lui în făgăduința Domnului. Avraam a căzut pradă planului acesta făcut de neîncredere și necredință, acestei invenții a firii. „Avram a ascultat cele spuse de Sarai.”

„Atunci Sarai, nevasta lui Avram, a luat pe Egipteanca Agar, roaba ei, și a dat-o de nevastă bărbatului său Avram, după ce Avram locuise ca străin zece ani în țara Canaan. El a intrat la Agar și ea a rămas însărcinată.” „Agar a născut lui Avram un fiu.” Geneza 16:3, 4, 15.

„Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc.” Cum se putea naște altfel? Tot planul prin care el a luat naștere a fost un plan cu totul făcut de mintea firească, în neîncredere și necredință față de Dumnezeu – o invenție a firii.

„Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia.”

De aceea, legământul al cărui simbol este Agar, - legământul de pe muntele Sinai, - este un legământ în care oamenii, din lipsă de încredere în Dumnezeu și din necredință în făgăduința Lui, deoarece

cunosc numai omul firesc și nașterea după trup, caută prin invențiile lor, și prin eforturile lor, să ajungă la neprihănirea lui Dumnezeu, și la moștenirea care este atașată acestei neprihăniri.

Însă neprihănirea lui Dumnezeu, împreună cu moștenirea ce o însoțește în toată plinătatea ei, este un dar fără plată.

CELE DOUĂ LEGĂMINTE

GALATENI 4:21-25,- 12 Iunie, 1900, - „Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea? Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia.”

Agar reprezintă legământul de pe Sinai. Agar era o roabă, și o egipteancă. De aceea, fiul ei s-a născut rob. S-a născut rob, indiferent de mijlocul prin care s-a născut: deoarece mama lui era roabă.

Așa cum am văzut, mijlocul prin care s-a născut fiul lui Agar a ieșit din neîncredere în Dumnezeu și din necredință în făgăduința Lui, - a fost doar un plan al minții omenești. De aceea „cel din roabă s-a născut în chip firesc.” Dar „gândirea firească, mintea firească, este vrăjmășie față de Dumnezeu: căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Așa că cei firești nu pot să placă lui Dumnezeu.” Rom. 8:7, 8. KJV – marginea.

Potrivit cu aceasta, legământul al cărui simbol este Agar – legământul de pe muntele Sinai, - este un legământ în care oamenii, din lipsă de încredere în Dumnezeu și din necredință în făgăduința Lui, deoarece nu știu cum este decât omul firesc și nașterea după trup, caută prin invențiile lor, și prin eforturile lor, să ajungă la neprihănirea lui Dumnezeu, și la moștenirea care este atașată acestei neprihăniri. Aceasta s-a întâmplat deoarece, așa cum am văzut, Sarai și Avram au avut plinătatea făgăduinței lui Dumnezeu, și a neprihănirii Lui în legământul lui Dumnezeu ce a fost confirmat în Hristos, înainte ca planul ce a cuprins-o pe Agar să fi fost inventat. Iar planul acesta a fost inventat, și putea fi inventat, doar prin uitarea

acelei făgăduințe și aceluia legământ. Iar uitarea făgăduinței și legământului a dus la încrederea numai în ceea ce era firesc.

Au avut, dar, cei de la Sinai vreo făgăduință a lui Dumnezeu, sau vreun legământ în care s-ar fi putut încrede, înainte să intre în legământul de la Sinai? – Au avut. Au avut legământul Avraamic, exact așa cum l-au avut și Avram cu Sarai înainte să intre în planul care a introdus-o pe Agar.

Ei nu au avut legământul făcut cu Avraam doar așa ca pe ceva îndepărtat, pe care timpul scurs între Avraam și ei l-a încheșat. Ci legământul le-a fost repetat direct de către Domnul, și a fost încheiat cu ei, așa cum a fost și cu Avraam, și toate acestea au fost făcute înainte ca ei să iasă din Egipt. Citim: „Dumnezeu a mai vorbit lui Moise și i-a zis: „Eu Sunt Domnul. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeul Cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca „Domnul.” De asemenea Mi-am încheiat legământul Meu cu ei ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini. Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care-i țin Egiptenii în robie și Mi-am ADUS AMINTE DE LEGĂMÂNTUL MEU.”

„De aceea spune copiilor lui Israel: „Eu Sunt Domnul: Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți. VĂ VOI LUA CA POPOR AL MEU; EU VOI FI DUMNEZEUL VOSTRU și VEȚI CUNOAȘTE că EU SUNT DOMNUL, DUMNEZEUL VOSTRU, care vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă Egiptenii. Eu vă voi aduce în țara pe care AM JURAT („Mi-am ridicat mâna” – marginea) că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; Eu VĂ VOI DA-O ÎN STĂPÂNIRE; Eu, Domnul.” Exod. 6:2-8.

Aici a fost dat copiilor lui Israel, în Egipt, tot ceea ce a fost dat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov. Exact același legământ care a fost făcut „cu Avraam, și prin care s-a jurat lui Isaac”, și care a fost „confirmat” lui Iacov, a fost făcut cu Israel pe când erau încă în Egipt, când Domnul S-a coborât ca să-i elibereze din Egipt.

Cum s-a putut întâmpla atunci, că Israel a trebuit să intre într-un legământ la Sinai? - Exact așa cum s-a întâmplat cu planul privitor la Agar. Cum se putea să fie introdus un alt legământ? – Exact așa cum a fost introdusă Agar – din lipsă de încredere în

legământul lui Dumnezeu; din cauza necredinței în făgăduința lui Dumnezeu ce a fost confirmată prin jurământul Lui. Căci dacă ei s-ar fi încrezut în făgăduințele lui Dumnezeu pe care li le-a făcut în Egipt, ar fi avut tot ce are Avraam și tot ce poate avea orice persoană; ar fi avut neprihănirea lui Dumnezeu, mântuirea Lui veșnică, și moștenirea promisă lui Avraam: toate acestea în Hristos, căci așa le-a avut Avraam.

Este adevărat că ei au cântat cântecul credinței biruitoare după ce au traversat marea Roșie; și dacă ar fi rămas în legământul cel veșnic al lui Dumnezeu pe care El li l-a dat în Egipt, niciodată nu ar fi fost legământul de la Sinai.

Dar ei nu au rămas în credința aceea. Căci imediat după aceea când în decursul călătoriei lor au ajuns la Mara, au murmurat împotriva Domnului. Iar după ce Domnul i-a eliberat de temerile ce le-au avut în acel loc, și au intrat în pustia Sin, „întreaga adunare a copiilor lui Israel a murmurat” din nou. „Copiii lui Israel le-au zis (lui Moise și Aron): „Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine până ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta.” Ex. 16.3. Apoi după ce Domnul i-a eliberat de temerile lor de atunci și ei au trecut de pustia Sin, ajungând la Refidim din nou au murmurat și au zis: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici cu copiii și turmele noastre?” Moise a strigat către Domnul și a zis: „Ce să fac cu poporul acesta? Încă puțin și au să mă ucidă cu pietre.” Ex. 17.3,4.

Toate acestea arată o neîncredere dovedită în Dumnezeu, și necredință în El, din partea lui Israel. Neîncrederea și necredința aceasta a ascuns de ei binecuvântarea și puterea care le-au fost date prin legământul făcut cu Avraam, pe care Dumnezeu li l-a încredințat în Egipt.

Ei nu s-au putut încrede în Dumnezeu pentru a primi moștenirea către care mergeau, și nici pentru a primi neprihănirea care era singurul lucru ce le dădea dreptul la moștenire. Pe aceasta ei gândeau că și-o pot agonisi ei înșiși. Iar pentru ca ei să vadă cât de puțin o pot câștiga, Domnul le-a dat ocazia cea mai prielnică să încerce aceasta. Potrivit cu aceasta El a spus: ”Ați văzut ce am făcut

Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam Sfânt. („Ascultați glasul Meu, și faceți tot ce vă voi porunci; și veți fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeuul vostru – Ier. 11:4) Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.”

„Moise a venit și a chemat pe bătrânii poporului și le-a pus înaintea toate cuvintele acestea, cum îi poruncise Domnul. Tot poporul a răspuns: „Vom face tot ce a zis Domnul!” Moise a spus Domnului cuvintele poporului.” Ex. 19, 4-8.

Ei nu auziseră încă glasul Lui, dar atunci când l-au auzit au fost rostite cele zece porunci. În felul acesta ei și-au dat acordul să asculte cu adevărat cele zece porunci, ba chiar și după ce au auzit glasul Său care a vorbit cu atâta maiestate încât ei s-au înspăimântat și „stăteau în depărtare”, „ei au zis: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.” Ex. 24:7.

Însă ei erau corespondentul copilului lui Agar, roaba, cel care „S-a născut în chip firesc.” Ei nu cunoșteau decât nașterea după trup, așa că aveau doar o minte firească, minte ce este „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună.” Din acest motiv ei nu puteau să asculte cu adevărat de Legea aceasta, la fel cum Ismael, copilul după trup din familia lui Avraam nu a putut împlini făgăduința făcută lui Avraam. În starea aceasta ei nu puteau să păzească legământul lui Dumnezeu, tot așa cum planul Sarei de a o introduce pe Agar nu a fost păzirea legământului.

Așadar cum a putut un astfel de legământ să apară? De ce au intrat ei într-un astfel de legământ? – „Ei nu aveau o adevărată înțelegere despre sfințenia lui Dumnezeu, despre păcătoșenia nespus de mare a inimilor lor, despre completa lor neputință de a asculta prin ei înșiși de Legea lui Dumnezeu, și despre nevoia lor de a avea un Mântuitor. Ei trebuiau să fie învățați despre toate aceste lucruri ...

Poporul nu-și înțelegea păcătoșenia propriilor lor inimi, și nu-și dădeau seama că fără Hristos le era imposibil să păzească Legea lui Dumnezeu. De aceea EI S-AU GRĂBIT SĂ INTRE ÎN LEGĂMÂNT CU DUMNEZEU. Simțind că erau capabili să-și

demonstreze PROPRIA LOR NEPRIHĂNIRE, ei au declarat, „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.” Ex. 24:7. Patriarhi și Profeti, pag. 371, 372. (sublinierea autorului articolului).

Ei se aflau deja în robia păcatului și a neprihănirii proprii; iar în robia aceasta, având minți care nu se „supun Legii lui Dumnezeu, și nici nu se pot supune”, ei au făgăduit să asculte cu adevărat de Legea lui Dumnezeu. Însă, în starea în care erau, era inevitabil să-și calce făgăduințele; pur și simplu ei nu-și puteau ține făgăduința. Nu era în puterea lor să o facă. Astfel, în legământul acesta, ei au devenit călcători ai Legii, și CĂLCĂTORI AI FĂGĂDUINȚEI LOR de a nu călca Legea.

Acesta este singurul fel în care puteau fi, prin legământul acesta, sau în virtutea vreunui lucru ce ținea de acest legământ. De aceea, legământul acesta nu putea naște decât pentru robie, așa cum și AGAR nu a putut naște decât pentru robie. Și aceasta, pur și simplu din cauza necredinței lor în Dumnezeu și a necredinței lor în făgăduința Lui descoperită în Legământul făcut cu Avraam, legământ care le-a fost încredințat și lor în mod direct, înainte chiar să plece din Egipt.

„Acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; - și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este SLOBOD, și el este mama noastră. ... Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței.”

CELE DOUĂ LEGĂMINTE

GALATENI 4:21-25, - 19 Iunie, 1900, - „Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea? Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte.”

Ismael era fiul lui Avraam, născut după trup, născut în mod firesc. Și care a fost dispoziția lui? Înainte să se nască, Domnul l-a descris că „va fi un om sălbatic.” O altă traducere spune, „va fi un

om ca un măgar sălbatic.” Revised Version traduce în felul următor: „Va fi ca un măgar sălbatic între oameni.” „Mâna lui va fi împotriva tuturor, și mâna tuturor va fi împotriva lui.”

Țineți minte că acest copil al lui Agar, fiul acesta născut în mod firesc, acest „măgar sălbatic între oameni,” a fost rodul invenției lui Sarai, izvorât din lipsa ei de încredere în Dumnezeu și din necredință în promisiunea Lui de a-i da un fiu. Conform cu aceasta, țineți minte că fiul acesta era menit, în înțelegerea lui Sarai, să împlinească promisiunea lui Dumnezeu. Sarai, ba chiar și Avram, intenționau și chiar se așteptau că acest copil firesc, acest om sălbatic, să fie acceptat de Domnul drept fiul menționat în făgăduința Lui. Și că făgăduința făcută lui Avram va fi împlinită în el. Acest lucru este sigur întrucât, după aceea, când Domnul i-a spus lui Avram că îi va da un fiu din Sarai, Avram a răspuns, „Să trăiască Ismael înaintea Ta!”

Amintiți-vă că Agar, mama acestui „om ca un măgar sălbatic,” reprezintă legământul de la Sinai; iar fiul ei, cel născut în mod firesc, - omul acesta sălbatic, - reprezintă copiii legământului de la Sinai. Și, întocmai după cum, prin invenția care a dat naștere lui Ismael s-a intenționat ca acesta să împlinească promisiunea lui Dumnezeu, și ca legământul Domnului cu Avraam să fie împlinit prin el, în același fel copiii legământului de la Sinai, născuți ca și Ismael în mod firesc, se așteaptă ca ei să poată împlini făgăduința lui Dumnezeu, și că legământul Domnului făcut cu Avraam va fi împlinit în deplinătatea lui prin ei; adică prin puterea cărnii.

Dar Avraam a păzit poruncile lui Dumnezeu. Neprihănirea lui Dumnezeu este o parte esențială a legământului făcut cu Avraam; căci fără ea, nimeni nu poate ajunge la moștenirea dată lui Avraam prin legământ. Dar, cum ar putea Ismael, născut în mod firesc, să păzească poruncile lui Dumnezeu, când gândirea firească este numai vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună? Cum ar putea omul acesta ca un măgar sălbatic, să păzească poruncile lui Dumnezeu, dacă mâna lui este împotriva tuturor, în timp ce unul din cele două principii ale Legii spune, „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”?

Copilul acesta al lui Agar, roaba, corespunde copiilor legământului de la Sinai, care naște pentru robie. Ca și Ismael,

aceștia nu cunosc decât nașterea firească. Totuși, ei promet să păzească poruncile lui Dumnezeu, „cu adevărat”. Deși nu cunosc decât nașterea firească, și nu au decât „gândirea firească (umblarea după lucrurile firii pământești – Cornilescu; n.tr.)”, care este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu căci nu se supune Legii lui Dumnezeu, nici nu poate să se supună, ei fac legăminte prin care se angajează că vor păzi Legea lui Dumnezeu „cu adevărat”!

Dar Ismael nu a fost fiul hărăzit de Domnul: el nu putea împlini promisiunea lui Dumnezeu, nici promisiunea nu putea fi împlinită prin el. În ce privește făgăduința lui Dumnezeu și legământul lui Dumnezeu cu Avraam, nașterea lui Ismael nu însemna mai mult decât dacă el nu s-ar fi născut deloc.

De aceea, când Avraam a spus Domnului, „Să trăiască Ismael înaintea Ta!” „Dumnezeu a zis: „Cu adevărat nevastă-ta, Sara, îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el. Dar și cu privire la Ismael te-am ascultat. iată, îl voi binecuvânta, îl voi face să crească și îl voi înmulți nespuse de mult; doisprezece voievozi va naște și voi face din el un neam mare. Dar legământul meu îl voi încheia cu Isaac pe care ți-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta.” Gen. 17:19-21.

Atunci Sarai a crezut în făgăduința lui Dumnezeu, și s-a încrezut numai în El, iar Domnul i-a schimbat numele în Sara. Așa că, „prin credință Sara a primit putere să zămislească,” și, după făgăduință, s-a născut Isaac.

Și care a fost dispoziția lui Isaac? – este ilustrată prin purtarea sa când Avraam și el au crezut că are să fie adus ca jertfă. El s-a supus, ca un miel, ca să fie jertfit. Apoi, este ilustrat în raportul din Geneza 26: după ce a murit Avraam, iar Isaac era moștenitor al făgăduinței, el a locuit pentru o vreme în ținutul Filistenilor. „Toate fântânile pe care le săpaseră robii tatălui său, pe vremea tatălui său Avraam, Filistenii le-au astupat și le-au umplut cu țărână. Și Abimelec i-a zis lui Isaac: „Plecă de la noi, căci ai ajuns mult mai puternic decât noi.” Isaac a plecat de acolo și a tăbărât în valea Gherar, unde și-a așezat locuința.

Isaac a săpat din nou fântânile de apă pe care le săpaseră robii tatălui său Avraam și pe care le astupaseră Filistenii după moartea lui

Avraam; și le-a pus iarăși aceleași nume pe care le pusese tatăl său. Robii lui Isaac au mai săpat în vale și au dat acolo peste o fântână cu apă de izvor.” Gen. 26:15-19.

Fără îndoială fântânile acestea erau ale lui Isaac. Avraam le săpase, și de aceea, aparțineau lui Avraam. Iar pentru că Isaac era moștenitorul lui Avraam, fântânile acestea ajunseseră să fie ale lui prin moștenire. Acum el le-a săpat din nou, așa că era ca și cum el era cel ce le săpase. Așa că fără îndoială, erau ale lui. Faptul care arată și mai mult că erau ale sale, este acela că filistenii le-au umplut cu pământ după ce au fost gata făcute, aratând în cel mai clar mod posibil că nu aveau nevoie de ele.

Cu toate acestea, filistenii au venit la Isaac și, despre fântânile pe care el le săpase și asupra cărora avea tot dreptul, au zis: „Apa este a noastră.” Vers. 20. Isaac i-a lăsat să le ia. Dar, Ismael ce ar fi făcut? Ce ați fi făcut voi? Care sunteți dintre cei „doi fii” ai lui Avraam? „Acestea sunt două legăminte.” Fiii cărui legământ sunteți?

Isaac a „săpat o altă fântână, pentru care au făcut iarăși gălceavă.” Dar Isaac, în loc să se certe cu ei pentru aceasta, deși îi aparținea cu tot dreptul, „s-a mutat de acolo și a săpat o altă fântână.” Dar, Ismael ce ar fi făcut? Ce ați fi făcut voi? Care sunteți dintre cei „doi fii” ai lui Avraam? „Acestea sunt două legăminte.” Fiii cărui legământ sunteți?

După ce Isaac a săpat această fântână de pe urmă, filistenii „nu s-au mai certat; și a numit-o Rehobot „căci” a zis el „Domnul ne-a făcut loc larg ca să ne putem întinde în țară.” Vers. 22.

În ce fel i-a făcut Domnul loc larg? Pur și simplu prin refuzul lui Isaac de a se certa cu filistenii, prin faptul că le-a cedat tot ce au cerut, cu toate că avea tot dreptul asupra acestora. Dar, ar fi putut Domnul să facă „loc larg” ca să încapă Ismael și filistenii aceia? Face Domnul „loc larg” ca să încăpeți voi și împotrivorii voștri invidioși? Care dintre „cei doi fii” ai lui Avraam sunteți? „Acestea sunt două legăminte.” Fiii cărui legământ sunteți?

„De acolo s-a suit la Beer-Șeba. Domnul i S-a arătat chiar în noaptea aceea și i-a zis: „Eu Sunt Dumnezeuul tatălui tău Avraam; nu te teme, căci Eu Sunt cu tine; te voi binecuvânta și îți voi înmulți sămânța, din pricina robului Meu, Avraam.” Isaac a zidit acolo un

altar, a chemat Numele Domnului și și-a întins cortul acolo. Robii lui Isaac au săpat acolo o fântână.”

„Abimelec a venit din Gherar la el, cu prietenul său Ahuzat și cu Picol, căpetenia oștirii lui. Isaac le-a zis: „Pentru ce veniți la mine, voi care mă urâți și m-ați izgonit de la voi?” Ei au răspuns: „Vedem lămurit că Domnul este cu tine. ... Tu acum ești binecuvântat de Domnul.” Vers. 23-29. Ei au putut să vadă că Domnul era cu el, și că el era binecuvântat de Domnul, doar datorită faptului că Isaac a cedat continuu în fața lor. Dar, Ismael ce ar fi făcut? Dar voi, ce ați fi făcut? Și ce faceți voi? Care dintre cei „doi fii” ai lui Avraam sunteți? „acestea sunt două legăminte.” Fiii cărui legământ sunteți?

„Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; - și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră.” „Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copiii ai făgăduinței.” Așa este?

EPISTOLA CĂTRE GALATENI, - 26 Iunie, 1900, - În Sabatul din 7 iulie va începe în toate școlile de Sabat studiul cărții Galateni. Articolul ce urmează, alcătuit cu contribuția lui L. A. Reed, va fi de ajutor tuturor ca un studiu preliminar, așa că întrerupem aici studiul nostru săptămânal din „Galateni: Cele două legăminte,” pentru a face loc acestui articol.

(Nota compilatorului: eu cred că ceea ce a avut de spus fratele Reed ne va fi de ajutor și nouă când îl vom urmări în continuare pe A.T. Jones în studiile sale din Galateni, așa că am ales să-l includ aici.)

În mare măsură interesul este atras acum asupra cărții Galateni. Acesta va fi subiectul studiilor timp de șase luni în școlile noastre de Sabat de pretutindeni.

Știm că epistolele lui Pavel au fost adresate fie anumitor grupe fie anumitor indivizi în anumite momente din istoria timpurie a bisericii creștine. Ele au fost scrise pentru a corecta anumite erori

care au apărut în vremea aceea. Și, ceea ce este întotdeauna adevărat, erorile acelea au luat anumite forme, datorită educației și obiceiurilor timpului.

Ucenicilor lui Hristos din Galatia li s-a spus de către unii că nu era destul să primească evanghelia, care este „legea Duhului de viață în Hristos Isus,” sau „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire,” ci că trebuiau de asemenea să îndeplinească anumite ceremonii. A existat un timp când aceste ceremonii trebuiau să fie îndeplinite, dar vremea aceea trecuse. Însă faptul că aceste rituri nu mai erau în vigoare nu afecta principiul conturat de Pavel. Chiar și în zilele în care aceste ceremonii au fost în vigoare, simpla îndeplinire a lor nu putea, și nu avea scopul de a-i face pe împlinatorii lor neprihăniți. Ceea ce încearcă să arate Pavel este că niciodată neprihănirea nu a putut veni în felul acesta. Iar dacă aceste rituri, pe când erau în vigoare nu au putut să-i facă neprihăniți pe împlinatorii lor, cu cât mai mult nu vor face aceasta din moment ce sunt abrogate?

Cu toții recunoaștem acum că aceste ceremonii nu au putere de obligație. De aceea acum nu există pericolul ca vreun om să declare necesară ascultarea față de ele. Iar dacă oamenii sunt înclinați acum să facă vreo greșeală similară celei a galatenilor, este evident că greșeala din zilele acestea de pe urmă trebuie să îmbrace o formă diferită de forma pe care a avut-o atunci. Cu alte cuvinte, legea tăierii împrejur, a jertfelor de animale, etc., este acum o literă moartă, iar ceremonialismul îmbrăcat în forma aceasta nu mai constituie o amenințare pentru binele omului. Iar dacă Dumnezeu, în solia către Galateni, se referă numai la legea ceremonială, și a ceremonialismul îmbrăcat în acea formă anume, atunci – o spun fără rezervă – tot mesajul lui Dumnezeu este mort, și nu are altă valoare decât aceea de raport al greșelilor celor din vechime.

Însă ceremonialismul în forma aceea specifică nu este singurul fel de ceremonialism menționat în Galateni. Există un ceremonialism în care poate să cadă fiecare om din fiecare veac al acestei lumi. Iar pentru că Cuvântul lui Dumnezeu este adresat fiecărui om și tuturor oamenilor, din fiecare veac și din toate veacurile, ceremonialismul acesta este greșeala față de care suntem avertizați acum. Și pentru că lucrurile ce vă privesc pe voi și pe mine au importanță mai mare pentru voi și pentru mine decât lucrurile ce-i

privesc pe alții din alte vremuri, reiese că acest alt ceremonialism în care putem cădea noi în zilele acestea, ne interesează mai mult. Aceasta ar trebui să fie povara studiului și a gândurilor noastre, mai degrabă decât ceea ce aproape în totalitate îi privește pe alții, dintr-o altă vreme ce s-a dus de mult.

Dar, ce este ceremonialismul? – Este a crede că omul este îndreptățit prin faptele legii; și a nu ști că „omul nu este socotit neprihănit prin faptele legii, ci prin credința lui Isus Hristos.” Gal. 2:16, 21; 3:5-14, 18-27. Aproape fiecare verset din capitolul al treilea nu este altceva decât o declarație în diferite moduri a acestui singur principiu, - nu prin faptele legii, ci prin credința lui Hristos.

A existat o lege numită legea ceremonială. Aceasta a fost legea referitoare la circumcizie, la jertfe, etc. Aceasta a fost dată pentru un scop bun și suficient. Dar nu a fost dată nicidecum în ideea că prin respectarea ei se poate câștiga neprihănirea. Cine pierde din vedere adevărata importanță a ei, și încearcă să o folosească drept mijloc de a câștiga neprihănirea ca plată, a căzut în ceea ce este numai ceremonialism. În îndeplinirea unui șir uscat de ceremonii. Începe să iubească o viață lipsită de Hristos; a căzut din har, a căzut sub blestem.

Există o altă lege – numită Legea celor zece porunci. Aceasta nu a fost dată de pe Sinai în ideea ca prin respectarea preceptelor ei vreun om să poată câștiga neprihănirea. Cine pierde din vedere în felul acesta adevărata importanță a ei, și încearcă să o folosească drept mijloc de a câștiga ca plată neprihănirea, a căzut de asemenea în ceea ce este doar ceremonialism. El începe prin aceasta îndeplinirea unui șir uscat de ceremonii, de forme exterioare. Dintr-odată viața lui este fără Hristos, pentru că a ales drept cale a mântuirii altceva decât Hristos. Însă Hristos este „Calea”. Nu este niciun alt nume dat oamenilor sub cer, în care trebuie să fim mântuiți. Un astfel de om cade din har, cade sub blestem.

A existat și o manifestare a legii, o alta decât forma dată în porunci: și anume, legea dragostei. Însă cine ia chiar și această manifestare a legii, această exprimare exterioară a legii, - iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de om, - și încearcă prin eforturile lui să o trăiască, încearcă să câștige ca plată neprihănirea prin faptele lui. Omul acesta, ca și ceilalți, cade în ceremonialism. Poate că are altă

formă, dar este tot ceremonialism. El pierde adevărata importanță a legii dragostei, cade din har, și trăiește o viață fără Hristos.

A mai existat încă o manifestare a Legii, o prezentare mai clară a cerințelor ei, prin „legea Duhului de viață în Hristos Isus.” Însă omul care citește despre felul în care lucrează legea aceasta în Hristos, și apoi, prin copierea actelor lui Hristos încearcă se obține ca merit neprihănirea, să se facă pe sine ca Hristos, - omul acela nu cunoaște adevărata importanță a vieții cu Hristos. Și acesta a căzut în ceremonialism, în rutină uscată, în fapte moarte, de fapt într-o viață fără Hristos.

Mai mult, ceremonialismul în oricare din formele lui, trebuie să aibă de a face cu „legea lui Dumnezeu, a celor zece porunci.” Acest lucru este adevărat și în cazul acelei forme de ceremonialism ce își are rădăcina în înțelegerea greșită a legii ceremoniale. Cine interpretează greșit scopul lui Dumnezeu în legătură cu legea ceremonială, în mod sigur interpretează greșit și scopul lui Dumnezeu în legătură cu Legea morală. Însăși structura minții lui va produce aceasta. Iar faptul că legea ceremonială a jertfelor și darurilor era doar o formă de predicare a evangheliei pentru timpul acela, și de fapt era și o predicare a Legii morale, interpretarea greșită duce la același lucru. Iar ceremonialismul iudeilor manifestat nu doar în cele legate de legea jertfelor, ci și în cele legate de Legea morală, dovedește că cele două forme de ceremonialism merg mână în mână. Cine face o greșală, o face și pe cealaltă. Când Dumnezeu a dictat cartea către Galateni, nu a lovit doar câteva forme specifice ale erorii, ci a lovit marele principiu ce stă la baza acelei erori. Eroarea poate îmbrăca o mulțime de forme. O formă îmbrăcată într-un anumit timp deschide calea altei forme îmbrăcate ulterior. Un cuvânt adresat doar unei forme, trebuie să expire odată ce forma aceea specifică dispare. Însă cuvântul îndreptat către principiul ce stă la baza diferitelor forme, ținut ca să distrugă principiul ce dă naștere acestora, - cuvântul acesta, repet, trebuie să fie întotdeauna necesar, atât timp cât inimile și mințile omenești sunt înclinate să aplice principiul în mod greșit și să creeze astfel aceste forme diversificate.

Deci, care este acum solia cărții Galateni? – Este, așa cum am spus, de a arăta că neprihănirea este un dar de la Dumnezeu. Că se obține prin făgăduință. Că se obține prin credința în Hristos, și nu se

obține prin faptele Legii: „căci nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.” Gal. 2:16.

Și ce este ceremonialismul acela despre care suntem avertizați în cartea Galatenilor? Nu este acela care acum este singurul în care putem să cădem – acel ceremonialism care este o conformare exterioară, sau o încercare de conformare exterioară, cu Legea celor zece porunci, și îndeosebi cu porunca a patra din Legea aceasta? Da, acestea sunt faptele Legii în care voi și eu suntem predispuși să ne încredem. În felul acesta solia din epistola către Galateni acum se referă la cele zece porunci, chiar la porunca a patra, sau la oricare dintre cele zece, sau la toate zece. Nu poate semnifica altceva pentru noi. Orice altceva ce poate fi inclus doar dă forță avertizării de a nu ne încredere în încercările de păzire exterioară a acestei Legi.

Dacă, în lumina acestor gânduri, veți deschideți Biblia cu inima plecată în rugăciune, și citiți, fără să îi aveți în minte pe cei ce au trăit acum două mii de ani, ci având în minte doar cazul vostru, și doar sufletul vostru pus în balanța judecății. Vreau să spun că, dacă citiți în felul acesta, având în minte doar greșelile voastre și înclinațiile voastre de a face astfel de greșeli, precum și responsabilitatea pe care o aveți față de Dumnezeu, voi avea încredere în concluziile voastre în ce privește legea despre care vorbește Duhul lui Dumnezeu în Gal. 3:19, sau în orice altă parte a epistolei.

CELE DOUĂ LEGĂMINTE

GALATENI 4:21-31, - 3 Iulie, 1900, - „Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea? Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; - și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră. Fiindcă este scris: „Bucură-te, steapo, care nu naști de loc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei

părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.” Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copiii ai fângăduinței. Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul tot așa se întâmplă și acum. Dar ce zice Scriptura? „Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode.” De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode.”

Planul inventat de Sarai, plan la care Avram a consimțit, și care a dus la nașterea lui Ismael, fiul roabei, cel născut în mod firesc, s-a dovedit nesatisfăcător pentru toți încă de la primul pas făcut pentru realizarea lui.

„Atunci Sarai, nevasta lui Avram, a luat pe Egipteanca Agar, roaba ei, și a dat-o de nevastă bărbatului său Avram, după ce Avram locuise ca străin zece ani în țara Canaan. El a intrat la Agar și ea a rămas însărcinată. Când s-a văzut ea însărcinată, a privit cu dispreț pe stăpână-sa.” Gen. 16:3, 4. Apoi, cu toate că, după cum spune raportul biblic, Sarai a fost cea care a propus planul, și „Sarai, ... a luat pe Egipteanca Agar, roaba ei, și a dat-o de nevastă bărbatului său Avram,” totuși imediat ce s-a văzut disprețuită de Agar, și aceasta din cauza reușitei propriului ei plan, ea a început să-i facă reproșuri lui Avram și i-a zis: „Asupra ta să cadă batjocura aceasta care mi se face! Eu însumi ți-am dat în brațe pe roaba mea; și ea, când a văzut că a rămas însărcinată, m-a privit cu dispreț.” Vers. 5.

„Avram a răspuns Sarei: „Iată, roaba ta este în mâna ta; fă-i ce-ți place!” Atunci Sarai s-a purtat atât de „rău cu ea”, încât Agar a fugit. Și, cu toate că Domnul i-a spus Agarei, „Întoarce-te la stăpână-ta și supune-te sub mâna ei,” este evident că după aceea nimic nu a mai fost pașnic și plăcut între ele.

Mai departe, când, după ce s-a născut Ismael, Avram a zis Domnului, „Să trăiască Ismael înaintea Ta!” nu a fost ascultat. Ci Ismael a fost lăsat în mod clar deoparte și lui Avram i s-a spus că Sarai, nevasta lui, îi va naște cu adevărat un fiu pe care îl vor numi Isaac. Și „Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el.” Gen. 17: 18, 19.

„Sara a rămas însărcinată și a născut lui Avraam un fiu la bătrânețe, la vremea hotărâtă despre care-i vorbise Dumnezeu.” „Copilul s-a făcut mare și a fost întărcat. Avraam a făcut un ospăț

mare în ziua când a fost înțărcaț Isaac. Sara a văzut răsând pe fiul pe care-l născuse lui Avraam egipteanca Agar. Și i-a zis lui Avraam: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei; căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac.” Cuvintele acestea n-au plăcut deloc lui Avraam, din pricina fiului său. Dar Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „Să nu te mârhești de cuvintele acestea, din pricina copilului și din pricina roabei tale: fă-i Sarei tot ce-ți cere; căci numai din Isaac va ieși o sâmhântă care va purta cu adevărat numele tău.” Gen. 21: 2, 8-12.

Cu aceasta însă, încă nu s-a făcut totul curat. Avraam se abătuse de la promisiunea limpede a lui Dumnezeu și își pusese încrederea în carne. Rezultatul a fost că nu numai roaba și fiul ei au trebuit să fie alungați, ci a trebuit să se renunțe complet la fiecare aspect ce făcea parte din planul care a introdus pe roabă și pe fiul ei. De aceea, Domnul a zis lui Avraam: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune Eu.” Gen. 22:2.

Isaac era fiul făgăduinței. Nu mai era promis niciun alt copil. Nu putea să mai existe încă o astfel de promisiune. Și nu putea să existe un alt copil fără o altă promisiune. Iar acum pentru Avraam, a aduce ca ardere de tot pe Isaac, după cât se putea vedea, însemna să piardă tot ceea ce fusese făgăduit. Însă când Avraam s-a gândit la aceste lucruri, s-a gândit și mai departe, până la cea dintâi promisiune pe care i-a făcut-o Dumnezeu, și atunci a avut încredere și a avut așteptarea că dacă îl va jertfi pe Isaac, Dumnezeu își va îndeplini cu siguranță promisiunea, îviindu-l din morți – aducându-l înapoi din cenușă, după ce va fi fost ars ca jertfă.

Cererea aceasta a Domnului de a-l aduce pe Isaac ca ardere de tot, l-a condus în felul acesta pe Avraam să se gândească la noaptea în care i-a fost făcută cea dintâi promisiune, când Dumnezeu îi zisese: „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Și i-a zis: „Așa va fi sâmhânta ta.” Avram a crezut pe Domnul și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.” Gen. 15: 5, 6.

În felul acesta Avraam a fost condus să depindă numai de făgăduința curată a lui Dumnezeu, și să-și pună încrederea numai în aceasta, pentru a obține tot ceea ce era cuprins în ea. Dacă Avraam ar fi rămas pe poziția aceasta de la început și ar fi refuzat sugestia Sarei

în legătură cu Agar, nu ar fi existat în familie necazul ce a intervenit între Sarai și Agar. Ismael nu s-ar fi născut niciodată, iar lui Avraam nu i s-ar fi cerut niciodată să aducă pe Isaac ca jertfă. Dacă de la început el nu s-ar fi „îndoit de făgăduința lui Dumnezeu prin necredință” (Rom. 4:20), ci ar fi fost puternic în credință, dând slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că aceea ce a făgăduit El, poate să și împlinească, neprihănirea i-ar fi fost socotită în tot timpul vieții lui.

„Acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar.” Legământul de pe Sinai a fost rodul firii pământeste, al lipsei de încredere și al necredinței în Dumnezeu, întocmai ca și planul care a introdus-o pe Agar și a dat naștere lui Ismael. Și, întocmai cum Agar și Ismael, roaba și fiul ei, au trebuit să fie alungați, și tot planul care i-a introdus pe ei a trebuit să fie renegat complet, în același fel legământul de pe muntele Sinai trebuia să fie alungat, și tot ceea ce l-a introdus trebuia să fie complet renegat.

Așa cum Avraam și Sara au trebuit să-i alunge pe Agar și pe Ismael, și să renege tot planul care i-a introdus pe ei, și ei înșiși au trebuit să se întoarcă la cea dintâi făgăduință a lui Dumnezeu, ca să depindă cu totul de ea pentru a obține ceea ce era promis prin ea, în același fel legământul de pe Sinai trebuia să fie alungat, și tot ceea ce îi făcuse loc trebuia să fie complet renegat de Israel și de oricine altcineva. Orice om trebuie să depindă numai de legământul original încheiat de Dumnezeu cu Avraam, și trebuie pusă încrederea numai în acesta, și pe deplin în acesta, pentru a primi tot ceea ce este promis prin acesta. Așa că, citim:

„Prin eliberarea lor din Egipt, Dumnezeu a căutat să le descopere puterea și îndurarea Lui, pentru ca ei să fie conduși să-L iubească și să aibă încredere în El. I-a adus la Marea Roșie – acolo unde, fiind urmăriți de egipteni, scăparea părea imposibilă – pentru ca ei să-și dea seama de completa lor neputință, de nevoia pe care o au de a primi ajutor divin. Apoi a lucrat pentru ei eliberarea. În felul acesta au fost umpluți de iubire și recunoștință față de Dumnezeu, și de încredere în puterea Lui de a le fi ajutor. I-a legat de El însuși, ca de Acela ce i-a eliberat din robia lor pământească.

„Dar exista un adevăr și mai mare care trebuia să fie imprimat în mințile lor. După ce au trăit în mijlocul idolatriei și corupției, nu mai aveau o concepție reală despre sfințenia lui Dumnezeu, despre

nespusa păcătoșenie a inimilor lor, despre completa lor incapacitate, în ei înșiși, de a da ascultare legii lui Dumnezeu, și despre nevoia lor de a avea un Mântuitor. Trebuiau să fie învățați despre toate acestea.

„Dumnezeu i-a condus la Sinai. Acolo Și-a manifestat slava. Le-a dat legea Sa, împreună cu făgăduința de a primi mari binecuvântări dacă vor asculta. „Dacă veți asculta glasul meu și dacă veți păzi legământul Meu, ... Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.” Ex. 19:5, 6. Poporul nu își înțelegea starea păcătoasă a propriilor lor inimi, și că fără Hristos le era imposibil să păzească legea lui Dumnezeu. Așa că în grabă au intrat în legământ cu Dumnezeu. SIMȚIND CĂ ERAU CAPABILI SĂ-ȘI FORMEZE PROPRIA LOR NEPRIHĂNIRE, au declarat: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.” Ex. 24:7.

„Au fost martori la proclamarea Legii în maiestatea ei plină de solemnitate, și tremuraseră îngroziți la poalele muntelui. Cu toate acestea, au trecut doar câteva săptămâni până când și-au călcat legământul lor cu Dumnezeu, și și-au aplecat genunchii ca să se închine unui chip cioplit. Nu puteau spera să obțină favoarea lui Dumnezeu printr-un legământ pe care îl călcase, iar ACUM, văzându-și starea păcătoasă și nevoia de a primi iertare, au fost conduși să-și simtă NEVOIA LOR DE A AVEA ACEL MÂNTUITOR DESCOPERIT PRIN LEGĂMÂNTUL AVRAAMIC, și prezentat în umbră prin jertfele de animale. ACUM, prin credință și iubire, au fost legați de Dumnezeu ca de Acela care îi elibera din robia păcatului. ACUM erau pregătiți să aprecieze binecuvântările NOULUI LEGĂMÂNT.” – Patriarhi și Profeți, pag. 371, 372.

CELE DOUĂ LEGĂMINTE

GALATENI 4:21-24, 10 Iulie, 1900, - „Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea? Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar.”

Legământul de pe muntele Sinai este legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu copiii lui Israel, când i-a luat de mână să-i scoată din Egipt.

Legământul acela a fost imperfect. „În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea.” Evrei 8:7.

Legământul acesta era imperfect datorită făgăduințelor lui. Al doilea legământ este un legământ „mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune.” Evrei 8:6.

Defectul legământului acesta exista în primul rând în oameni. „Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou.” Evrei 8:8.

De aceea, întrucât defectul acestui legământ consta în făgăduințele lui, iar defectul exista în primul rând în oameni, rezultă de aici că făgăduințele pe care a fost așezat acest legământ au fost în primul rând făgăduințele oamenilor.

Care, deci, au fost aceste făgăduințe? – Ele se găsesc în legământul care a fost făcut cu ei când au ieșit din Egipt, și iată legământul: -

„Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.” „Tot poporul a răspuns: „Vom face tot ce a zis Domnul!” Ex. 19:4-6, 8.

În înțelegerea aceasta, tot poporul a promis să asculte de glasul Domnului. Ei încă nu auziseră ce avea să spună glasul Domnului. Dar în capitolul douăzeci, au auzit glasul acela rostind cuvintele celor zece porunci, la care, după ce Domnul a vorbit, „nu a mai adăugat nimic.” După ce au auzit aceste cuvinte, în mod solemn, ei și-au reînnoit promisiunea: „Vom asculta și vom face tot ce a zis Domnul.”

Că acesta este legământul pe care l-a făcut Domnul cu ei când i-a luat de mână ca să-i scoată din Egipt, este asigurat prin cuvintele următoare:

„Căci n-am vorbit nimic cu părinții voștri și nu le-am dat nicio poruncă, cu privire la arderi de tot și jertfe, în ziua când i-am scos din țara Egiptului. Ci iată porunca pe care le-am dat-o: „Ascultați glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeuul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți.” Ier. 7:22, 23.

Iar aceasta este confirmat cu siguranță prin cuvintele următoare: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeuul lui Israel: „Blestemat să fie omul care n-ascultă cuvintele legământului acestuia, pe care l-am poruncit părinților voștri, în ziua când i-am scos din țara Egiptului, din cuptorul de fier, zicând: „Ascultați glasul Meu, și faceți tot ce vă voi porunci; și veți fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeuul vostru.” Ier. 11:3, 4.

Observați cu atenție fiecare din aceste trei declarații ale legământului, și remarcați cum sunt așezate promisiunile. Prima declarație, vine din partea Domnului: „DACĂ veți asculta glasul Meu și veți păzi legământul Meu, ATUNCI ... Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt,” etc. Prin aceasta se vede că făgăduințele Domnului nu puteau să se împlinească până când ei nu-și vor fi împlinit făgăduințele lor, căci legământul începe cu un „dacă”. „DACĂ veți” face așa și așa, „ATUNCI” așa și așa.

Acesta este de asemenea aranjamentul din a doua declarație, „Ascultați glasul Meu, ȘI Eu voi fi Dumnezeuul vostru, IAR voi veți fi poporul Meu.” Conform cu acest aranjament, El nu avea să fie Dumnezeuul lor, nici ei poporul Lui, până când ei nu aveau să facă ceea ce promisese; până când nu vor fi ascultat glasul Lui, așa cum au promis.

A treia declarație este la fel. „Ascultați glasul Meu, și faceți tot ce vă voi porunci; ȘI (sau ASTFEL – KJV) veți fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeuul vostru.” Aceasta clarifică nu doar că nimic din partea Domnului nu putea fi împlinit până când ei nu vor fi împlinit ce promisese; ci și că partea Domnului avea să fie împlinită prin împlinirea din partea lor a ceea ce făgăduiseră. „Ascultați glasul Meu, și faceți”, „ȘI (astfel, în felul acesta, prin acest mijloc) veți fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeuul vostru.”

Întrucât, deci, în acest legământ, partea Domnului, ceea ce Domnul putea să facă, promisiunile Domnului, putea fi împlinită

doar în mod secundar, ca o consecință a împlinirii din partea poporului a ceea ce ei promisese, este foarte clar că legământul se baza, era așezat, doar pe făgăduințele poporului.

Cât valorau deci, aceste promisiuni ale poporului? Ce au promis ei? Au promis să asculte de glasul Domnului cu adevărat. Ei au promis să asculte de legea Sa, - să păzească cu adevărat cele zece porunci.

Dar, care era starea lor atunci când au făcut aceste promisiuni? – Starea lor corespundea cu starea pe care o avea Ismael în familia lui Avraam. Ei corespundeau cu Ismael: erau născuți numai în mod firesc, și nu cunoșteau decât nașterea după trup, așa că nu aveau decât o minte firească. Dar, „gândirea firească este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu: căci nu se supune legii lui Dumnezeu, nici nu poate să se supună.” „Cei ce sunt firești nu pot să placă lui Dumnezeu.”

Pentru că acesta era starea lor, ce valoare puteau să aibă promisiunile pe care le făceau că vor păzi cu adevărat cele zece porunci? Oricare dintre promisiunile lor, și toate la un loc, pur și simplu nu valorau nimic.

În legământul acesta, poporul a promis să facă ceva ce le era imposibil să facă. Și, întrucât Domnul nu putea să intervină cu promisiunile Lui, în acest legământ, până când ei nu-și împlineau promisiunile lor, până când nu făceau ceea ce căzuseră de acord să facă, este cert că, în ce privește vreun scop practic intenționat sau discernut de popor, legământul acela nu valora nimic, și aceasta deoarece promisiunile pe care era așezat nu valorau nimic.

Prin natura lucrurilor, legământul acesta nu putea să nască decât pentru robie; deoarece poporul pe a căror promisiune era așezat, ei înșiși erau deja supuși robiei firii pământești, robiei păcatului. În loc să păzească poruncile lui Dumnezeu cu adevărat, ei aveau să le calce. Și nu doar că aveau să calce poruncile pe care au promis să nu le calce, ci în mod inevitabil aveau să calce promisiunile lor de a nu călca poruncile. Aceasta pur și simplu deoarece se aflau în starea în care nu erau supuși Legii lui Dumnezeu, și nici nu puteau fi supuși acesteia.

Faptul acesta a fost demonstrat imediat. Căci, atunci când Moise a urcat pe munte ca să primească o copie a Legii, pe care ei au

promis să o asculte cu adevărat, au trecut doar patruzeci de zile până când ei au exclamat: „Haide! Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a întâmplat cu el.” Ex. 32:1. Au făcut un vițel de aur – dumnezeul Egiptului – și i s-au închinat după modelul Egiptului. Aceasta a dovedit că, în inima lor, erau încă în robia Egiptului și erau cu adevărat ca Ismael, fiul lui Agar, egipteanca, „născuți în chip firesc.”

Toate acestea au fost scrise pentru ca aceia ce aveau să vină după ei, să înțeleagă, și au fost scrise pentru învățătura noastră, a celor „peste care a venit sfârșitul veacurilor.” Totuși este evident faptul că și în zilele noastre există persoane care, deși au doar nașterea după trup, care nu s-au născut din nou și nu cunosc nașterea din Duh, intră totuși în exact același legământ. Și se angajează prin legământ să păzească cu adevărat toate poruncile lui Dumnezeu. Dar problema acestora este exact problema pe care au avut-o cei de la Sinai, și este întotdeauna problema celor de la Sinai: „Ei nu aveau o concepție reală despre sfințenia lui Dumnezeu, despre nespusa păcătoșenie a propriilor lor inimi ... Simțind că erau capabili să-și formeze propria lor neprihănire, au declarat: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.”

Desigur, se pune întrebarea: De ce le-a îngăduit Domnul să intre într-un astfel de legământ? De ce a făcut Domnul un astfel de legământ cu ei? Răspunsul la întrebarea aceasta va fi dat săptămâna viitoare.

CELE DOUĂ LEGĂMINTE

GALATENI 4:21-31, - 17 Iulie, 1900, - „Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea? Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; - și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră.

Fiindcă este scris: „Bucură-te, stearpo, care nu naști de loc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.” Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul tot așa se întâmplă și acum. Dar ce zice Scriptura? „Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode.” De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode.”

Legământul dintâi a fost defectuos. A fost imperfect din cauza promisiunilor. Pentru că a fost așezat în primul rând pe acele promisiuni ale poporului prin care ei au promis să facă ceva ce le era imposibil să facă.

De ce, atunci, le-a fost îngăduit de Domnul să intre într-un astfel de legământ? Nu știa El că poporul nu putea face ceea ce au promis să facă? – Cu siguranță că a știut.

Dar poporul nu a știut. „După ce au trăit în mijlocul idolatriei și corupției, nu mai aveau o concepție reală despre sfințenia lui Dumnezeu, despre nespusa păcătoșenie a inimilor lor, despre completa lor incapacitate, în ei înșiși, de a da ascultare Legii lui Dumnezeu, și despre nevoia lor de a avea un Mântuitor. Trebuiau să fie învățați despre toate acestea. Dumnezeu i-a condus la Sinai. Acolo Și-a manifestat slava. Le-a dat Legea Sa, împreună cu făgăduința de a primi mari binecuvântări dacă vor asculta. ... Poporul nu își înțelegea starea păcătoasă a propriilor lor inimi, și că fără Hristos le era imposibil să păzească Legea lui Dumnezeu. Așa că în grabă au intrat în legământ cu Dumnezeu. Simțind că erau capabili să-și formeze propria lor neprihănire, au declarat: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.”

Întrucât poporul nu cunoștea aceste lucruri esențiale despre ei, - „completa lor incapacitate,” etc. – întrucât nu-L credeau pe Dumnezeu, ca să poată cunoaște acestea, - și pentru că „trebuiau să fie învățați despre toate acestea,” – singurul mijloc eficient prin care puteau fi făcuți să învețe ceea ce nu știau, era să fie lăsați să încerce, și să dea greș. În felul acesta aveau să învețe din experiență că nu puteau de la ei înșiși să-și formeze o neprihănire a lor, asemenea neprihănirii lui Dumnezeu. Apoi aveau să fie dispuși să accepte prin

credință neprihănirea lui Dumnezeu, cea care se formează prin credință.

Toate acestea sunt foarte limpezi, având în vedere circumstanțele cazului.

Așa cum am văzut într-un studiu anterior, înainte ca ei să plece din Egipt, Domnul a zis: „Veți fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul vostru: și veți ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău.” Nu este limpede că dacă ar fi crezut aceasta, nu ar fi găsit că e necesar să intre într-o astfel de tranzacție prin care să obțină ca Domnul să fie Dumnezeul lor, și să se facă ei poporul Lui?

Dacă ar fi crezut, pe cuvântul Lui, că El era deja Dumnezeul lor, și că astfel ei erau deja poporul Lui; dacă ar fi știut că El era deja Domnul Dumnezeul lor (Ex. 6:7), ar mai fi găsit că e necesar să promită că vor păzi „cu adevărat” Legea Lui ca să poată fi poporul Lui, și pentru ca El să fie Dumnezeul lor? – E limpede că nu.

Dacă ar fi crezut că Domnul avea să le „dea” „ca moștenire” ceea ce a jurat să dea lui Avraam, Isaac și Iacov (Ex. 6:8), s-ar fi putut găsi loc pentru tranzacția în care au intrat și conform căreia ei, prin fapte, să dobândească ca plată moștenirea aceea? – E limpede că nu.

Cu alte cuvinte, dacă ar fi primit pe Dumnezeu prin credință, împreună cu ceea ce le-a promis înainte să iasă din Egipt, ar mai fi găsit ei că e nevoie de a face ceva pentru a-L câștiga prin faptele lor pe El împreună cu toate cele promise?

Cu alte cuvinte: Dacă ei ar fi cunoscut legământul lui Dumnezeu cu Avraam, legământul cel veșnic, și ar fi fost în el, ar mai fi găsit ei că e necesar să cunoască, sau să intre în acest alt legământ la Sinai, legământ care în esență era al lor, pentru că se întemeia doar pe promisiunile lor? – E limpede că nu.

Dacă mergem cu gândul înapoi la ceea ce este original în paralela din versetele din Galateni, întrebarea paralelă este:

Dacă Sarai și Avram ar fi crezut promisiunea lui Dumnezeu, și s-ar fi ținut doar de aceasta, ar fi avut vreodată loc Ismael în familia lui Avraam? S-ar fi născut vreodată doi fii lui Avraam? – E limpede că nu.

E limpede, deci, că niciodată nu a fost nevoie ca Avraam să aibă mai mult decât un fiu, mai mult decât fiul pe care l-a promis

Dumnezeu. Totuși, „acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar.”

Și întocmai cum nu a fost deloc nevoie ca Avraam să aibă mai mult decât un fiu, - fiul pe care l-a promis Dumnezeu, - tot așa nu a fost nevoie ca Israel să aibă mai mult decât un legământ, - legământul lui Dumnezeu cu Avraam, legământul cel veșnic.

După cum nu era nevoie de doi fii, nu era nevoie de două legăminte.

Și, după cum, datorită necredinței și lipsei de încredere în Dumnezeu, Agar și Ismael au fost introduși în scenă, tot așa, datorită necredinței și lipsei de încredere în Dumnezeu, a fost introdus în scenă legământul de la Sinai.

După cum Agar și Ismael nu au fost recunoscuți niciodată ca aparținând de făgăduința făcută de Dumnezeu de a da lui Avraam un fiu, tot la fel legământul de pe Sinai nu a fost recunoscut niciodată ca aparținând făgăduinței lui Dumnezeu de a salva omenirea.

Așa cum Agar și Ismael au trebuit să fie alungați, și tot ceea ce i-a introdus în scenă a trebuit să fie renegat complet, pentru ca fiul promis de Dumnezeu să aibă locul care i se cuvenea, în același fel legământul de la Sinai a trebuit să fie alungat, și tot ceea ce l-a introdus în scenă trebuia să fie complet renegat din partea poporului, pe ale căror promisiuni se baza legământul, pentru ca legământul original al lui Dumnezeu – legământul făcut cu Avraam, legământul cel veșnic, - să aibă locul care i se cuvine, în viața și în mântuirea oamenilor.

Totuși, după cum necazurile și eșecurile Sarei și ale lui Avram datorate planului prin care i-au introdus pe Agar și Ismael, au fost mijloace de a-i aduce în cele din urmă în punctul în care fără rezervă s-au încrezut doar în făgăduința lui Dumnezeu, tot la fel necazul și eșecul jalnic experimentat de Israel în primul legământ i-a condus să aprecieze și să se încreadă cu totul în legământul original al lui Dumnezeu - legământul făcut cu Avraam – legământul cel veșnic, - pe care li l-a dat înainte ca ei să iasă din Egipt.

Căci, așa cum am văzut, Israel a călcat atât Legea lui Dumnezeu cât și legământul lor de a nu o călca. Iar când Moise a coborât de pe munte, având în mâini tablele Legii de care ei s-au angajat prin legământ să „asculte cu adevărat”, și a văzut ce făcuseră,

„a aruncat tablele din mână și le-a sfărâmat de piciorul muntelui” (Ex. 32:19), „simbolizând în felul acesta că așa cum ei au stricat legământul lor cu Dumnezeu, și Dumnezeu a sfărâmat legământul lui cu ei.” – Patriarhi și Profeți, pag. 320.

Atunci ei și-au dat seama că au eșuat, că sunt complet neputincioși, și că toate resursele le sunt complet epuizate. Deoarece „nu puteau spera să obțină favoarea lui Dumnezeu pe baza unui legământ pe care ei îl călcase. Iar acum, văzându-și starea păcătoasă și nevoia de a primi iertare, au fost conduși să simtă nevoia lor de a avea acel Mântuitor descoperit prin legământul avraamic, și prezentat în umbră de jertfele de animale aduse acum prin credință. Acum erau pregătiți să aprecieze binecuvântările noului legământ.” Id. pag. 372.

În felul acesta legământul de la Sinai i-a condus la legământul făcut cu Avraam. Primul legământ i-a condus la cel de al doilea. Vechiul legământ i-a condus la noul legământ. În felul acesta legea, care era baza aceluia legământ, - legea încălcată, legea sfărâmată, - a fost îndrumătorul care i-a condus la Hristos, să poată fi îndreptățiți prin credință.

Vă rog studiați aceste lucruri în mod amănunțit și cu atenție, deoarece în studiile următoare vor trece la studierea noului legământ.

CELE DOUĂ LEGĂMINTE

GALATENI 4:21-24, 28, - 24 Iulie, 1900, - „Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascuțați voi Legea? Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legămințe ... Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copiii ai făgăduinței.”

Așa cum Ismael s-a născut cu totul în chip firesc, fără să fi fost nicio făgăduință din partea lui Dumnezeu, ci din cauza lipsei de încredere și a necredinței în făgăduința lui Dumnezeu, în același fel a fost primul legământ – legământul de la Sinai.

Și așa cum Isaac s-a născut cu totul prin făgăduința lui Dumnezeu, numai prin dependența de acea făgăduință, la fel este și cu noul legământ, - legământul cel veșnic.

Primul legământ s-a bazat pe promisiunile poporului, și depindea numai de eforturile din partea poporului. Al doilea legământ constă numai în făgăduința lui Dumnezeu, și depinde de puterea și lucrarea lui Dumnezeu.

Primul legământ începe cu „Dacă veți” face asta și cealaltă. Noul legământ nu are niciun „dacă” și nimic din ce poate face omul, ci este cu totul înfăptuirea din partea Domnului. Priviți-le alăturate:

VECHIUL LEGĂMÂNT – „Dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.” „Ascultați glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeuul vostru, iar voi veți fi poporul Meu.” „Ascultați glasul Meu, și faceți tot ce vă voi porunci; și veți fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeuul vostru.” Ex. 19:5, 6; Ier. 7:23; 11:4.

NOUL LEGĂMÂNT – „voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeuul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul!” Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei. Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor”. Evrei 8:10-12.

Haideți să citim cum ar suna noul legământ dacă ar începe cu „dacă veți”, etc.: „dacă veți pune legile Mele în mintea voastră, și le veți scrie în inimile voastre, atunci voi fi Dumnezeuul vostru, și voi veți fi poporul Meu.” „Puneți legile Mele în mințile voastre și scrieți-le în inimile voastre, și voi fi Dumnezeuul vostru, iar voi veți fi poporul Meu.”

Dacă noul legământ ar suna astfel, câte persoane ar putea fi vreodată poporul Domnului? – Niciuna. Și câtor persoane ar putea El să le fie Dumnezeu? – Nimănu. Deoarece nicio persoană nu poate scrie Legea lui Dumnezeu în inima sa. Nu poate scrie Legea lui Dumnezeu în mintea sa; căci „gândirea firească este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu, căci nu se supune Legii lui Dumnezeu, nici nu poate să se supună.” Nimic altceva în afară de puterea lui

Dumnezeu, prin Duhul cel etern, nu poate să pună Legea lui Dumnezeu în mintea cuiva, sau să o scrie în inima acestuia.

Totuși, în mod practic, exact aceasta s-a angajat la Sinai să facă poporul Israel, în vechiul legământ. Ei s-au angajat să păzească Legea lui Dumnezeu „cu adevărat”, ceea ce nicio persoană nu poate face dacă Legea aceea nu este pusă în mintea sa, și scrisă în inima sa. S-au angajat să păzească Legea lui Dumnezeu „cu adevărat”, pentru ca, cu scopul ca, să poată fi poporul Lui, iar El să fie Dumnezeul lor. De aceea, angajamentul lor era în realitate în mod clar, acela că ei își vor pune Legea lui Dumnezeu în mințile lor, și o vor scrie în inimile lor. Și aceasta pe când ei nu cunoșteau încă altceva decât nașterea după trup. Pe când nu aveau decât gândirea firească, ce este „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu, nici nu poate să se supună.”

În felul acesta, ei voiau să fie neprihăniți prin eforturile lor, iar prin neprihănirea aceasta voiau să se facă poporul lui Dumnezeu, și să-L câștige pe El să fie Dumnezeul lor.

Astfel, legământul acesta a fost cu totul un legământ al faptelor. Al neprihănirii ce se obține prin fapte. Al câștigării favorii lui Dumnezeu prin fapte. Al mântuirii prin fapte.

A fost un legământ în care, din cauza faptelor lor, răsplata nu avea să fie socotită ca un har, ci ca și ceva ce le este datorat.

A fost un legământ prin care nu exista așa ceva cum este iertarea păcatelor. Era un legământ al robiei, și naștea doar pentru robie.

Acesta este motivul pentru care legământul acesta este adus în atenție în scrisoarea aceasta de învățătură adresată galatenilor. Galatenii căutau neprihănirea prin fapte, prin propriile lor eforturi. Ei căutau să ajungă „desăvârșiți prin firea pământească.” Dar orice creștin care caută neprihănirea, sau caută să ajungă desăvârșit în felul acesta, a căzut din har. A pierdut harul cu adevărat. Pentru că „celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat.” Și „dacă este prin fapte, nu mai este prin har.” Rom. 4:4; 11:6.

Acesta a fost poziția și starea acelor „dintre Fariseii care crezuseră,” care i-au făcut pe galateni să rățăcească. Într-un sistem al neprihănirii prin fapte, al căutării de a ajunge desăvârșiți prin puterea

omenească, Fariseii care crezuseră au schimbat tot ceea ce Dumnezeu le dăduse pentru a-i salva de robia neprihănirii proprii și a faptelor firii pământești, și au pervertit până și evanghelia lui Hristos ca să semene cu acest sistem fals.

Pe de altă parte, noul legământ este în întregime al harului, și al lucrării lui Dumnezeu prin har.

Este un legământ în care lucrarea este doar lucrarea lui Dumnezeu, și neprihănirea este neprihănirea lui Dumnezeu.

Este un legământ în care oricine este părtaș acestuia, este născut din Duhul, și primește în felul acesta o minte nouă și o inimă nouă, o minte în care este pusă legea lui Dumnezeu, și o inimă în care legea aceasta este scrisă prin Duhul Dumnezeului celui viu.

Este un legământ în care, prin puterea creatoare a făgăduinței lui Dumnezeu, oricine se supune acestei făgăduințe este creat ca și copil al lui Dumnezeu. „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” Efes. 2:10.

Este un legământ în care doar datorită îndurării lui Dumnezeu, și numai datorită făgăduinței Lui, se obține iertarea păcatelor, deplină și fără plată: așa încât păcatele și nelegiuirile să nu mai fie amintite niciodată.

Este un legământ prin care adevărata iertare trebuia să fie găsită pentru păcatele poporului înfăptuite chiar sub primul legământ. Căci „El (Hristos) este mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați, să capete veșnica moștenire.” Evrei 9:15.

Observați din nou, că în noul legământ nu se menționează nimic ce ar trebui făcut din partea poporului. Înfăptuirea este cu totul a lui Dumnezeu: „Voi pune legile Mele în mintea lor, și le voi scrie în inimile lor.” „Le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor”.

În noul legământ, Dumnezeu este Cel care lucrează. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.” Fil. 2:13. „Prin sângele legământului veșnic” „Dumnezeul păcii” „vă face desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus

Hristos”, Cel care este „garanția unui legământ mai bun.” Evrei 13:20, 21; 7:22.

Singurul mod în care oamenii pot intra în acest legământ, este în mod pasiv: ei trebuie să se supună neprihănirii lui Dumnezeu. Rom. 10:3. Să se „dea” pe ei înșiși lui Dumnezeu și „mădularele (lor), ca pe niște unelte ale neprihănirii.” Rom. 6:13.

În felul acesta, oricine este părtaș acestui legământ în vreun fel, este părtaș lui în întregime prin făgăduința lui Dumnezeu. În felul acesta devine, „ca Isaac,” un fiu născut prin făgăduință.

Nu este niciun alt fel de a deveni părtaș noului legământ, decât prin făgăduința lui Dumnezeu: numai și numai prin făgăduințele lui Dumnezeu. Nu există un alt mod de a deveni copil al lui Dumnezeu, decât prin făgăduința lui Dumnezeu: făgăduința aceasta acceptată prin credință. Păcatele noastre sunt iertate, strâmbătatea noastră este iertată, deoarece Dumnezeu spune așa, și prin cuvântul făgăduinței știm că este așa. Cine acceptă făgăduința lui Dumnezeu și depinde numai de ea, face parte din poporul lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu spune așa. Dumnezeu este Dumnezeul lui, deoarece Dumnezeu spune așa. Legea lui Dumnezeu este în mintea sa, și este scrisă pe inima sa, deoarece Dumnezeu a promis că o va pune în mintea sa și o va scrie pe inima sa. Iar el s-a supus lui Dumnezeu pentru ca toate acestea să fie făcute în el de Dumnezeu. Și după ce s-a supus în acest scop lui Dumnezeu, se sprijină în siguranță pe făgăduința lui Dumnezeu în Hristos, Cel care este mijlocitorul și garanția noului legământ. Și „Lucrarea lui Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El.”

Vechiul legământ a constat, și tot timpul constă, în promisiunile și faptele, în neprihănirea oamenilor care cunosc doar nașterea și gândirea firească. Noul legământ constă pentru totdeauna în făgăduințele și lucrările neprihănirii lui Dumnezeu în aceia care cunosc nașterea din Duhul prin făgăduința lui Dumnezeu.

CELE DOUĂ LEGĂMINTE

GALATENI 4:21-31; 5:1, - 31 Iulie, 1900, - „Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n-ascultați voi Legea? Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă.

Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; - și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră. Fiindcă este scris: „Bucură-te, stearpo, care nu naști de loc! Izbucnește de bucurie și strigă, tu, care nu ești în durerile nașterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat.” Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul tot așa se întâmplă și acum. Dar ce zice Scriptura? „Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode.” De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode. Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobози. Rămâneți, deci, tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.”

Primul legământ depindea de promisiunile poporului, care nu cunoștea decât nașterea după trup. Promisiunile acestea spuneau că ei vor păzi „cu adevărat” cele zece porunci. Dar, pentru că nu cunoșteau decât nașterea după trup, erau, la vremea aceea, călcători ai Legii lui Dumnezeu, și astfel erau în robie față de păcat. Și pentru că nu cunoșteau decât nașterea firească, și nu aveau decât o gândire firească, promisiunea lor de a asculta „cu adevărat” de Legea lui Dumnezeu, era lipsită de valoare, deoarece „gândirea firească este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu: căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.”

Dacă nu ar fi promis deloc să păzească Legea, tot ar fi călcat-o. Deoarece ei nu cunoșteau decât nașterea firească și, „cei ce sunt firești nu pot să placă lui Dumnezeu.” De aceea, chiar fără să facă nicio promisiune că vor păzi Legea, fără o naștere din nou, ar fi rămas mai departe în robia păcatului. Iar după ce au promis să vor păzi Legea „cu adevărat,” și și-au călcat promisiunea (lucru inevitabil deoarece nu aveau decât o minte firească), aceasta i-a dus și mai adânc în robie, pentru că „Dacă faci o juruință Domnului, Dumnezeului tău” și „pregeți s-o împlinești,” „te vei face vinovat de un păcat.” Deut. 23:21.

De aceea, legământul acesta în care au intrat cei ce erau deja în robie, fiind un legământ care, datorită termenilor în care a fost stabilit, naște pentru robie, a fost un legământ doar al robiei – un legământ în care tocmai eforturile lor de a se salva din robia în care se aflau deja, nu făceau decât să-i ducă mai adânc în robie, în robia păcatului, în robia propriilor fapte și promisiuni încălcate, care nu erau altceva decât păcat.

În consecință, singurul lucru care era vizibil, sau care se putea vedea în primul legământ, a fost, și este, Legea încălcată. Și pentru ca acest lucru să fie pentru totdeauna așa de limpede încât nimeni să nu poată spune că nu a văzut, când Moise a coborât de pe munte și a văzut idolatria lor, pentru că avea în mâini tablele Legii lui Dumnezeu, „a aruncat tablele din mână și le-a sfărâmat de piciorul muntelui.” Ex. 32:19.

Ei au fost cei dintâi care au stricat Legea (breakers of the law). Au promis să nu calce Legea niciodată. Apoi au încălcat atât Legea, cât și promisiunea lor de a nu încălca Legea.

De aceea, din acest motiv, când Moise a aruncat din mână tablele Legii și le-a sfărâmat, a făcut-o pentru a fi dată lor, și tuturor oamenilor din orice vreme, o pildă care să arate că în primul legământ, în toate promisiunile lor de a nu călca Legea, nimeni nu poate vedea altceva decât Legea încălcată, Legea stricată (the broken law).

Însă, atunci și acolo, exista legământul avraamic, legământul credinței, legământul cel veșnic al lui Dumnezeu, de a-i elibera din robia și de sub jugul robiei care a căzut peste ei din cauza legământului faptelor și necredinței în care intraseră. „Nu puteau să aibă nicio speranță de a primi favoarea lui Dumnezeu printr-un legământ pe care îl încălcase” – printr-un legământ în care nimic nu se putea vedea decât Legea lui Dumnezeu încălcată. „Apoi, văzându-și starea păcătoasă, și nevoia pe care o aveau de a fi iertați, au fost conduși să simtă că au nevoie de Mântuitorul descoperit prin legământul avraamic și prezentat în umbră prin jertfele de animale.”

Moise a pledat înaintea lui Dumnezeu pentru îndurare față de poporul care se închina vițelului de aur la poalele muntelui, încă pe când el era pe munte, înainte să coboare pentru prima dată. A făcut-o pe baza legământului încheiat cu Avraam, Isaac și Iacov. Remarcați

că în Ex. 32:1-6 este descris cum poporul a făcut vițelul de aur și i s-a închinat. În versetul șapte, „Domnul i-a zis lui Moise: „Scoală și pogoară-te; căci poporul tău pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat. Foarte curând s-au abătut de la calea pe care le-o poruncisem Eu; și-au făcut un vițel turnat, (și) s-au închinat ... înaintea lui. ... Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor și-i voi mistui.” Vers. 7, 10.

„Moise s-a rugat Domnului, Dumnezeuului său și a zis: „Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare? ... Adu-ți aminte de Avraam, de Isaac și de Israel, robii Tăi, căroră le-ai spus, jurându-Te pe Tine însuși: „Voi înmulți sămânța voastră ca stelele cerului, voi da urmașilor voștri toată țara aceasta despre care v-am vorbit și ei o vor stăpâni în veac.” Și Domnul S-a lăsat de răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său.” Vers. 11-14.

Așa se face că legământul avraamic, legământul cel veșnic al lui Dumnezeu, este cel care a salvat poporul din robia și din blestemul păcatelor lor făcute sub primul legământ. Și așa se întâmplă întotdeauna. Evrei 9:15.

Apoi, Moise a coborât de pe munte, cu tablele Legii în mâini, și a aruncat din mână tablele și le-a sfărâmat, „arătând prin aceasta că așa cum ei stricaseră legământul lor cu Dumnezeu, și Dumnezeu strica legământul lor cu ei.” Faptul acesta arăta că în acel legământ nu se putea vedea nimic decât legea încălcată, și că „ei nu puteau să aibă nicio speranță de a primi favoarea lui Dumnezeu printr-un legământ pe care îl încălcaseră.” Iar „apoi, văzându-și starea păcătoasă, și nevoia pe care o aveau de a fi iertați, au fost conduși să simtă că au nevoie de Mântuitorul descoperit prin legământul avraamic și prezentat în umbră prin jertfele de animale. Acum, prin credință și iubire, au fost legați de Dumnezeu ca de Acela care îi elibera din robia păcatului. Acum erau pregătiți să primească binecuvântările noului legământ.” – Patriarhi și Profeti, pag. 373.

În felul acesta, legământul de la Sinai i-a condus la legământul încheiat cu Avraam. Primul legământ i-a condus la al doilea. Vechiul legământ i-a condus la noul legământ. În felul acesta Legea, cea care era temeliea aceluia legământ, - Legea încălcată, - a

fost îndrumătorul care i-a dus la Hristos ca să poată fi îndreptățiți prin credință.

Apoi „Domnul i-a zis lui Moise: „Taie două table din piatră ca cele dintâi și Eu voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintâi pe care le-ai sfărâmat.” Ex. 34:1. Și, spune Moise, „Am făcut un chivot din lemn de salcâm, am tăiat două table din piatră ca cele dintâi, și m-am suit pe munte cu cele două table în mână. Domnul a scris pe table ce fusese scris pe cele dintâi, cele zece porunci care vă fuseseră spuse pe munte, din mijlocul focului, în ziua adunării; și Domnul mi le-a dat. M-am întors apoi și m-am pogorât de pe munte, am pus tablele în chivotul pe care-l făcusem, și ele au rămas acolo, cum îmi poruncise Domnul.” Deut. 10:3-5.

Atunci au fost așezate în mijlocul poporului slujbele sanctuarului, în care Mântuitorul era „prezentat în umbră prin jertfele de animale,” iar Hristos, „Mijlocitorul noului legământ,” „singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om,” era reprezentat de marele preot prin lucrarea pe care o făcea el în sanctuar. La sanctuar își aduceau jertfele, în pocăință și cu credință, și își mărturiseau păcatul. Sângele jertfei era dus de marele preot în sanctuar, se făcea ispășire pentru ei, și păcatul era iertat. Iar în marea zi a ispășirii, sângele jertfei aduse pentru tot poporul era stropit înaintea scaunului îndurării, care era așezat pe chivot, deasupra tablelor Legii.

În felul acesta, între păcătos și Lege se afla întotdeauna jertfa, care Îl reprezenta pe Hristos (și, în credința lui, Hristos era garanția „unui legământ mai bun”). Prin aceasta păcătosul primea iertarea păcatelor și neprihănirea lui Dumnezeu care satisfăcea toate cerințele Legii. Astfel, prin credința în Hristos, în legământul acesta în care Hristos este Mijlocitor, și al cărui garanție este El, se vede doar Legea necălcată.

Aceasta a fost, și este, adevărata însemnătate a noi ordini de lucruri de la Sinai, după sfărâmarea tablelor, și după completa anulare a primului legământ. Aceasta a fost calea credinței, calea „neprihănirii lui Dumnezeu care se capătă prin credința lui Isus Hristos pentru toți și peste toți cei ce cred.”

Dar, iată că în necredința lor, Israel a preschimbat mai târziu toate acestea într-un sistem al faptelor, exact așa cum a fost primul legământ. Jertfele și darurile, precum și ceremoniile care le însoțeau,

au fost date de Domnul pentru a fi cu totul o expresie a credinței. Dar Israel, în necredința lor, au pierdut aceasta, și au făcut din toate acestea doar un sistem al faptelor ceremoniale. În loc ca neprihănirea să vină prin credință, iar jertfele și darurile să fie doar expresia credinței, ai au așteptat ca neprihănirea să vină prin jertfa însăși, și datorită faptelor bune pe care le făceau aducând jertfa.

La fel a fost și în timpul când Hristos a venit pe pământ, și în timpul lui Pavel și a galatenilor. La fel a fost și cu „Fariseii care crezuseră,” care au dus în confuzie pe galateni și i-au tras înapoi de la neprihănirea care se obține prin credință, la neprihănirea ce se obține prin fapte și prin ceremonialism. De aceea, Pavel a putut scrie, și a scris: „că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; -și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi.”

Tocmai mijloacele pe care le dăduse Dumnezeu pentru a-i elibera din robia vechiului legământ, datorită necredinței, ei le-au schimbat într-un sistem al robiei, care corespundea exact robiei vechiului legământ. Ei au pervertit de fapt noul legământ exprimat prin aceste mijloace, transformându-l tocmai în principiul vechiului legământ - în îndreptățire prin fapte. Evanghelia exprimată prin jertfe, daruri, și prin slujirea preoțească din vremea aceea, le-au pervertit, schimbându-le în robia îndreptățirii prin fapte și în ceremonialism, exact așa cum „Fariseii care crezuseră” au pervertit printre galateni evanghelia exprimată prin jertfa și slujirea lui Hristos însuși.

Și exact așa cum Agar și Ismael au fost alungați pentru ca legământul lui Dumnezeu cu Avraam să poată fi gustat în plinătatea lui, așa cum legământul de la Sinai a trebuit să fie renegat și alungat pentru ca noul legământ să poată fi gustat, în același fel a venit Hristos și, prin jertfirea și prin dăruirea Lui, precum și prin propria Sa slujire, a adus în vigoare plinătatea evangheliei – ca să ne putem bucura din plin de ea. A trebuit să fie renegat și alungat sistemul acela de ceremonii și ceremonialism, sistemul acela de îndreptățire

prin fapte în care transformase Israel ceea ce în vremea aceea era de fapt expresia adevăratei evanghelii, a neprihănirii prin credință. „Ierusalimul de acum, ... este în robie împreună cu copiii săi. ... Dar ce zice Scriptura? „Izgonește pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode.” „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră. ... Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței.”

În felul acesta a fost alungat pentru totdeauna însuși principiul ceremonialismului – însuși principiul robiei neprihănirii prin fapte, indiferent în ce formă s-ar prezenta acesta. Iar în locul lui a fost așezat principiul neprihănirii ce se obține prin credință. „De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode.” Din acest motiv se vestește tuturor oamenilor din orice vreme, strigătul binecuvântat și însuflețitor: „Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobodi. Rămâneți, deci, tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.”

Vechiul legământ, legământul de la Sinai, este rezumat în cuvântul „EU”. Noul legământ este rezumat în cuvântul „HRISTOS.”

Vechiul legământ este eul și neprihănirea lui, în timp ce noul legământ este Hristos și neprihănirea lui Dumnezeu.

Vechiul legământ este eul și robia păcatului și a faptelor Legii. Legământul nou este Hristos și libertatea neprihănirii ce se obține prin credință.

Vechiul legământ, - eul – trebuie să fie alungat și renegat complet, pentru ca noul legământ, - Hristos – să-și poată lua locul ce i se cuvine și să-și poată manifesta puterea salvatoare, întrucât fiul roabei nu poate fi moștenitor împreună cu fiul femeii slobode.

GALATENI 5:2-4, - 14 August, 1900, - „Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic. Și mărturisesc iarăși încă odată oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să împlinească toată Legea. Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har.”

Datorită necredinței și a lipsei de încredere în făgăduințele lui Dumnezeu din cadrul legământului Său cu Avraam, ochii Sarei și ai lui Avraam au fost închiși față de adevărul și binecuvântările

legământului veșnic. De aceea, ei trebuiau să fie învățați care este adevărul curat și spiritul acestui legământ. În urma experienței aducătoare de dezamăgire produsă de planul Sarei de a introduce pe Agar și pe Ismael, Sara și Avraam au fost conduși să se încreadă cu sinceritate în făgăduința lui Dumnezeu, prin care au primit copilul făgăduinței. Prin aceasta Avraam a fost făcut în stare să vadă ziua lui Hristos și, văzând-o, s-a bucurat. Ioan 8:56.

Prin întunericul Egiptului, întuneric care se afla peste mințile și inimile lor, - întunericul necredinței și al îndreptățirii de sine, - la Sinai, Israel nu a putut vedea adevărul și binecuvântările legământului avraamic. „Trebuiau să fie învățați despre toate acestea.” În urma experienței pe care au avut-o cu legământul de la Sinai, au fost conduși să se cunoască pe ei înșiși, să cunoască „nevoia lor de a avea Acel Mântuitor descoperit în legământul avraamic și prezentat în umbră prin jertfele de animale,” și „au fost pregătiți să aprecieze binecuvântările noului legământ.”

Prin întunericul Egiptului, întuneric care se afla peste mințile și inimile lor, - întunericul necredinței și al îndreptățirii de sine, - înainte de Calvar, și la Calvar, Israel nu L-au putut deosebi pe Mântuitorul descoperit în legământul avraamic și prezentat în umbră prin jertfele de animale – binecuvântările noului legământ. Iar după Calvar, „Fariseii care crezuseră” nu au putut face aceasta din același motiv. Toți aceștia au trebuit să fie învățați despre aceste lucruri. Prin Ștefan, și îndeosebi prin Pavel; prin biserică la conciliul din Ierusalim și îndeosebi prin inspirația epistolei către Galateni, au fost învățați că nu trebuia să fie pus pe gâtul creștinilor jugul acela pe care nici părinții lor, nici ei înșiși, nu fuseseră capabili să-l poarte; ci că creștinii trebuie să stea tari în libertatea legământului Avraamic, - libertatea legământului lui Dumnezeu – libertatea pentru care „Hristos ne-a izbăvit.”

De aceea este scris: „Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic.”

Este adevărat că Timotei a fost tăiat împrejur, și este tot așa de adevărat că Hristos a fost de folos lui Timotei pentru a ajunge la plinătatea mântuirii lui Dumnezeu. Atunci, cum poate fi adevărat că „dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic,” și totuși Timotei a fost tăiat împrejur și Hristos i-a folosit?

Cheia problemei constă în scopul pentru care este folosită tăierea împrejur. Fariseii care crezuseră, care au dus pe galateni în confuzie și au stârnit conflictul împotriva lui Pavel, „învățau pe frați și ziceau: Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți.” Fapte 15:1. Pentru ei, deci, tăierea împrejur era un mijloc de mântuire; și a fi mântuiți, acesta era scopul tăierii împrejur. Cât de mult socoteau ei mântuirea dependentă de tăierea împrejur, este dovedit prin faptul că aceste lucruri ei le spuneau unor persoane care deja erau salvate prin credința lui Isus Hristos.

Galatenii auziseră evanghelia în puritatea ei, predicată de Pavel. Ei crezuseră evanghelia și prin aceasta crezuseră în Domnul Isus, și Îl primiseră ca pe Mântuitorul lor. Așa că ei erau deja mântuiți, prin credința în Hristos; căci prin credință primiseră evanghelia, care „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire (o mântuire care lucrează) a fiecăruia care crede.” Și acestor creștini care deja erau mântuiți prin Hristos, prin credința lui Hristos, - acestora „Fariseii care crezuseră” le-au spus: „Dacă nu vă veți tăia împrejur, nu puteți fi mântuiți.”

De aceea, aceasta însemna a pune tăierea împrejur deasupra lui Isus Hristos ca și cale a mântuirii. Aceasta a însemnat a da la o parte pe Hristos ca Mântuitor, și a pune tăierea împrejur ca mântuitor în locul Lui. De aceea, este foarte clar, în sine, că pentru oricine se tăia împrejur având această idee și pentru acest scop, Hristos nu-i folosea la nimic, deoarece tocmai prin acest proces el Îl da la o parte pe Hristos pentru a primi tăierea împrejur. Îl renega pe Hristos ca Mântuitor, și lua drept mântuitor tăierea împrejur.

Cât timp controversa aceasta continua, fără să fie încă rezolvată, Pavel nu a vrut să cedeze nici pentru un moment sugestiei de a tăia împrejur pe Tit, sau pe altcineva. Dar după ce controversa a fost rezolvată prin Duhul Sfânt, și a fost vestită hotărârea luată de Duhul Sfânt la conciliul din Ierusalim cum că oamenii sunt salvați prin Hristos, și doar prin credința în Hristos, fără tăiere împrejur; când nu s-a mai pus problema mântuirii prin tăierea împrejur care se făcea, - atunci Pavel a tăiat împrejur pe Timotei, ca să se poată deschide larg ușa atât lui Pavel cât și lui Timotei pentru a predica evanghelia fără tăiere împrejur.

Pentru aceia „din partida Fariseilor care crezuseră,” tăierea împrejur era emblema, pecetea, vârful de lance al faptelor, al neprihănirii proprii, și al mântuirii prin faptele propriei neprihăniri. Aceste fapte includeau Legea – toată legea dată de Dumnezeu, cea morală și cea ceremonială, - precum și ceremoniile adunate de Farisei peste ceea ce dăduse Domnul. Așa că acest sistem însemna îndreptățire, mântuire, prin „Lege” și prin faptele Legii, prin ceremonialism, nu prin Hristos și prin credința lui Hristos. De aceea, exact așa cum a scris despre tăierea împrejur, acum scrie despre Lege: „Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos, ați căzut din har.” Cuvântul grec este „nomos”, lege în general, nu este „ho nomos”, adică legea, în particular.

În controversa aceasta problema nu a fost dacă este bine sau rău să păzești Legea lui Dumnezeu. Problema era dacă oamenii sunt îndreptățiți sau nu, mântuiți sau nu, prin fapte de lege, indiferent despre care lege este vorba. Oamenii aceștia erau deja mântuiți prin Hristos, și prin credința în El. Iar acum, în dreptul celor ce erau salvați prin Hristos, și doar prin credința în El, „Fariseii care crezuseră” insistau că trebuie să fie tăiați împrejur, și să păzească Legea, pentru a fi mântuiți.

Aceasta însemna o așezare a Legii, a păzirii Legii, deasupra lui Hristos. În realitate, însemna a da la o parte pe Hristos ca Mântuitor, și a pune în locul Lui ca mântuitor propriile lor fapte de Lege. De aceea, era destul de limpede că, tocmai făcând așa ei „cădeau din har.” Întrucât, ca să se întoarcă cineva de la Hristos, indiferent în ce scop, - și mai ales în scopul de a fi salvat, - în modul cel mai categoric înseamnă a cădea din har.

Toate acestea sunt adevărate pentru totdeauna. Oamenii nu sunt mântuiți niciodată prin niciuna dintre faptele lor proprii de păzire a vreunei legi. Ei sunt mântuiți numai prin Hristos, și prin credința lui Hristos: salvați în modul cel mai complet.

GALATENI 5:3, - 21 August, 1900, - „Și mărturisesc iarăși încă odată oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să împlinească toată Legea.”

„Dator să împlinească toată Legea.” Este interesant că mulți, când iau în considerare declarația aceasta, fac o distincție marcantă

între cele două legi, și exclud Legea lui Dumnezeu din cadrul subiectului, acordând cuvântului „dator” doar sensul de „a avea obligația.”

Ei știu din Scriptură că orice om este dator să se teamă de Dumnezeu și să păzească poruncile Lui. Ei știu că nu este niciun verset în Scriptură, care să contrazică aceasta. Ei știu că fiecare om este sub obligația de a păzi toată Legea lui Dumnezeu, fie că este tăiat împrejur, sau nu este tăiat împrejur. Și, dacă acordă acestui termen doar sensul de obligație, - că dacă se taie împrejur, are obligația de a păzi toată Legea, - atunci concluzia lor este că Legea lui Dumnezeu trebuie să fie exclusă. Ei trag concluzia că trebuie să existe o Lege pe care nicio persoană nu are obligația de a o păzi, decât dacă se taie împrejur. Și, de aceea, „toată Legea” despre care este vorba aici, trebuie să fie toată legea ceremonială.

Pe de altă parte, sunt alții care se socotesc a nu avea nicio obligație de păzire a Legii lui Dumnezeu, și aceștia citează textul pentru a fi susținuți în neascultarea și împotrivirea lor. Ei prezintă lucrurile ca și cum doar cei ce sunt tăiați împrejur se află sub obligația de a păzi Legea lui Dumnezeu, și că obligația vine doar în urma tăierii împrejur. Și ei știu că nu au nicio obligație de a se tăia împrejur. Gândind în acest fel, ei argumentează că nu se află sub obligația de a păzi cele zece porunci.

Ambele variante sunt greșite, niciunul dintre cei doi nu reușește să vadă ideea cuprinsă în versetul acesta. Cauza eșecului lor este aceea că ei acordă cuvântului „dator” doar sensul de „a avea obligația.”

Este adevărat că cuvântul are și semnificația de „obligație.” Dar în locul acesta, și în orice alt loc în care este vorba de obligațiile morale ale oamenilor, cuvântul are un înțeles mult mai larg și mai adânc decât doar obligație, așa că sensul de obligație în realitate devine unul secundar.

Cuvântul „dator” în acest verset, - Gal. 5:3 – înseamnă nu doar că o persoană are datorii și este sub obligația de a plăti, ci, mai mult, este îngropat în datorii, fără să aibă nimic cu ce să plătească. Dacă cineva este dator, și se află sub obligația de a plăti o mie de dolari, și are bani din belșug, sau chiar dacă are doar atât cât să plătească cei o mie de dolari, este ușor de plătit. Dar dacă un om este

dator, și este sub obligația de a plăti paisprezece milioane de dolari și nu are nici măcar un cent cu care să plătească, ba mai mult este și în închisoare și nu are nicio posibilitate de a produce vreun bănuț cu care să-și plătească datoria, pentru acel om cuvântul „dator” înseamnă mult mai mult decât doar „obligația de a plăti.”

Exact acesta este cazul aici. Acesta este gândul cuprins în verset. Acesta este sensul cuprins în cuvântul „dator.” Deoarece cuvântul „dator,” când este folosit în legătură cu ceea ce este moral implică, și nu poate implica altceva decât păcatul: arată că omul este un păcătos.

Cuvântul „dator” din Gal. 5:3 este exact cuvântul folosit în Luca 13:4, - „acei optsprezece inși, peste care a căzut turnul din Siloam, și i-a omorât, credeți că au fost mai păcătoși decât toți ceilalți oameni, care locuiau în Ierusalim?” – Cuvântul „păcătoși” din text apare în nota marginală ca „datori.”

Este același cuvânt folosit în rugăciunea Domnului (Matei 6:12). „Iartă-ne nouă datoriile, după cum și noi iertăm datornicilor noștri.” În versiunea din Luca a rugăciunii este exprimată în mod clar ideea păcatului, prin cuvintele: „și ne iartă nouă păcatele noastre, fiindcă și noi iertăm oricui ne este dator.” Luca 11:4.

Același cuvânt este folosit de asemenea de Mântuitorul în Luca 7:41, 42: „Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt cu cinzeci. Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi.”

Este același cuvânt, folosit în parabola din Matei 18:23-35. De fapt, de la versetul din Luca 13:4, unde în text este folosit cuvântul „păcătoși”, iar în nota marginală este pus cuvântul „datori”, se face trimitere directă la parabola aceasta din Matei 18 (în lb. engleză – n.tr.). Este vorba de parabola în care ni se spune că atunci când un anume împărat a început „să se socotească cu robii săi.”, „i-au adus pe unul, care îi datora zece mii de galbeni” – în jur de paisprezece mii de dolari (la valoarea pe care o avea dolarul în anul 1900 – n.tr.), - și nu avea nimic cu ce să plătească. Stăpânul „i-a iertat datoria.” Dar, când robul acela s-a întâlnit cu unul din tovarășii lui, care îi datora în jur de cincisprezece dolari, nu a vrut să-i ierte datoria, ci l-a aruncat în închisoare până va plăti cei cincisprezece dolari. Atunci, împăratul l-a chemat pe datornicul lui și „l-a dat pe

mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora. Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său.” Matei 18:23, 35.

Ideea de a da pe datornic pe mâna chinuitorilor până va plăti tot ce datora stăpânului său, ține de cuvântul folosit, căci „felul în care este folosit cuvântul implică ideea că datornicul este o persoană care trebuie să-și ispășească vinovăția. Iar păcatul este numit „hamartia”, deoarece implică ispășire și plata acestuia ca datorie, prin pedeapsă și satisfacerea părții vătămate.”

Cu ajutorul acestui verset, cititorul atent poate începe să vadă că în cuvintele din Gal. 5:3, - „este dator să împlinească toată Legea,” – se sugerează mult mai mult decât faptul că este doar sub obligația de a accepta cerințele pe care le are Legea asupra lui, și să facă tot ce poate pentru a le îndeplini. Toate acestea arată că el nu este doar sub obligația de a recunoaște cerințele obligatorii ale Legii lui Dumnezeu, ci și că este efectiv dator să dea Legii tot ceea ce cere de la el. Prin aceasta, este arătat mai departe că, prin el însuși, el trebuie să rămână dator pe vecie, deoarece nu are absolut nimic cu ce să plătească, și în el însuși nu are mijloace cu care să dobândească ceva cu ce să plătească.

Datoria aceasta constă nu doar în obligația pe care o are de a împlini Legea de acum înainte. Datoria constă și în obligația de a compensa tot ce a făcut în trecut, - de a plăti pentru tot ce s-a acumulat dinainte până în momentul de față.

Așa că, în el însuși, orice om este dator pentru vecie în tot ce este implicat în gândul cuprins în Gal. 5:3 și în textele înrudite pe care le-am citat aici, deoarece „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Și oricine vrea să se taie împrejur pentru a fi mântuit și pentru a căuta să fie mântuit astfel prin fapte ale propriei neprihăniri, își ia prin aceasta asupra lui obligația de a plăti Legii lui Dumnezeu întreaga lui datorie pe care a acumulat-o de la începutul vieții sale până la sfârșitul ei. Prin aceasta își ia de asemenea asupra lui obligația de a ispăși pentru toată vinovăția ce însoțește călcările lui de Lege, și acumulată prin acestea.

Aceasta înseamnă a fi „dator să împlinească toată Legea.” Aceste lucruri sunt declarate în cuvintele: „Și mărturisesc iarăși încă odată oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să

împlinescă toată Legea.” Nu este doar dator, ci, prin această tranzacție, în mod voluntar el garantează că va plăti el însuși tot ceea ce implică datoria lui.

Este adevărat că orice om din lume este, în sine, un astfel de datornic. De asemenea este adevărat astăzi că orice om care caută îndreptățirea prin propriile lui fapte, chiar și prin faptele lui de împlinire a celor zece porunci, sau prin orice altceva poruncit de Domnul, prin aceasta își asumă plata, și se obligă să plătească tot ce este implicat în datorie. Însă el nu poate plăti. În el nu se găsește nici cel dintâi element al vreunei posibilități de a plăti ceva din datorie. Este îngropat în datorie și pierdut. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, oricine are neprihănirea lui Dumnezeu care se primește prin credința lui Isus Hristos, oricine depinde doar de Domnul Isus și de ceea ce a făcut Isus, chiar dacă este la fel de dator ca orice om, totuși, în Hristos, are din belșug mijloace cu care să plătească toată datoria. Hristos a ispășit, suferind pedeapsa și plătind datoria pentru toată vinovăția fiecărui suflet. Și, prin neprihănirea lui Dumnezeu pe care o aduce cu El, Hristos asigură neprihănire din abundență pentru a plăti toate cerințele pe care le poate avea Legea vreodată în viața celui ce crede în Isus.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul nespus de mare al bogățiilor nesfârșite ale lui Hristos. Oh, crede aceasta! Primește darul acesta! Sărmane „datornic”, pierdut, acoperit de datorii, „cumpără de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești,” „și haine albe ca să te îmbraci.” Da, „Veniți și cumpărați, ... fără bani și fără plată.”

GALATENI 5:5, - 28 August, 1900, - „Căci noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii.” (Traducerea KJV spune „așteptăm nădejdea neprihănirii care se capătă prin credință.” – n. tr.)

Observați că nu spune că așteptăm neprihănirea care se capătă prin credință. Aceasta este darul fără plată al lui Dumnezeu, întotdeauna deschis pentru orice suflet din lume, și nu trebuie așteptat un anumit moment pentru a-l primi. Mai degrabă, în îndelunga Lui răbdare, Dumnezeu așteaptă ca oamenii să se trezească și să-l primească.

Cuvântul spune că noi „așteptăm nădejdea neprihănirii care se capătă prin credință.” Aceasta înseamnă că neprihănirea care se obține prin credință este fundamentul unei „nădejdi” care încă nu s-a realizat, dar care se va realiza cu siguranță.

Care, așadar, este nădejdea aceasta? – este moștenirea promisă lui Avraam – moștenirea cea veșnică, pe care nimeni nu o poate primi decât dacă are viața veșnică. Și nimeni nu poate avea viața veșnică – viața lui Dumnezeu – dacă nu are neprihănirea cea veșnică, - neprihănirea lui Dumnezeu.

Despre nădejdea aceasta a vorbit Pavel în răspunsul pe care l-a dat înaintea împăratului Agripa: „Și acum, sunt dat în judecată, pentru nădejdea făgăduinței pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri, și a cărei împlinire o așteaptă cele douăsprezece seminții ale noastre, care slujesc necurmat lui Dumnezeu, zi și noapte. Pentru această nădejde împărate, sunt pârât eu de Iudei!” Fapte 26:6, 7. Făgăduința făcută de Dumnezeu părinților era făgăduința făcută lui Avraam, și care cuprinde întreaga lume, după cum este scris: „Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.” Evrei 11:9-10.

Când a răspuns înaintea împăratului Agripa, Pavel a spus că pentru „această nădejde” era pârât de Iudei. Dar înainte să fie adus în fața lui Agripa, el a stat și înaintea guvernatorului Festus; iar înainte de aceasta, a răspuns în fața guvernatorului Felix. În cuvântul pe care l-a spus față de Felix, el a spus: „am în Dumnezeu nădejdea aceasta pe care o au și ei înșiși, că va fi o înviere a celor drepecți și a celor nedrepecți.” Fapte 24:15.

Dar și mai înainte de aceasta, Pavel a fost silit să stea în fața Sinedriului și să răspundă; iar acolo „a strigat în plin Sobor: „Fraților, eu sunt Fariseu, fiu de Fariseu; din pricina nădejzii în învierea morșilor sunt dat în judecată.” (din pricina nădejzii și învierii morșilor ... - KJV) Fapte 23:6. Din pricina nădejzii morșilor și a învierii morșilor; aceasta înseamnă că până și morșii au nădejde dacă au neprihănirea credinței, căci este scris: „Cel rău este doborât de răutatea lui, dar cel neprihănit chiar și la moarte trage nădejde.”

Proverbe 14:32. Și iarăși este scris: „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!” 1 Corinteni 15:19. Cel care este în Hristos are nădejde nu numai în viață, ci și în moarte; și fiind în moarte, trupul lui se odihnește în nădejde, așa cum s-a odihnit și trupul Celui în care toată nădejdea și făgăduințele lui Dumnezeu sunt Da și Amin.

Învierea morților este o parte esențială a „nădejdiei” care ține de neprihănirea credinței – nădejdea în făgăduința făcută de Dumnezeu părinților noștri. Într-adevăr, învierea este modul esențial de primire a „nădejdiei.” Căci, măcar că Dumnezeu a promis lui Avraam țara în care locuia ca străin, totuși, „Din țara aceea nu i-a dat nimic în stăpânire, nici măcar o palmă de loc, ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire lui, și seminței lui după el, cu toate că n-avea nici un copil.” Fapte 7:5.

Chiar și atunci, Domnul l-a învățat pe Avraam că prin învierea morților urma să primească moștenirea. Căci prin cererea de a-l jertfi pe Isaac, cel din care avea să vină „sămânța” făgăduită, Avraam a fost pus în situația în care să înțeleagă că „Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți: și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.” Evrei 11:19.

Doar prin „sămânța” aceea urma să primească Avraam moștenirea promisă. Și prin faptul că „l-a primit înapoi ca înviat din morți,” după ce a înțeles că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți, el a fost învățat că moștenirea are să ajungă la el prin învierea celor morți.

Mai este un element luminos care intră în nădejdea aceasta ce ia naștere prin neprihănirea credinței. Fără venirea Domnului nu poate exista înviere din morți. Căci El a spus ucenicilor Săi: „unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni.” Ioan 13:33; dar „să nu vi se tulbure inima și să nu vi se înspăimânte ... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.” Ioan 14:1-3.

În felul acesta, toți părinții, „măcarcă au fost lăudați pentru credința lor,” „în credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite,” „pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” Evrei 11: 39, 13, 40.

De aceea „Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” 1 Tes. 15-17. În felul acesta, a doua venire a Domnului este cel mai important lucru pentru „nădejdea neprihănirii care se obține prin credință.” Noi nu putem avea moștenirea fără a avea neprihănirea lui Dumnezeu, noi nu putem primi moștenirea fără învierea din morți. Și dacă avem neprihănirea lui Dumnezeu, și nădejdea învierii din morți, nu poate exista înviere din morți fără venirea Domnului cu putere și slavă mare.

De aceea, cei ce au neprihănirea lui Dumnezeu, care se capătă prin credință, așteaptă tot timpul „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și mântuitor Isus Hristos.” Tit 2:13.

Așa se face că este un adevăr prezent întotdeauna acela că „noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii.”

GALATENI 5:6, - 4 Septembrie, 1900, - „Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.”

Acesta este punctul culminant al argumentului lui Pavel în răspunsul pe care îl dă „Fariseilor care au crezut”, care predicau celor ce erau mântuiți prin credința lui Isus Hristos că, „Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți.”

Forța argumentului se vede și mai limpede când se înțelege ce se numea tăiere împrejur, și ce reprezenta aceasta pentru cei care o predicau. Ei susțineau că „atât de importantă este circumcizia încât Cel Sfânt, binecuvântat să fie, fără aceasta nu ar fi creat lumea;” încât „fără aceasta nu ar fi putut exista cerul și pământul;” „este tot așa de importantă ca toate celelalte porunci;” și „cât de importantă este circumcizia, dacă este echivalentă cu TOATE poruncile Legii!” Astfel, după aprecierea lor, cel ce era tăiat împrejur avea prin aceasta, întreaga păzire a tuturor poruncilor. Cât de mult subliniază aceasta greutatea frazei lui Pavel: „mărturisesc iarăși încă odată oricărui om

care primește tăierea împrejur, că este dator să împlinească toată Legea.” În loc să aibă prin tăierea împrejur întreaga păzire a poruncilor, prin ea de fapt nu are nimic din aceasta; dimpotrivă este încă dator să împlinească toată Legea, fără să aibă nimic cu ce să plătească.

După valoarea pe care au dat-o tăierii împrejur, este ușor de văzut cât de mult puteau insista „Fariseii care au crezut” că acele persoane care credeau în Isus, și astfel erau mântuite prin credința lui Isus, trebuie să se taie împrejur ca să poată fi mântuite. Acest lucru se întâmpla, și era așa de ușor să se întâmple, pur și simplu deoarece pentru ei tăierea împrejur era mai mare decât Isus; și deoarece pentru ei, în orice privință, tăierea împrejur stătea exact în locul pe care de drept îl ocupă Hristos.

În felul acesta, chestiunea implicată între creștinism și „Fariseii care au crezut”, chestiunea care a fost rezolvată de Duhul Sfânt, și care este prezentată în mod clar în Galateni, este: sunt oamenii mântuiți prin credința lui Isus, sau prin altceva? Este Hristos adevăratul Mântuitor, sau altceva este mântuitorul?

Totuși, deși în realitate aceasta era chestiunea, nu a fost pusă exact în felul acesta. Observați: oamenii la care au venit să predice „Fariseii care au crezut”, erau deja credincioși în Isus; iar „Fariseii care au crezut” nu au spus ca oamenii să nu creadă în Isus. Ei admiteau că este bine să crezi în Isus. Ei înșiși își afirmau credința în Isus: Însă insistau că credința în Isus nu este suficientă pentru a salva: mântuirea trebuie să fie obținută prin credința lui Isus și încă prin ceva.

De aceea, în realitate chestiunea era: Este doar Hristos, suficient pentru mântuire? Sau trebuie ca mântuirea să se facă prin Hristos și încă prin ceva?

Salvează sufletul doar credința în Hristos, sau trebuie ca salvarea să vină prin credința în Hristos și încă prin ceva?

Este mântuirea doar prin Hristos, sau este prin Hristos și prin tăierea împrejur?

Este numai prin Hristos? Sau este prin Hristos și prin păzirea Legii?

Este doar prin Hristos? Sau este prin Hristos și prin penitență?

Este doar prin credința lui Hristos? Sau este prin credință și prin fapte?

Este prin credința care vine de la Dumnezeu ca dar al lui Dumnezeu, și de aceea face ea însăși faptele lui Dumnezeu? Sau este printr-o așa zisă credință care izvorăște doar dintr-un consimțământ al minții, și de aceea este „a voastră”, și care din acest motiv trebuie să fie sprijinită prin faptele Legii făcute de eu în îndreptățire de sine?

Este prin credința care lucrează? Sau este prin credință și prin fapte? La întrebarea aceasta, pusă în toate felurile subtile de insinuare a eului în locul lui Hristos, răspunsul divin stă deplin și complet pentru totdeauna, în acea unică propoziție spusă cu putere: „în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.”

„În Isus Hristos,” – adică pentru oricine crede în Isus – „nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința.”

„În Isus Hristos,” – pentru oricine crede în Isus – „nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț,” – nici faptele, nici lipsa faptelor, nu au vreun preț, - „ci credința CARE lucrează.”

„În Isus Hristos,” – pentru oricine crede în Isus – „nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur”, nici păzirea poruncilor, nici nepăzirea poruncilor „n-au vreun preț, ci credința CARE lucrează prin DRAGOSTE” – credința CARE păzește poruncile lui Dumnezeu; „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui.” Și cel care Îl are pe Hristos, și este în Hristos, are în Hristos toată păzirea, a tuturor poruncilor.

Așa după cum este scris în alt loc din Galateni: „Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă.” Gal. 6:15. Și aceasta pur și simplu pentru că „dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă.” 2 Cor. 5:17. Dacă nu este o făptură nouă, mărturisirea lui de a fi în Hristos este doar o afirmație, și este deșartă.

Și după cum este scris în alt loc, „Tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu” este ceva (1 Cor. 7:19). Dar aceasta este valabil doar în cazul în care omul „este o făptură nouă”, doar atunci când păzirea poruncilor izvorăște din credința care vine de la Dumnezeu ca dar al lui Dumnezeu; doar atunci când păzirea poruncilor este rezultatul

credinței, care vine de la Dumnezeu, și de aceea face faptele lui Dumnezeu; doar atunci când păzirea poruncilor este efectul al căruia singura cauză este „credința CARE lucrează prin dragoste” – credința care vine de la Dumnezeu și lucrează prin dragostea lui Dumnezeu, dragoste care ea însăși se exprimă și poate fi exprimată doar prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu, și care, din acest motiv este păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Toate acestea sunt din cauză că Hristos este înăuntru – „Hristos în voi, nădejdea slavei,” – și prin ascultarea Lui fiecare credincios în Isus este făcut neprihănit.

GALATENI 5:7-15, - 11 Septembrie, 1900, - „Voi alergați bine: cine v-a tăiat calea ca să n-ascultați de adevăr? Înduplecarea aceasta nu vine de la Cel ce v-a chemat.”

Versetul opt ar trebui să arate clar aici cine este Cel care, în cap. 1 cu versetul 6, i-a chemat să intre în harul lui Hristos. Unii sunt înclinați să susțină că Pavel se referă la el însuși în versetul acela, când spune: „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin (în - KJV) harul lui Hristos, la o altă Evanghelie.” Ei gândesc că Pavel se miră cum de galatenii se îndepărtează așa de repede de el, deoarece ei cred că Pavel a fost cel care i-a chemat pe galateni să intre în harul lui Hristos. Dar aceasta este o greșeală. Pavel nu i-a atras pe oameni la el însuși; și aceasta pentru simplul motiv că el nu s-a predicat pe el însuși. El L-a predicat pe Hristos – Pe Hristos și El răstignit, și pe Hristos răstignit în fiecare loc în care predica Pavel. În consecință, oamenii îl vedeau pe Hristos în loc să-l vadă pe Pavel – Îl vedeau pe Hristos cu ei, acolo unde erau ei. Iar Hristos, fiind înălțat astfel în persoană, era Cel care îi atrăgea pe oameni la Sine. Și pentru că, și în lucrarea aceasta este pentru totdeauna adevărat că nimeni nu vine la Hristos dacă nu-l atrage Tatăl, este evident că în lucrarea aceasta a harului, Dumnezeu este Cel care îi chema pe oamenii aceștia să intre în harul lui Hristos. Iar când au venit la ei oameni predicând o altă evanghelie, care nu era o alta ci o pervertire a evangheliei lui Hristos, toți cei ce s-au încrezut în evanghelia falsă au fost îndepărtați prin aceasta nu de Pavel, ci de Hristos, Cel care îi atrăgea la Sine, și de Dumnezeu, Cel care îi chemase să intre în harul lui Hristos, care îi atrăgea la Sine.

Astfel, versetul opt din studiul prezent - „Înduplecarea aceasta nu vine de la Cel ce v-a chemat.” – arată că acest fapt nu se poate referi la Pavel, întrucât el nu fusese aproape de ei, așa încât înduplecarea să poată fi o alternativă între ei și ceilalți. Însă Dumnezeu a fost prezent cu ei, cu înduplecarea și chemarea Lui, așa încât orice altă înduplecare și chemare contrară evangheliei pe care o auziseră ei la început, nu era posibil să vină de la Cel care îi chemase, adică de la Dumnezeu.

„Puțin aluat face să se dospească toată plămădeala. Eu, cu privire la voi, am, în Domnul, încrederea că nu gândiți altfel. Dar cel ce vă tulbură, va purta osânda, oricine ar fi el. Cât despre mine, fraților, dacă mai propovăduiesc tăierea împrejur, de ce mai sunt prigonit? Atunci pricina de poticnire a crucii s-a dus. Și, schilodească-se odată cei ce vă tulbură!”

Așa cum am văzut în studiul din săptămâna trecută, dacă el ar fi predicat tăierea împrejur, nu ar fi făcut altceva decât să pună tăierea împrejur în locul lui Hristos, și aceasta, în sine ar fi însemnat să respingă harul lui Hristos, pe Hristos și pe El răstignit, și în felul acesta pricina de poticnire a crucii s-ar fi dus, și ar fi încetat și persecuția odată cu ea, datorită predicării tăierii împrejur.

„Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai, nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste. Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Fiecare suflet, prin faptul că este chemat la Hristos, este chemat la libertate; și fiecare suflet care îl primește pe Hristos este eliberat din robie, și este pus în libertatea glorioasă a fiilor lui Dumnezeu. Isus Hristos a venit în lume pentru a-i face pe oameni liberi, și pentru a planta în sufletele lor principiul veritabil al libertății. Iar libertatea aceasta prin care Hristos îi face pe oameni liberi, este libertatea aceea care este pusă în mișcare doar de iubire. Este o libertate prea onorabilă pentru a permite ca ea să fie folosită ca o ocazie de a trăi pentru firea pământească, sau ca o mantie peste răutate. Este o libertate condusă de o conștiință luminată de Duhul lui Dumnezeu. Este o libertate în care acela care o are, este făcut liber față de toți oamenii, și totuși îl face pe acela care o primește așa de amabil din pricina iubirii, încât de bună voie devine slujitorul tuturor,

pentru a-i conduce să cunoască bucuria aceleiași libertăți. Aceasta este libertate cu adevărat; aceasta este libertatea pe care Hristos o dă oricărei ființe care crede în El; căci, „cel pe care Fiul îl face liber, este liber cu adevărat.”

În felul acesta, „toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Pentru că toată Legea, din care această „singură poruncă” este doar unul dintre cele două mari principii de care depinde totul, - Legea aceasta este ea însăși „Legea libertății.”

Acesta este creștinismul: aceasta este evanghelia și libertatea evangheliei. „Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții,” – dacă respingeți evanghelia și renegați libertatea pe care o aduce aceasta: dacă sunteți plini de critică, înguști și intoleranți, - „luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții.” Aceasta este unica consecință a unui astfel de curs, cu completă distrugere în cele din urmă.

GALATENI 5:16-18, - 18 Septembrie, 1900, - „Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți. Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege.”

„Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege,” pentru că „toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sunt fii ai lui Dumnezeu.” Ca fii ai lui Dumnezeu, aceștia au gândurile Duhului, gândurile lui Hristos, și în felul acesta, cu mintea, ei „slujesc Legii lui Dumnezeu.” De aceea, oricine este condus de Duhul lui Dumnezeu, și astfel are gândurile lui Hristos, împlinește Legea, deoarece prin Duhul este turnată în inimă dragostea lui Dumnezeu care, în ea însăși, este împlinirea Legii în oricine o are.

Pe de altă parte, oricine este condus de fire, și astfel are gândurile firii, face faptele firii și slujește legii păcatului.

Iar cele două căi, calea Duhului și calea firii, sunt întotdeauna deschise în fața fiecărui om. Cu siguranță, acolo unde firea este prezentă, „poftește împotriva Duhului”, iar acolo unde este prezent Duhul, „poftește împotriva cărnii (firii pământești)”. Oricine este condus de firea pământească nu poate face binele pe care ar vrea să-l

facă.; el slujește legii păcatului, și în felul acesta este sub Lege. Dar oricine este „călăuzit de Duhul, nu este sub Lege.”

Orice om este liber întotdeauna să aleagă care va fi calea lui – calea Duhului sau calea firii pământești. „Dacă trăiți după îndemnurile ei (ale firii), veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.” Rom. 8:13.

Observați că în textul din Galateni aflat acum în studiu, precum și în textele înrudite din Romani și Coloseni, este declarat prin cuvinte și este ținut în continuu în vedere faptul că firea pământească, în adevărata ei natură păcătoasă, carnală, rămâne prezentă în cel care are Duhul lui Dumnezeu; și firea aceasta se luptă împotriva Duhului.

Aceasta înseamnă că atunci când un om se convertește și este adus astfel sub puterea Duhului lui Dumnezeu, el nu este eliberat de carne, ca să fie despărțit efectiv de trupul de carne cu tendințele și dorințele acestuia, așa încât să nu mai fie ispitit, prin carne, și să nu mai aibă de dus nicio luptă. Nu. Trupul de carne păcătoasă, degenerat, cu aceleași tendințe și dorințe ale sale, rămâne prezent. Dar individul nu mai este supus acestuia. El este eliberat de sub stăpânirea trupului de carne, cu tendințele și dorințele lui, iar acum este supus Duhului. El este supus acum unei puteri care învinge și aduce în supunere, răstignește și ține sub stăpânire carnea, așa păcătoasă cum este, cu toate afecțiunile și poftele ei. De aceea este scris ca „prin Duhul să faceți să moară faptele trupului.” „De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli.” Col. 3:5. Observați că toate aceste lucruri care există în trup, vor trăi și vor domina dacă firea pământească va fi cea care va conduce. Dar pentru că trupul însuși este adus în supunere față de puterea lui Dumnezeu, prin Duhul, toate lucrurile acestea rele sunt omorâte din rădăcină, fiind împiedicată astfel reparația lor în viață.

Contrastul acesta între stăpânirea cărnii și stăpânirea Duhului, este arătat clar în Rom. 7:14-24 și în 1 Cor. 9:26,27. În capitolul șapte din Romani este descris omul aflat sub puterea cărnii (a firii pământești), „pământesc, vândut rob păcatului,” care tânjește să facă binele, și vrea să facă binele, dar este supus unei puteri ce se află în carnea lui, care nu îl lasă să facă binele pe care ar vrea să-l facă.

„Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!” „Găsesc, deci, în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd ÎN MĂDULARELE MELE o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?..” Aici este descris omul care este supus firii pământești, „legii păcatului” care se află în mădularele lui. Iar când ar vrea să se rupă de sub puterea firii pământești, și ar vrea să facă binele, puterea aceea îl aduce din nou în captivitate și îl ține sub dominația firii pământești, și anume legea păcatului, aflată în mădularele lui.

Însă, există eliberare de sub puterea aceasta. De aceea, atunci când strigă „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?..”, instantaneu i se dă răspunsul: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru.” Acolo este calea de eliberare, căci numai Hristos este Eliberatorul.

Apoi, omul, cu toate că este eliberat în felul acesta, nu este eliberat de luptă. Nu este pus într-o stare în care să nu mai aibă de dus nicio luptă cu firea. Încă rămâne luptă de dus. Dar nu este o luptă de felul a face – a crede; nu este lupta cu o fantomă. Ci este descris în 1Cor. 9:26, 27. „Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.”

În lupta pe care o are de dus creștinul, în trupul său, este prezentă firea pământească, cu afecțiunile și poftetele ei. Trupul trebuie să fie ținut sub stăpânire, adus în supunere de către creștin, prin puterea cea nouă a Duhului lui Dumnezeu, căreia el îi este supus acum, și căruia i-a devenit supus când a fost eliberat de sub puterea cărnii și a legii păcatului.

Acest fapt este și mai expresiv dacă redăm pe deplin înțelesul cuvântului grecesc tradus prin „port aspru” în 1Cor. 9:27. „Mă port aspru cu trupul meu.” În mod literal înseamnă „a lovi sub ochi, a lovi și a bate până când fața se face neagră și albastră.” Conybeare and Hawson traduce pasajul astfel: „Mă lupt dar nu ca un pugilist care lovește cu pumnul în vânt; ci îmi stâlcesc trupul și îl forțez să stea în robie.”

Capitolul șapte din Romani prezintă omul care este supus puterii firii pământești și legii păcatului care este în mădularele lui, dar care tânjește după eliberare. Capitolul nouă din 1Corinteni prezintă firea pământească ce este supusă omului prin puterea cea nouă a Duhului lui Dumnezeu. În capitolul șapte din Romani, carnea conduce, iar omul este ținut în stăpânire. În capitolul nouă din 1Corinteni, omul conduce, iar carnea este ținută în stăpânire.

Inversarea binecuvântată a lucrurilor se produce în urma convertirii. Prin convertire omului i se dă puterea lui Dumnezeu așa încât, prin puterea aceasta, și sub stăpânirea Duhului lui Dumnezeu, este făcut stăpân peste carne, cu toate afecțiunile și poftele ei, și, prin Duhul, el răstignește firea pământească cu patimile și poftele ei, luptând „lupta cea bună a credinței.”

Oamenii nu sunt salvați fiind eliberați complet de carne, ci primind putere pentru a învinge toate tendințele și dorințele cărnii. Oamenii nu dezvoltă caracter (de fapt, ei nu pot niciodată să o facă) fiind puși într-un teritoriu în care nu există ispită, ci, primind putere pe terenul ispitei, exact acolo unde sunt, ca să învingă orice ispită.

Dacă oamenii ar trebui să fie salvați prin a fi eliberați complet de carne așa cum este ea, atunci Isus nu ar fi trebuit să vină în lume. Dacă oameni ar trebui să fie salvați prin a fi eliberați de toate ispitele, și puși pe un teren în care nu există ispită, atunci Isus nu ar fi fost nevoit să vină în lume. Dar niciodată, printr-o eliberare de felul acesta, oamenii nu ar fi putut dezvolta un caracter. De aceea, în loc să încerce să salveze oamenii prin eliberarea lor completă de carnea în care se aflau, Isus a venit în lume, S-a pus El Însuși în trup de carne, așa cum sunt oamenii; și s-a împotrivit cărnii, exact așa cum este ea, cu toate tendințele și dorințele ei, și prin puterea divină pe care a primit-o prin credință, „a condamnat păcatul în carne.” În felul acesta a adus întregii omeniri credința aceea divină care aduce puterea divină omului pentru a-l elibera de sub puterea cărnii și a legii păcatului, acolo unde se găsește ea, și pentru a-i da stăpânire sigură asupra cărnii, exact așa cum este ea. 167, 6

În loc ca Isus să încerce să salveze oamenii într-un fel în care ei ar fi rămas fără vlagă și fără caracter, prin a-i pune pe un teren în care nu există ispită, El a venit la om exact acolo unde este omul, în mijlocul tuturor ispitelor lui. Isus a venit în exact același trup carnal

pe care îl are omul. Și în trupul acesta, El s-a întâlnit cu toate ispitele pe care le cunoaște carnea, și le-a biruit pe fiecare. Prin biruința aceasta El a adus biruință fiecărui suflet din lume. Binecuvântat să fie numele Lui.

Iar fiecare suflet care primește și păstrează „credința lui Isus,” poate avea biruința aceasta în plinătatea ei. Căci „ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră.”

GALATENI 5:19-21, - 25 Septembrie, 1900, - „Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.”

Curvia, necurăția, desfrânarea, sunt doar forme diferite ale practicării adulterului, după cum a zis Isus: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu preacurvești.” Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.” Matei 5:27, 28.

Astfel, adulterul începe cu gândul necurat, cu dorința desfrânată. De fapt, vorbind drept și strict, începe cu orice gând care, dacă este dus până la ultima dezvoltare a lui, poate duce la adulter. Acesta este motivul pentru care poruncile lui Dumnezeu sunt „fără margini.” Fiecare dintre poruncile lui Dumnezeu interzice actul final, prin interzicerea imaginației gândului care, dacă este urmată, este posibil să conducă la actul final. Astfel, Legea lui Dumnezeu, cu eternul ei „Să nu,” interzice oamenilor orice lipsă în neprihănire, și afirmă neprihănirea lui Dumnezeu.

Închinarea la idoli înseamnă a avea alți dumnezei în afară de Domnul. Și tot ceea ce pentru cineva este pus înainte de Domnul, este un idol; iar cine îngăduie așa ceva este un idolatru. Probabil cea mai clară și cea mai cuprinzătoare declarație despre ce este idolatria, este cea dată de Ioan: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face

voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.” I Ioan 2:15-17. Iată cum o exprimă Iacov, „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” Iacov 4:4.

Lumea, cu căile ei, nu este de la Dumnezeu ci de la Satana, căci este scris, „Toată lumea zace în cel rău.” I Ioan 5:19. Și „dumnezeul lumii acesteia” este cel care orbește mintea necredincioasă a celor ce nu cred, „ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.” 2Cor. 4:4. În felul acesta, orice cale a lumi acesteia care este urmată de cineva, fiind preferată căii lui Dumnezeu – este idolatrie pentru persoana aceea, iar el este un idolatru.

Vrăjitoria este în mod literar, magie neagră; în alte traduceri este redat chiar așa, ca magie. Cuvântul original este „pharmakia” (Strong s 5331), care înseamnă „prepararea sau folosirea de doctorii”, și este originea cuvântului nostru „farmacie”, adică arta de a face leacuri și medicamente. De la înțelesul original de „preparare de doctorii”, cuvântul a fost aplicat la „folosirea oricărui fel de medicament, poțiune, sau descântec.” Așadar, el semnifică „folosirea unei cunoștințe sau puteri supranaturale, dobândite într-un anume fel, îndeosebi prin înțelegere cu spiritele rele, arta magiei, descântece, vrăjitorie, incantații, farmece.”

Cât de naturală pentru firea pământească este tendința spre prezicere! Cât de multe persoane doresc să-și cunoască soarta, și de aceea sunt mereu gata să răspundă invitației unei țigănci sau a unei babe. Și cât de dispuși sunt oamenii în mod natural să vrea să simtă cum este să fii mesmerizat sau hipnotizat! Toate acestea se înscriu sub cuvântul de „pharmakia”, vrăjitorie sau magie. Toate acestea sunt fapte ale firii pământești. Și țineți minte că este scris că „cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.” În neprihănirea cea veșnică, în viața veșnică, și în făgăduințele veșnice, pe care Dumnezeu le-a dat în Isus Hristos, Domnul nostru, creștinul își cunoaște deja destinul, chiar până în necuprinsul veșniciei; și nu are nevoie de farmacie, de leacuri, de farmece, descântece, vrăjitorie sau magie, niciodată și de niciun fel.

Ura, fiind opusul iubirii, următoarele fapte ale cărnii enumerate, - „vrăjibile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile,

dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile” – sunt numai diferite forme ale acesteia, așa cum am văzut în cazul adulterului. Porunca ce spune „Să nu ucizi”, interzice prin aceasta ura, care în sine este crimă. Căci „oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș.” După cum s-a spus în predica de pe munte, ideea este că „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecății.” Dar Eu vă spun că ori și cine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: „Prostule!” va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: „Nebunule” va cădea sub pedeapsa focului gheenei.” Matei 5:21, 22.

Oricum, este bine să privim fiecare din aceste cuvinte, ca să dobândim o înțelegere cât mai clar posibilă despre subtilitatea și înșelătoria păcatului manifestat în faptele firii pământești. Spun aceasta pentru că puțini sunt cei ce își dau seama că urăsc anumite persoane chiar dacă nu le privesc efectiv cu „neplăcere sau aversiune puternică și pasională”, sau cu „extremă rea voință.” Însă când păstrăm în minte principiul că prin interzicerea actului final al răului, Legea lui Dumnezeu interzice chiar imaginația gândului care, dacă este urmat, poate duce la actul final; și când ținem minte că după definiția Domnului, a urî pe cineva sau a vorbi de rău o persoană înseamnă a călca porunca ce spune „Să nu ucizi,” – atunci este ușor de înțeles că se poate ca cineva să se complacă în ură, chiar dacă nu are acea directă și extremă rea voință și aversiune față de prezența sau chiar gândul la persoana urâtă, manifestare care doar aceasta este în mod uzual numită „ură.”

„Certurile” (eng.- variance), sugerează „diferență”, îndeosebi „diferență care produce dezacord sau controversă; dispută, prevenție, discordie”. Cuvântul original înseamnă „ceartă, luptă de argumente, ceartă de cuvinte, dispută, luptă.” De aceea, spiritul de „ceartă” (variance), este dispoziția de a fi diferit, de a inventa întrebări și apoi a ține cu tenacitate de vederile personale, și de a accentua diferența în dispute și discuții contradictorii; aceasta duce la rea voință care, în sine este ură care, la rândul ei, este călcarea poruncii care spune „Să nu ucizi.”

Nu degeaba în Scriptură discuția în contradictoriu este catalogată împreună cu „invidia, uciderea,” „inducerea în eroare

(înșelăciune),” și „răutatea,” și este plasată întreucidere și inducere în eroare. De aceea, oricine vrea să eviteuciderea, trebuie să evite ura; și oricine vrea să evite ura, trebuie să evite cearta de cuvinte; și oricine vrea să evite cearta de cuvinte, trebuie să evite cu sânguință spiritul care inventează întrebări și se complace în diferențe care duc la controversă, dezbateri, și urmările rele ale acestora, care duc până la ură, care în sine esteucidere. Gândul acesta merită o atenție specială în timpul studiului și repetării lecțiilor de la Școala de Sabat.

„Zavistiile (competițiile – eng.)” este vorba de „iubirea de superioritate, dorința sau ambiția de a egala sau a-i întrece pe alții;” „dorința și ca efect al ei străduința de a egala sau a depăși pe altul sau pe alții în ce privește calitatea, realizările, sau bunuri dobândite.” Este expresia iubirii perfecte față de superioritatea sinelui, și incapacitatea de a suporta gândul că altcineva ar putea fi superior. Cuvântul original este „gelozie,” iar în alte traduceri este redat în felul acesta. Iar declarația cuvântului lui Dumnezeu despre gelozie este că aceasta este „neînduplecată ca locuința morților.” Sinonimul ei este „invidia”. Invidia este „sentimentul de tulburare, de ofensă, sau nemulțumire, excitat de contemplarea superiorității, proprietății sau succesului altuia, însoțit de un anumit grad de dușmănie sau ură de moarte, și adesea, sau de obicei, împreună cu o dorință sau un efort de a pune în încurcătură sau în situații stânjenitoare persoana invidiată.” Spiritul de competiție apare mai întâi, și țintește să ajungă la o stare de superioritate față de altul. Iar când aceasta nu poate fi atinsă, atunci invidia năvălește cu valurile ei. Dacă spiritul de competiție își atinge ținta, este urmată imediat de exaltare din cauza înfrângerii dușmanului. Când spiritul de competiție suferă înfrângere, este urmat imediat de invidie care, fiind o „dușmănie născută din lăcomie”, așteaptă în secret ocazia de a-și da drumul la dușmănie care, în sine este ură neînduplecată.

Este ușor de văzut cum, în asociere cu cearta de cuvinte (vrăjbele - Cornilescu), cu spiritul de competiție (zavistiile – Cornilescu), și cu invidia, trebuie să apară „mâniile, neînțelegerile, dezbinările (separare față de alții), certurile de partide” și în final „uciderea,” care sunt doar finalul oricăreia dintre faptele firii

pământești pomenite în lista aceasta, începând de la „ură” și sfârșind cu „uciderea.”

„Bețiile, și îmbuibările,” sunt pur și simplu orice fel de necumpătare care, în esență, este idolatrie și atrage după ea o mulțime de rele care au fost descrise deja în lista faptelor îngrozitoare ale firii pământești.

„Și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.”

GALATENI 5:22-26, 2 Octombrie, 1900, - „Roda Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul. Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții, și pizmuindu-ne unii pe alții.”

Am văzut ceva din răul esențial și din înșelăciunea faptelor firii pământești. Dar, mulțumim Domnului, există și un tablou mai frumos.

Duhul lui Dumnezeu care este dat fără plată, în plinătatea Lui, fiecărui credincios, pofteste împotriva firii pământești așa încât în cel care este condus de Duhul lui Dumnezeu, firea pământească nu poate face lucrurile pe care vrea să le facă. În aceștia stăpânește Duhul lui Dumnezeu și face să apară în viață „roda Duhului” în loc de „faptele firii pământești.”

Și măcar că este adevărat că „cei ce fac astfel de lucruri,” cum sunt cele descrise în lista faptelor cărnii „nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu,” totuși prin darul Duhului Sfânt, prin harul lui Hristos, Dumnezeu a făcut provizii din plin pentru fiecare suflet ca în pofida tuturor pasiunilor, poftelor dorințelor și înclinației trupului, să poată „moșteni Împărăția lui Dumnezeu.”

În Hristos a fost dusă lupta în dreptul fiecărui punct, și biruința a fost câștigată complet. El Însuși a fost făcut trup – același trup și sânge ca și cei pentru care a venit să-i răscumpere. El a fost făcut în toate privințele ca și ei; El „în toate lucrurile a fost ispitit ca

și noi.” Dacă în vreunul dintre „lucruri” El nu a fost „ca și noi”, atunci în acel lucru nu era posibil să fie „ispitit ca și noi.”

El a fost „atins de simțământul slăbiciunilor noastre,” pentru că „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi.” Când a fost ispitit, El a simțit dorințele și înclinațiile trupului, exact așa cum le simțim noi când suntem ispitiți. Căci „fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit.” Iacov 1:14. Toate acestea Isus le-a putut experimenta fără să păcătuiască, pentru că a fi ispitit nu înseamnă a păcătui. Doar când „pofta a zămislit,” când dorința este hrănită, când înclinația este aprobată, - doar atunci „dă naștere păcatului;” Iacov 1:15. Dar Isus niciodată, nici măcar printr-un gând nu a hrănit vreă dorință, și nu a aprobat nicio înclinație a trupului. Astfel, în același trup ca al nostru, El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, totuși fără să aibă nicio pată de păcat.

Prin puterea divină pe care El a primit-o prin credință în Dumnezeu, El, în trupul nostru, a înăbușit complet fiecare înclinație a acestui trup, și efectiv a omorât din rădăcină fiecare dorință a trupului. În felul acesta a „condamnat păcatul în carne - Rom. 8:4, KJV”. Și, făcând așa, El a adus o biruință completă fiecărui suflet din lume, și putere divină pentru a o menține. Toate acestea le-a făcut pentru ca „porunca Legii să fie împlinită în noi, care nu umblăm după carne, ci după îndemnul Duhului.”

Victoria aceasta în plinătatea ei, este dată fără plată fiecărui suflet în Hristos Isus. Ea se primește prin credința în Isus. Se realizează și se păstrează prin „credința lui Isus,” credință pe care El a făcut-o desăvârșită și a dat-o fiecărui credincios în El. Căci „ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră.”

El a „nimicit în trupul Lui vrăjmășia” care a despărțit omenirea de Dumnezeu. Efes. 2:15. Pentru a face aceasta, El a luat trupul păcătos, și trebuia să ia trupul păcătos în care exista vrăjmășia. Și El a „nimicit în trupul Său vrăjmășia,” ca să facă „în El Însuși din doi,” din Dumnezeu și din omul înstrăinat, „un singur om nou, făcând astfel pace.”

El a „nimicit în trupul Lui vrăjmășia,” ca să poată împăca „pe cei doi”, Iudei și Neamuri, - toată omenirea care este supusă vrăjmășiei - „cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, nimicind vrăjmășia în El Însuși.” Efes. 2:16, marginea. „Vrăjmășia” era „în El

Însuși,” pentru că era „în trupul Lui.” Și acolo, „în trupul Lui,” El a nimicit-o și a distrus-o. A putut face aceasta doar pentru că ea a fost cu adevărat „în trupul Lui.”

În felul acesta a luat Isus asupra Lui blestemul, în mod complet, exact așa cum este asupra omenirii. A făcut aceasta prin faptul că „a fost făcut blestem pentru noi.” Dar, nu vine „blestemul neîntemeiat,” și niciodată nu va veni. Cauza blestemului este păcatul. El a fost făcut blestem pentru noi din cauza păcatelor noastre. Iar pentru a se întâlni cu blestemul în felul în care acesta este asupra noastră, El trebuia să se întâlnească cu păcatul în felul în care acesta este în noi. De aceea, „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El (Dumnezeu) L-a făcut păcat pentru noi.” Și aceasta pentru „ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu ÎN EL.” 2Cor. 5:21.

Cu toate că El S-a pus complet în același mare dezavantaj în care se află întreaga omenire – fiind făcut în toate lucrurile ca și noi, și astfel fiind „ispitit în toate lucrurile ca și noi,” – și totuși niciunei singure tendințe sau înclinații a trupului nu i s-a permis nici cea mai slabă urmă de recunoaștere, nici măcar în vreun gând, ci fiecare a fost efectiv omorâtă din rădăcină prin puterea lui Dumnezeu pe care El, prin credința divină, a adus-o omenirii.

„Astfel, deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” Evrei 2:14-18.

Biruința aceasta pe care Hristos a câștigat-o în trupul uman păcătos, este adusă de Duhul Sfânt pentru salvarea oricui trăiește acum în trupul uman păcătos și crede în Isus. Căci prin Duhul Sfânt este adusă credinciosului tocmai prezența lui Hristos Însuși. Este dorința Lui neîncetată aceea „ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa

încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.” Efes. 3:16-19.

În felul acesta, prezența personală a lui Hristos Isus în trupul uman al celui ce crede, înfăptuiește eliberarea de vinovăția păcatului și de sub puterea păcatului, ceea ce îl ține pe credincios în triumf deasupra tuturor dorințelor, tendințelor și înclinațiilor trupului său păcătos prin puterea Duhului lui Dumnezeu, - exact așa cum s-a făcut aceasta prin prezența personală a lui Hristos în trupul omenesc acum o mie opt sute șaptezeci de ani.

Hristos este întotdeauna Același – „ieri, astăzi și în veci.” Evanghelia lui Hristos este tot timpul aceeași – ieri, azi și în veci. Evanghelia din zilele noastre este aceeași cu aceea de acum o mie opt sute șaptezeci de ani. Atunci ea a fost „Dumnezeu manifestat în trup,” iar în zilele noastre este aceeași, - „Dumnezeu manifestat” în același trup, în trupul oamenilor păcătoși, în trupul omenesc, în natura umană așa cum este ea.

Evanghelia este „Hristos în voi nădejdea slavei,” – Hristos în voi așa cum sunteți, păcătoși, în stare de păcătoșenie; căci El S-a dat pe El Însuși pentru păcatele noastre, și pentru păcătoșenia noastră. Pe voi, așa cum sunteți, Hristos v-a cumpărat, iar Dumnezeu „v-a primit” în El. El v-a primit așa cum sunteți, iar evanghelia, „Hristos în voi, nădejdea slavei,” vă aduce sub stăpânirea Duhului lui Dumnezeu, și vă face într-atât de supuși puterii lui Hristos și a lui Dumnezeu încât „roada Duhului” apare în voi, în locul „faptelor firii pământești.”

Iar roada Duhului este:

DRAGOSTEA – dragostea lui Dumnezeu care este turnată în inimă prin Duhul lui Dumnezeu. Iar în loc ca ura să fie permisă, nici măcar prin vreun gând, și nici altceva de același fel, se va vedea că nici un om nu poate să vă facă ceva și voi să nu-l iubiți. Căci dragostea aceasta, fiind dragostea lui Dumnezeu, este aceeași, „ieri, azi și în veci.” Ea nu iubește pentru răsplată, ci doar pentru a iubi;

iubește pur și simplu pentru că este iubire, și fiind iubire nu poate decât să iubească.

BUCURIA este „o fericire arzătoare ce se naște dintr-un bine prezent sau așteptat.” Dar în cazul acesta alternativa „sau” este exclusă. Căci bucuria aceasta este o fericire arzătoare ce se naște din binele prezent ȘI așteptat, căci cauza ei este una veșnică. Așa că este întotdeauna prezentă și este întotdeauna de așteptat. De aceea, este o satisfacție plină de mulțumire.

PACEA – pacea desăvârșită care domnește în inimă – „pacea lui Dumnezeu care întrece orice cunoștință,” și care „păzește inima și mintea” celui ce o are.

ÎNDELUNGA RĂBDARE, BUNĂTATEA, FACEREA DE BINE, CREDINȚA – Această credință – *pistis*, în grecește, - este „deplina încredințare, convingerea bazată pe încredere, nu pe o anumită cunoștință (credința „inimii”, nu a capului; credința lui Hristos, nu a crezului): o încredere fermă, care este sigură pe cel în care se încrede, este nutrită de convingere, și sfidează contradicțiile oponente.”

BLÂNDEȚEA, ÎNFRÂNAREA POFTELOR – Înfrânarea poftelor este stăpânire de sine. Duhul lui Dumnezeu eliberează omul astfel încât să nu mai fie supus pasiunilor, poftelor și obiceiurilor lui, și îl face un om liber, stăpân peste sine.

„Împotriva acestor lucruri nu este Lege.” Legea lui Dumnezeu nu este împotriva niciunui lucru, decât împotriva păcatului. În viețile omenești, Legea lui Dumnezeu este împotriva a tot ceea ce nu este roada Duhului lui Dumnezeu. De aceea este cert că tot ceea ce în viața omenească nu este roada Duhului lui Dumnezeu, este păcat. Acesta nu este decât un alt mod de a declara adevărul cel veșnic că „tot ce nu vine din credință, este păcat.”

De aceea, „dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul.”

Iar pentru că trăim prin Duhul și umblăm prin Duhul, „Să nu” – de fapt, nici nu putem să – „umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții, și pizmuindu-ne unii pe alții.”

GALATENI 6:1, - 16 Octombrie, 1900, - „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești,

să-l ridicai cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.”

Observați că atunci când un om cade în greșeală, singurul lucru pe care Scriptura îl poruncește creștinilor să-l facă, este „să-l ridicai.” Nu există nici o poruncă de a-l condamna, de a-l face de nimic, de a-l proscrie sau de a vorbi despre el, ci „să-l ridicai.”

Acesta este singurul spirit care există în creștinism, căci „Dumnezeu nu a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” Condamnarea nu este lucrul de care oamenii au nevoie în lume; întrucât fiecare este deja condamnat peste măsură de propriile lui păcate, și de cunoștința pe care o are despre greșelile lui. Așa că nu poate fi decât un spirit răzbunător acela care vrea să adune mai multă condamnare peste o persoană care este deja, și de multe ori, de două ori condamnată. Creștinismul nu are un astfel de spirit; creștinismul este spiritul iubirii, și încă al iubirii lui Dumnezeu; iar iubirea lui Dumnezeu se manifestă în lume pentru a salva. Așa cum Hristos a fost trimis în lume nu ca să o condamne, ci ca să o salveze. Doar acesta este spiritul creștinismului pretutindeni și întotdeauna.

Acest lucru este arătat de asemenea în text, îndrumând ca, „voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicai.” Nu este spus deloc ca cineva care nu este duhovnicesc să încerce să ridice un astfel de om, și aceasta pentru singurul motiv că nu o poate face. De aceea, primul gând pe care trebuie să-l aibă creștinul atunci când află că cineva a căzut în greșeală, este că acel cineva trebuie să fie ridicat. Următorul este să se gândească: „sunt eu destul de duhovnicesc ca să pot avea vreo speranță de a-l ridica?” Aceasta provoacă pe acela care încearcă să ridice pe altcineva, să stea față în față cu el însuși și cu Dumnezeu, examinându-și propria stare înaintea lui Dumnezeu, ca să vadă dacă este cu adevărat duhovnicesc.

Iar după ce găsește că este așa, după ce știe că este cu adevărat duhovnicesc, atunci, cu duhul blândeții, care este singurul duh al lui Hristos, caută să-l ridice pe cel căzut în greșeală; în același timp ține cont de îndemnul, „Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu,” adică să te pui pe tine în locul lui, să te întrebi cum ai vrea să fii abordat, cum ai vrea să fii tratat, dacă tu ai cădea în greșeala în care a căzut fratele tău.

Țineți minte de asemenea că acela care a căzut în greșeală este cel ce trebuie să fie „ridicat”, - nu acela despre care vă închipuiți că ar fi comis o greșeală, nu acela despre care gândiți că a făcut ceva despre care voi credeți că este o greșeală. Cuvântul acesta nu dă aprobare nicidecum spiritului de căutare de greșeli, sau de a descoperi greșeli în vreun frate. Sfatul trebuie să fie urmat și aplicat doar atunci când cineva „a căzut deodată în vreo greșeală.” Atunci când este vizibil că aceea este efectiv o greșeală. Atunci, și doar atunci, trebuie să fie atinsă problema. Și atunci, doar „voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.”

Isus a dat îndrumări specifice despre cum trebuie să ridice creștinul pe cineva care a căzut în greșeală. El spune: „Du-te și spune-i greșeala între tine și el singur.” Matei 18:14. În tot cuvântul lui Dumnezeu nu este sfat mai clar decât acesta al Domnului Isus, și totuși, care sfat al Lui este mai mult și mai clar neglijat de cei ce spun că sunt ai Lui?

Este un adevăr binecunoscut tuturor, acela că majoritatea creștinilor cu numele se duc și spun oricui, și aproape tuturor, mai puțin celui care a făcut greșeala. Însă cum pot face asta și să fie creștini? O astfel de cale este naturală pentru omul firesc, deoarece este natural pentru orice om din lume să creadă că orice alt om îi este dușman și, în consecință, nu trebuie să aibă încredere în el; de aceea trage concluzia că nu va aduce niciun bine dacă se va duce și va spune omului greșeala sa, pentru că aceasta va face și mai mult din om un dușman al său.

Dar nu așa este cu creștinii. Cel care crede în Isus este sigur că toți ceilalți credincioși în Isus nu sunt dușmanii lui, ci sunt frații lui; așa îi socotește și are încredere în ei ca atare. De aceea, cine este cu adevărat creștin are încredere în fratele său, că fratele său va asculta ceea ce-i va spune, chiar dacă îi arată greșeala sa „între tine și el singur.”

Lipsa de încredere în sinceritatea pe care o are un frate în temerea de Domnul, este cauza pentru care preținșii creștini nu se duc să spună fratelui lor greșeala acestuia „între tine și el singur.” Însă lipsa de încredere din partea creștinului este doar semnul lipsei iubirii frățești care, în esență, este lipsa creștinismului. Așadar, o

analiză amănunțită a unei astfel de umblări arată că pur și simplu lipsa creștinismului este aceea care conduce pe un așa zis creștin să vorbească altcuiva, și să nu meargă și să-i spună celui care a greșit „între tine și el singur.” Du-te ca și creștin, ca și frate, „și spune-i între tine și el singur; dacă te va asculta, ai câștigat pe fratele tău.” A-l câștiga, a-l ridica, acesta este singurul scop pentru care trebuie să mergi la el.

Iar dacă cineva nu este creștin, atunci chiar nu este nevoie să meargă și să-i spună unui om greșeala, pentru că nu este în starea aceea în care să fie capabil să-i vorbească omului într-un fel care să-i aducă vreun bine; ba, chiar dacă este creștin și este duhovnicesc, și dacă se duce și îi spune omului greșeala cu duhul blândeții, doar între patru ochi, este posibil ca cel greșit să nu-l asculte. „Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori.” Matei 18:16. Aceasta nu înseamnă că trebuie să te duci și să mai spui încă unei persoane sau două, ci trebuie să mai iei cu tine încă o persoană sau două, și să mergi să vorbești celui greșit în prezența celor doi ca martori.

„Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș.” Versetul 17.

Cel care, împotriva oricărei încercări de a-l restaura, se ține de calea sa, respingând toate încercările fraților săi de a-l ajuta, demonstrează că nu are spiritul frăției creștine, și se separă singur de compania fraților săi. Atunci, singurul lucru pe care-l poate face este să recunoască realitatea situației și, „să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș.” După cum este scris în alt loc, „După întâia și a doua mustrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări (cel ce alege după el însuși, împotriva cuvântului lui Dumnezeu, împotriva considerentelor frățietății), căci știm că un astfel de om este un stricat și păcătuiește, de la sine fiind osândit.” Tit 3:10, 11.

GALATENI 6:2, - 23 Octombrie, 1900, - „Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel Legea lui Hristos.” De aici se vede că Legea lui Hristos este jertfire de sine pentru a sluji altora; cheltuirea eului pentru a ajuta altora.

Așa este scris și în alt loc, „Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, și să nu ne plăcem nouă înșine.”

Și apoi „Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora.” Motivul este că „și Hristos nu Și-a plăcut Lui însuși; ci, după cum este scris: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine.” Rom. 15:1-3.

Legea aceasta este exprimată în felul următor: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși.” Fil. 2:3. Când fiecare privește pe celălalt ca fiind mai presus de el însuși, devine o plăcere să slujească unii altora; este o plăcere mai mare să slujești altuia, ajutându-l, decât să-ți slujești ție.

Așa că, în adevăr, fiecare poate să-și placă sieși, pentru că place aproapelui în ce este bine, slujindu-l și ajutându-l, mai mult decât dacă ar căuta să-și placă lui însuși slujindu-se doar pe sine. Aceasta este adevărata bucurie creștină, întrucât Isus, „pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea” și toată ocară pe care a trebuit să o sufere pentru a ne elibera pe noi de rușine și de ocară.

De aceea, din nou, Legea lui Hristos este exprimată prin cuvintele: „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.” Fil. 2:4.

Și pentru ca toți să știe în mod sigur că tocmai aceasta este legea lui Hristos, și că respectarea ei este păzirea întregii legi a lui Dumnezeu, - adică este păzirea Legii și a profeților, - Isus însuși a rostit pentru toată omenirea legea aceasta a lui Hristos: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii.” Matei 7:12.

Observați că nu spune, că „tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii,” faceți-vă vouă înșivă. Și nu spune că trebuie să așteptați să vi le facă ei vouă, ci „faceți-le și voi la fel.”

Astfel, cunoștința despre legea lui Hristos este cunoștința cea mai ușor de obținut, iar legea aceasta este cea mai ușor de respectat dintre toate, pentru cel ce are cu adevărat pe inimă să o facă. Ca să știu care este legea lui Hristos, tot ce se cere este ca pur și simplu să mă gândesc ce aș vrea să-mi facă mie oamenii. În situația aceasta, în

momentul de față, ce aș vrea ca omul să-mi facă mie dacă aș fi eu în locul lui, și toate aceste circumstanțe mi s-ar aplica mie? Și oricare ar fi lucrul acela, știu că aceea este drept să fac față de el în acel moment, în situația aceea și în circumstanțele acelea. Iar pentru că este întotdeauna foarte ușor pentru orice om să știe ce ar vrea să facă celălalt în circumstanțele date, înseamnă că este ușor pentru el să știe exact, în orice moment, care este legea lui Hristos, care este legea lui Dumnezeu, care este „datoria oricărui om.”

Și pentru că este ușor să o cunosc, este la fel de ușor să o împlinesc, dacă am pe inimă să o fac; dacă în fața ochilor îl am pe Hristos nu pe mine, și dacă am legea Lui în inimă și nu interesul meu personal. Însă este limpede că aceasta necesită completă eliberare de eu, și arătarea lui Hristos în viață, deoarece nimic din aceasta nu place eului, eul nu vrea niciodată să meargă pe calea aceasta. Aceasta este calea altruismului, este calea răstignirii eului, este moartea completă a eului, și trăirea lui Hristos.

De aceea, imediat după cuvintele „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora,” Este scrisă concluzia tuturor lucrurilor: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” Fil. 2:5-8.

Este foarte adevărat că dacă nu are gândul acesta al lui Hristos, niciun om nu poate împlini legea lui Hristos. De aceea, oriunde există o lipsă în împlinirea legii lui Hristos, o lipsă în a socoti pe alții mai presus de noi înșine, o lipsă în a căuta foloasele altora, este limpede că motivul eșecului este acela că nu avem gândul (mintea- eng.) lui Hristos. Iar remediul este acela de a primi și a păstra gândul lui Hristos.

Dacă legea aceasta a lui Hristos ar fi împlinită zilnic de fiecare individual, și de conducătorii Conferințelor și instituțiilor noastre, marea strigare a soliei Îngerului al treilea ar umple în scurt timp pământul, evanghelia împărăției ar fi predicată cu rapiditate întregii lumi, și foarte curând ar veni sfârșitul. „Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel Legea lui Hristos.”

GALATENI 6:3, - 30 Octombrie, 1900, - „Dacă vreunul crede că este ceva, cu toate că nu este nimic, se înșeală singur.”

Este rău destul ca un om să fie înșelat de alt om; dar este cel mai rău lucru să te înșeli singur. Versetul acesta ne oferă mijlocul care corectează și previne autoînșelarea. Acest mijloc este ca omul să se vadă pe sine exact așa cum este: că nu este nimic.

Însă acest fel de a vedea lucrurile nu este natural. Felul natural este ca fiecare să se socotească a fi ceva; apoi, continuând să gândească astfel se vede a fi din ce în ce mai mult, până ajunge să se vadă mai important decât toți. Pur și simplu acesta este secretul și spiritul înălțării de sine.

Dar adevărul este că, prin sine însuși, omul nu este nimic. Iar adevăratul fel în care orice om poate înțelege acest adevăr, este prin a mărturisi că nu este nimic. Aceasta este calea tăgăduirii de sine.

Abia atunci începe omul să fie ceva.

Motivul tuturor acestor lucruri este că omul este despărțit de Dumnezeu. Iar despărțirea s-a produs prin faptul că omul a acceptat sugestia și a urmat calea celui care cel dintâi a declarat în înălțarea lui de sine, „Voi fi ca Cel Prea Înalt.” Sfârșitul acestei căi, în cazul acestuia, este că el va ajunge să fie absolut nimic. Căci despre el și despre sfârșitul căii sale scrie: „nu vei mai fi niciodată!” Ezech. 28:19. Și pentru că a intrat pe calea care sfârșește inevitabil cu a ajunge să nu mai fie nimic, este cert că încă de la începutul căii în mod practic, el nu a mai fost nimic, și pe tot parcursul lui nu a fost nimic.

Tot la fel este și cu omul care acceptă să fie condus de acesta și să meargă pe calea acestuia. Prin aceasta omul s-a făcut pe sine nimic. De aceea este scris: „Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune.” Isaia 40:17. „Vor fi nimiciviți, vor fi pierduți cei ce se războiau cu tine.” Isaia 41:12.

Totuși, conducătorul de la originea acestei căi, și după el toți cei ce sunt conduși pe calea aceasta, cred cu adevărat că ei sunt cineva, pe când în realitate nu sunt nimic.

Există un mod de ieșire din starea aceasta de nimic, o ieșire prin care omul poate să valoreze ceva, și prin care fiecare va ajunge

să fie ceva. Calea aceasta este calea lui Hristos – calea crucii. Hristos este exemplul: El a deschis calea, întrucât „S-a dezbrăcat de Sine, .. și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” În felul acesta, a renunțat la Sine ca să fie, se devină pierdut și nimic, ca să-i poată răscumpăra pe cei ce sunt pierduți și nu sunt nimic.

De aceea cu toții suntem îndemnați, „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși” și a devenit nimic. Iar pentru că a făcut aceasta, „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespuse de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.” Fil. 2:5, 9-11.

De aceea, primul lucru pe care îl are de făcut orice om pentru a se ajuta singur, pentru a porni pe calea eliberării din nimicnicie, este de a recunoaște cu adevărat că nu este nimic. După aceea, în Hristos, el devine ceva, și va fi ceva, chiar dacă el, în el însuși nu este nimic. După cum este scris: „cu toate că nu sunt nimic, totuși cu nimic n-am fost mai pe jos de acești apostoli așa de minunați.” 2Cor. 12:11. Și aceasta pentru că „Nu că noi prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu.” 2Cor. 3:5. După „cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” 2Cor. 6:16. Aceasta este „tainea lui Dumnezeu” și anume, Dumnezeu manifestat în trup: „Hristos în voi, nădejdea slavei.”

Toate aceste lucruri au fost scrise „ca prin noi înșine, să învățați să nu treceți peste „ce este scris”: și nici unul din voi să nu se fălească deloc cu unul împotriva celuilalt. Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” 1Cor. 4:6, 7.

Dacă este adevărat despre orice om că nu are nimic, absolut nimic, nici măcar existența sa, fără să le fi primit de la Dumnezeu, atunci, fără Dumnezeu, ce este el? – E foarte limpede că nu este

nimic. Exact aceasta este starea oamenilor așa cum sunt ei în lume, în mod natural, „fără Dumnezeu în lume.” Efes. 2:12.

Astfel, fiind foarte adevărat că prin natura lucrurilor, fără Dumnezeu, orice creatură este nimic, omul, fiind fără Dumnezeu, chiar nu este nimic. Atunci, dacă în starea aceasta omul crede despre el însuși că este ceva, prin acest fapt își afirmă existența prin sine însuși – se consideră la egalitate cu Dumnezeu. Așa gândește omul în starea lui de păcat și despărțire de Dumnezeu; pentru că aceasta este ceea ce i s-a spus că i se va întâmpla, și el s-a așteptat ca aceasta să se întâmple atunci când a pătruns păcatul: „Veți fi ca Dumnezeu.”

Dar nicio creatură nu există prin ea însăși. Numai Dumnezeu există prin Sine Însuși. Toate persoanele și toate lucrurile vin de la El și există prin El. În El își are totul „viața, mișcarea și ființa.” Oricine, în sine nu este nimic, ci devine ceva doar în măsura în care se manifestă în el gândul, voia și scopul lui Dumnezeu.

În felul acesta autoamăgirea omului de a crede despre sine că este ceva, pe când purul adevăr este acela că nu este nimic, este cea mai rea și distructivă dintre toate amăgirile, pentru că este amăgirea de a se pretinde existent prin sine însuși – pretenție de divinitate. Dacă „se dă drept Dumnezeu”, singurul lui sfârșit nu poate fi decât acela de a deveni cu adevărat, absolut nimic, prin teribila mistuire despre care se spune: „Încă puțină vreme, și cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era, și nu va mai fi.” Psalmi 37:10.

Dar dacă omul acceptă în inima și viața lui adevărul că el nu este nimic, dacă acceptă manifestarea lui Hristos, singura care îl poate face să știe că, în adevăr, în el însuși nu este nimic, dacă Hristos trăiește în el, dacă Dumnezeu se manifestă în trupul lui, dacă gândul, voia, scopul lui Dumnezeu se manifestă astfel în el, - despre el va fi la fel de adevărat că, din acest motiv „Dumnezeu l-a înălțat nespus de mult.” Căci este scris „celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul lui de domnie.” Apoc. 3:21. Isus a spus, „despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” Motivul este acela că, despărțiți de El, nu sunteți nimic. Căci a fi despărțit de Hristos înseamnă a fi „fără Dumnezeu în lume.” Efes. 2:12. Și a fi fără Dumnezeu înseamnă a nu fi nimic.

Numai calea lui Hristos, calea crucii, este calea vieții, calea de a fi ceva. Orice altă cale este doar calea morții, calea de a nu fi nimic.

„Să fie în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus: ... El S-a dezbrăcat de Sine Însuși.”

GALATENI 6:4-10, - 6 Noiembrie, 1900, - „Fiecare să-și cerceteze fapta lui, și atunci va avea cu ce să se laude numai în ce-l privește pe el, și nu cu privire la alții.”

Cuvântul „cerceteze” semnifică aici, în ce privește lucrul cercetat, testul pus asupra metalelor de către cel ce face testul. Este bine cunoscut că un astfel de test este cel mai sever test ce poate fi folosit. Testul poate ajunge până la proba focului, și încă în așa măsură încât metalul să fie pus din nou și din nou în foc. Și aceasta până când metalul ajunge să fie așa de curățit prin foc încât orice nu ține de metal este mistuit complet.

În ce privește persoana care face testul, cuvântul înseamnă „a scruta”, „a ține sub observație”, „a privi cu atenție”, „a urmări”, „a examina cu un anumit scop.”

La aceasta este chemat fiecare creștin în ce privește lucrarea lui, - în ce privește lucrurile pe care le face și pe care, doar din impuls, se crede capabil să le facă.

Aceași idee este exprimată în 2Cor. 13:5, și se aplică persoanei ca întreg, și nu doar „faptei lui.” „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cercăți-vă.”

Fiecare să-și cerceteze fapta lui, și pe el însuși, în toate lucrurile, în lumina cuvântului lui Dumnezeu, luminați de Duhul lui Dumnezeu, în felul acesta ținându-se pe el însuși și toate faptele sale în judecata lui Dumnezeu. Pentru toți cei ce fac aceasta este garantată făgăduința: „acela se va bucura.” Despre același lucru este scris în alt loc: „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați.” 1Cor. 11:31.

Toate acestea înseamnă că în creștinism, prin credința lui Hristos, Dumnezeu oferă oricărui om din lume ocazia de a fi în siguranță atunci când trece prin judecată. Și oricine va intra astfel în judecata lui Dumnezeu, oricine se va trece pe el însuși prin cele mai severe teste pe care le-ar putea cere vreodată Legea lui Dumnezeu, și se judecă singur în lumina feței lui Dumnezeu, în felul acesta vine la

judecată și nu va mai avea de ce să se teamă „când se ridică Dumnezeu.” Iov 31:14.

Toți aceștia au făgăduința lui Dumnezeu că „se vor bucura” și nu vor avea de ce să se teamă în marea zi a judecății. Motivul este acela că au trăit tot timpul în prezența judecății lui Dumnezeu. Rugăciunea lor necontenită este: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!” Psalmi 139:23, 24. Aceștia care fac așa, vor fi conduși cu siguranță pe calea veșniciei.

Un astfel de om „se va bucura în el, și nu în altcineva.” Un gând paralel îl găsim în Prov. 14:14: „omul de bine se satură și el de ce este în el”. „Sentimentul arată că va găsi în el un izvor de bucurie curată. El nu va depinde de aplauzele altora pentru a fi fericit. Fericirea o va găsi în conștiința care îl aprobă, în dovada favorii lui Dumnezeu, în efortul sincer de a duce o viață curată și sfântă. Izvorul bucuriei lui va veni dinăuntru, și nu va fi dependent de favorurile mulțimii capricioase și de suflul aplauzelor populare, cum sunt oamenii ambițioși, și cei care au o părere mai înaltă despre ei înșiși decât s-ar cuveni să aibă.

Iată adevăratul secret al fericirii. Acesta constă (1) în a nu avea o părere nepotrivită despre noi înșine; în a ne cunoaște exact așa cum suntem și a cunoaște ce ni se cuvine nouă; să nu credem că suntem ceva, măcar că nu suntem nimic; (2) în a duce o viață care poate fi examinată în amănunțime, ca să putem să ne cunoaștem exact cum suntem fără să fim răniți sau afectați; aceasta înseamnă să avem o conștiință curată, și o împlinire cu sinceritate și credincioșie a datoriei noastre față de Dumnezeu și față de om; (3) în a nu fi dependent de aplauzele schimbătoare ale lumii pentru a ne simți bine.

Omul care nu are resurse interioare, care nu are o conștiință împăcată, care se simte fericit când alții îi zâmbesc și se simte mizerabil când ei se încruntă, este un om ce nu are o siguranță în care să se poată bucura. Omul ce are o conștiință curată, ce se bucură de favoarea lui Dumnezeu și de nădejdea cerului, poartă în el un izvor de bucurie necurmată. Acestuia nu poate să-i fie luată bucuria. Îi poate fi luat portofelul, casa poate să-i fie jefuită, dar hoțul nu-i poate fura liniștea. El poartă cu sine o sursă de fericire care nu dă greș când este plecat, și care rămâne cu el când este acasă; o duce cu el în

societate, și rămâne cu el în solitudine; este tovarășul lui când este sănătos și este înconjurat de prieteni, și tot la fel este tovarășul lui când prietenii îl părăsesc și când ajunge să zacă pe patul morții.”

„Căci fiecare își va purta sarcina lui însuși.”

Aceasta este concluzia clară a gândurilor din versetul precedent, iar gândul complet, în ambele aspecte este exprimat în Proverbe 14:14: „Cel cu inima rătăcită se satură de căile lui, și omul de bine se satură și el de ce este în el.” Și iarăși, „Eu, Domnul, cercetez inima, și cerc rărunchii (conștiința), ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui.” Ier. 17:10.

Orice om este liber să aleagă. Fiecărui om Dumnezeu i-a spus, „Alegeți astăzi, cui vreți să slujiți.” Dumnezeu a făcut proviziile cele mai abundente, după toată plinătatea lui Dumnezeu, ca să le ofere din belșug tuturor celor ce aleg să slujească Domnului. Iar povara celui ce alege aceasta, este doar o povară a bucuriei și fericirii pentru totdeauna. Însă cel ce nu alege calea Domnului ci propria sa cale, împotrivindu-se chemării Domnului, - și acela va trebui să-și poarte povara. Este o povară pe care de bună voie a ales să o poarte, dar este o povară pe care nu o poate purta, și care nu va face altceva decât să-l distrugă.

„Cine primește învățătura în Cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață.”

Cuvântul acesta, „a face parte”, înseamnă „a avea lucruri în comun”, „a fi părtași sau parteneri egali în stăpânirea unor lucruri.” Este același cuvânt și același înțeles cu cel redat în 1Cor. 10:16, 17: „Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine.” Tot la fel, cei ce primesc învățătură din Cuvânt, să socotească pe acela care îi învață ca partener egal cu ei înșiși, să socotească toate bunurile lor ca aparținând și acestuia, și „să-i facă parte din toate bunurile” lor.

După cum este scris în alt loc: „Dacă am semănat printre voi bunurile duhovnicești, mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice?” 1Cor. 9:11. Și mai scrie și în alt loc: „Acum mă duc la Ierusalim să duc niște ajutoare sfinților. Căci cei din

Macedonia și Ahaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții, care sunt în Ierusalim. Negreșit, au avut bunătatea; dar era și o datorie față de ei; pentru că, dacă Neamurile au avut parte de binecuvântările lor duhovnicești, este de datoria lor să-i ajute și ele cu bunurile lor pământești.” Rom. 15:25-27.

Mai presus de toate, îndemnurile din următoarele patru versete sunt suficiente, și suficient de puternice, fără să fie nevoie de explicare pe larg sau detalieri: „Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.” Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică. Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală. Așa dar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.”

GALATENI 6:11-18, - 13 Noiembrie, 1900, - „Uitați-vă cu ce slove mari v-am scris, cu însăși mâna mea!”

Este vorba de literele mari pe care a fost obligat să le scrie din cauza vederii lui defectuoase.

Acesta era de fapt un apel care ar fi trebuit să atingă sensibilitatea galatenilor, și să le reînvie amintirea binecuvântării pe care o avuseseră în primele lor zile de creștini; căci în versetul 15 din capitolul 4, el spune: „Unde este, deci, fericirea voastră? Căci vă mărturisesc că, dacă ar fi fost cu putință, v-ați fi scos până și ochii și mi i-ați fi dat.” Așa era iubirea lor față de el pe când se bucurau de fericirea adevăratei evanghelii pe care o primiseră, și pe care Pavel le-o mărturisise cu bucurie. Însă niciodată nu ar fi fost întemeiat și nu ar fi fost necesar gândul de a-și scoate ochii și a i-i da, dacă nu ar fi văzut la el o nevoie evidentă de a avea ochi.

Defectul pe care îl avea la ochi era rezultatul slavei mistuitoare a lui Hristos din ziua în care Domnul i s-a arătat pe drumul spre Damasc. După ce viziunea a încetat, el nu a mai putut să vadă, așa că „l-au luat de mâini, și l-au dus în Damasc.” Acolo „trei zile n-a văzut,” până când Anania a fost trimis de Domnul, și și-a pus mâinile peste el „ca să-și capete iarăși vederea.” Când Anania a făcut așa, „chiar în clipa aceea, au căzut de pe ochii lui un fel de solzi.”

Însă în trupul lui a rămas semnul pe care el îl numește „o ispită pentru voi în trupul meu.”

Iar acum, în ultimele lui cuvinte pentru galateni, când spune, „Uitați-vă cu ce slove mari v-am scris, cu însăși mâna mea!”, acesta este un mod delicat și sensibil în care vrea să le atragă atenția la suferința aceasta pe care ei, în iubirea lor dintâi, ar fi vrut să o remedieze scoțându-și ochii și oferindu-i lui. Expresia aceasta le arată că el a scris întreaga scrisoare cu propria sa mână, în ciuda suferinței sale care l-a obligat să scrie cu litere extrem de mari, pentru ca el însuși să poată vedea ce scrie. Aceasta ar fi trebuit să fie în ea însăși o puternică mărturie pentru ei despre iubirea duioasă pe care încă o avea pentru ei, și care dovedea că spunea ceea ce spunea, nu pentru că ar fi avut vreun resentiment față de ei, ci pentru că avea o mare teamă ca nu cumva ei să piardă marea mântuire ce le fusese oferită în dar.

Faptul că Pavel a scris întreaga scrisoare cu propria sa mână era ceva neobișnuit. De obicei el scria conținutul scrisorii printr-un *amanuensis*. De exemplu, scrisoarea către Romani, a fost scrisă prin Tertius. Rom. 16:22. Însă întotdeauna Pavel semna scrisoarea cu propriul său nume, cu mâna sa, ca de exemplu în 1Cor. 16:21: „Urările de sănătate sunt scrise cu însăși mâna mea: Pavel.” Col. 4:18: „Urarea de sănătate este cu mâna mea: Pavel.” Și 2Tes. 3:17: „Urarea de sănătate este scrisă cu mâna mea: Pavel. Acesta este semnul în fiecare epistolă; așa scriu eu.” Acest semn a devenit chiar esențial deoarece 2Tes. 2:2 arată că circulau scrisori ca venind de la Pavel, dar care erau niște fraude.

„Toți cei ce umblă după plăcerea oamenilor, vă silesc să primiți tăierea împrejur, numai ca să nu sufere ei prigonire pentru Crucea lui Hristos. Căci nici ei, care au primit tăierea împrejur, nu păzesc Legea; ci voiesc doar ca voi să primiți tăierea împrejur, ca să se laude ei cu trupul vostru.”

Trebuie reținut că aceia ce i-au dus în confuzie pe galateni și au provocat tot acest necaz, erau dintre „Fariseii care crezuseră”. Au fost mai întâi Farisei, și ținându-se încă de fariseismul lor, au mărturisit a crede în Isus. Aceasta a făcut ca felul în care ei au mărturisit creștinismul, să nu fie decât fariseism. Iar creștinismul curat din vremea aceea, la fel ca acela din orice timp, nu se potrivea

cu fariseismul, pentru că pe vremea aceea era foarte umilitor să fi cunoscut ca și creștin pe față. Acela în care este centrat întregul creștinism, fusese răstignit de curând ca un răufăcător, a murit moartea cea mai înjositoare, prin mijloacele cele mai înjositoare pe care le deținea omenirea. În plus, exista persecuție față de mărturisirea pe față a creștinismului. Însă Fariseii, ținând încă la mândria lor, nu au văzut adevărata slavă a crucii lui Hristos așa încât să poată suferi persecuția cu încredere, ba chiar cu bucurie. Pe calea tăierii împrejur nu exista persecuție: aceasta era calea slavei. Cu adevărat era calea slavei lumești; era slava fariseică; era slăvirea de sine. Și pentru că aceasta era unica slavă pe care o cunoșteau, pentru ei era adevărata cale a slavei. În consecință, atât timp cât se puteau ține de tăierea împrejur, aveau să scape de persecuție.

În felul acesta, în centrul controversii se afla chestiunea adevăratei căi spre slavă: dacă era prin tăierea împrejur, sau prin crucea lui Hristos. Mândria Fariseilor a înălțat tăierea împrejur pe înălțimea adevăratei căi spre slavă. Crucea, așa cum deja am arătat, era socotită lucrul cel mai degradant din lume. Dar vedem aici ilustrația marelui adevăr care spune că „ceea ce este înălțat înaintea oamenilor este o urâciune în ochii lui Dumnezeu.” Fariseii făcuseră din tăierea împrejur cel mai important lucru dintre toate, și calea desăvârșită către slavă, în timp ce ei, ca și întreaga omenire, priveau calea crucii ca fiind cel mai înjositor lucru pentru om. Însă, Dumnezeu arată despre calea crucii că este adevăratul drum către slavă. Calea pe care oamenii o disprețuiesc cel mai mult este calea pe care Dumnezeu își va manifesta cel mai mult slava Sa. Calea pe care oamenii se laudă cel mai mult, este calea care este cea mai de disprețuit.

De aceea, adevărata exclamație triumfătoare a creștinului de oricând și de oriunde, spune „departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume! Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă.”

„Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare!” Acest fapt este pentru totdeauna adevărat. Peste toți cei ce umblă după dreptarul acesta al

crucii lui Hristos și al lăudării cu crucea lui Hristos; peste toți cei ce umblă după dreptarul acesta de a fi răstigniți față de lume prin crucea lui Hristos și lumea răstignită față de ei; peste toți cei ce umblă după dreptarul acesta că nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o faptură nouă în Hristos Isus, - „peste toți cei ce vor umbla după DREPTARUL ACESTA și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare!”

„De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească, pentru că port semnele Domnului Isus pe trupul meu.” Semnele Domnului Isus sunt acelea pe care Pavel le-a primit când a fost bătut, lovit cu pietre, și a suferit toate celelalte fapte de asuprire ce și-au lăsat urmele asupra lui. O altă traducere spune: „Port însemnul de marcă al Domnului Isus în trupul meu.” Toate acestea erau un semn pentru toți cei ce voiau să vadă, că el aparținea lui Isus. Acestea erau semnele, marca, pe care le avea asupra lui, și care dovedeau că este proprietatea lui Hristos. Și așa este cu creștinul întotdeauna.

„Fraților, harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin.”